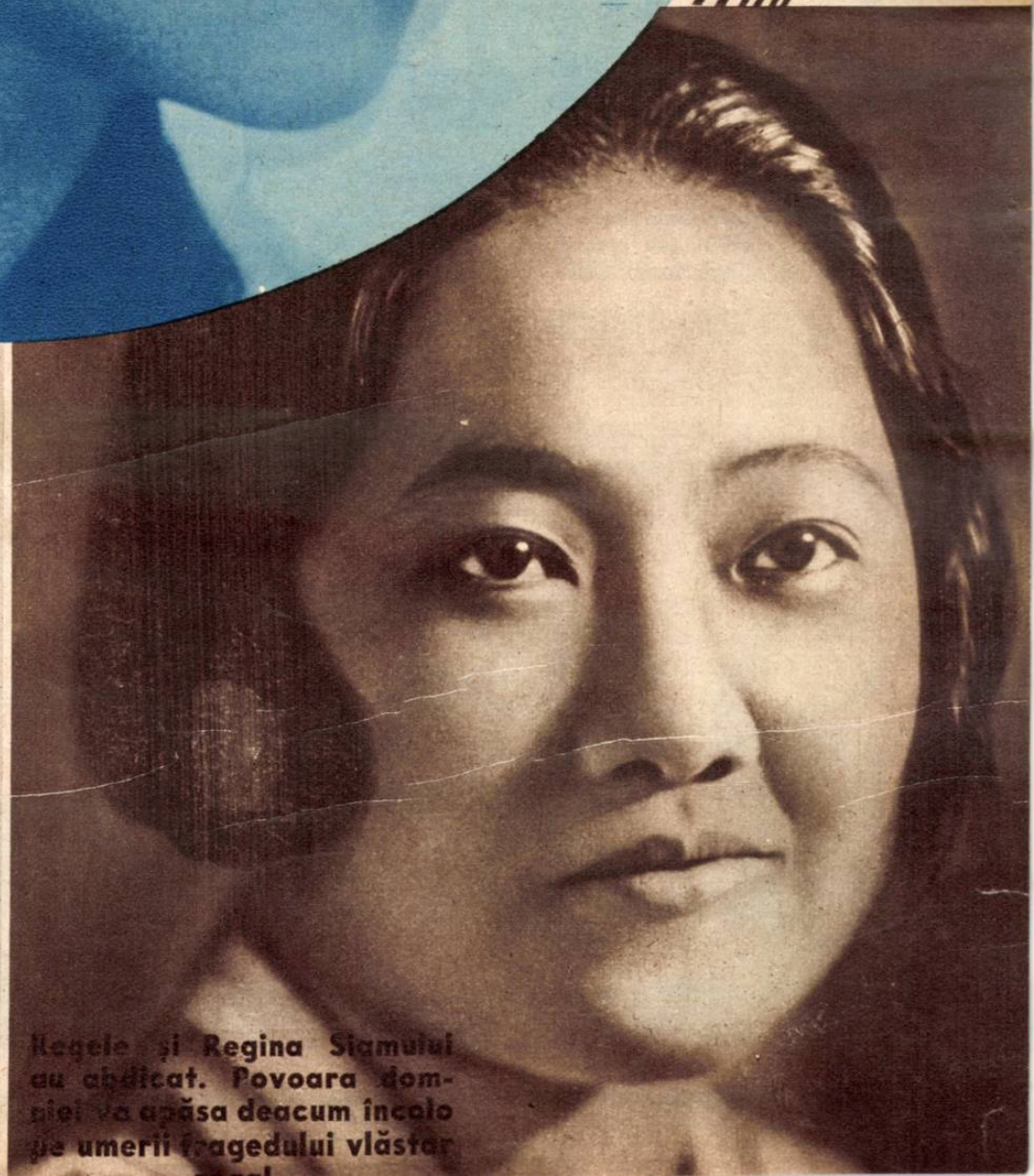

Realitatea

ILUSTRATA

DRAMA
UNUI
TRON

10 LEI

Regele și Regina Siamului
au abdicat. Povoara dom-
niei va apăsa de acum încolo
pe umerii fragedului vâstar

„MINUNILE VIEȚII”

Sculptorul Gustav Seitz a executat pentru expoziția care s'a deschis recent la Berlin „minunile vieții”, sculpturile din fotografia noastră de mai sus, reprezentând „Familia” și „Ajutătorul necunoscut”.

O LOCOMOTIVA DE 26 METRI LUNGIME

O nouă locomotivă, de 26 metri lungime a fost construită în Germania. Locomotiva va putea duce un tren de 250 de tone greutate brută. Fotografia noastră înfățișează locomotiva la primul ei drum.

Actualități din străinătate

UN NOU RECORD MONDIAL

Maiorul englez Campbell, recordman mondial de viteză cu automobilul, a reușit să bată propriul său record. Pe coasta mării la Daytona Beach în Florida a reușit să atingă formidabila viteză de 445 km. pe oră.

JAPONIA IN UNIFORMA

Cu prilejul împlinirii a 2595 de ani dela suirea pe tron a primului Mikado, au avut loc în toată Japonia mari festivități. Fotografia noastră înfățișează doi „tineri” japonezi îmbrăcați în costume de general și amiral.

MOARTE DE EROU

Parașutistul danez John Tranum a murit în clipa când vroia să bată propriul său record mondial de aruncare cu parașuta. La 8000 de metri înălțime, el a murit din cauza lipsei de oxigen.

DE LASATA DE SECULUI

altădată... și acum...

de IOAN MASOFF

NU sunt de loc mulți ani de atunci și totuși parcă lucrurile nu s'ar fi petrecut pe lumea aceasta...

Lăsata secului! Mamă, mamă, cum se bătea halvița și cum se dădeau câinii în tarbacă prin Dealul Spirei, prin Mecetul turcesc, prin Raion, prin Jarcaleț, prin Bujaverca și mai ales prin Dușumea! Câte castroane de ciorbă de zeamă de varză se consumau și ce bățai ieșeau, bățai în lege, cu vânătași la ochi, cu capete sparte și mușcături de ureche, până la sânge. Căci, cum nu se concepea nuntă fără lăutari, tot așa nu se putea concepe lăsat de sec fără mardeală. Nu de alta; dar altfel nu era petrecerea completă!

Veneau finii doldora de plocoane, sărutau mâna nașilor, așa cum era datina, se așezau la masă și după aceea începea baterea halviței.

Atârnav de tavan, cu o sfoară, un bolovan de halviță, înfigeau în ea bănuți de câte 50 de bani și ca niște lei se repeziau, care mai de care, să ia bănuții doar cu gura, fără intervenția mâinilor. Mâncau halviță și beau ciorbă de zeamă de varză și n'aveau nici pe dracu!

Ieșeau pe urmă în curte, băteau doi pari în pământ de cari legau două sfori paralele, adulmecau câinii vecinilor și-i dădeau în tarbacă, încât de multe ori turbau bietele animale.

Măcelarii, în special, aveau obiceiul să lege tinichele de cozile câinilor și să le dea cu huideo! Alergau nenorociții câini, fugăriți cu pietre și schelălăind jalnic.

Afla vecinul de soarta câinelui și venea să

leasă socoteală; cum vinurile fuseseră cam amestecate, bătaia era gata. Se loveau capetele ca dovlecii și ochii se umflau.

Mă luam după beligeranți, la circumscriptia respectivă și, cum ajutorul de comisar era bine cu ambele tabere, nu știa cum s'o scoată la capăt.

Pe ce alte motive mai credeți că ieșea bătae?! Uite, mai pe nimic.

Cineva, de exemplu, spunea armonistului să-i cânte „Marito, Marito, tânără fetiță”, iar altul „Valsul lui Voinea”. Cum „artistul” nu putea satisface amândurora dorința, unul din ei, simțindu-se ofensat în ambiț, asvârlea un scaun prin văzduh. Ieșea încăerare generală, lăutarii se alegeau cu dibelele și capetele sparte și bieții fini, după ce se cărau cu plocoanele din „Filantropia”, taman în Vitan, plecau bătuți de câțiva musafiri nepoftiți.

Ce mai lucra de „lăsata secului”, Victor Talianu, „regele mardeiașilor”, de prin Filantropia! Înălțat cu o ceată de haidamaci — toți îmbrăcați cu pantaloni cu crețuri, cămăși cu arnici, brăuri roșii, căciuli fuguiate, veste cu găitane și cismulițe cu tocure înalte și vârfurile cât o bănuță — cutreerău mahalalele, după „gagice”. Sbirău cât îi ținea gura, învărtind ciomegele prin aer, trăgeau salve de pistol și cântau, acompaniați de armonică, d'alde: „Valsul lui Victor Talianu”, „Iubește-mă Veto pă mine, iubește-mă că sânt nebun; căci cine mă puse pă mine, să maltratez amor cu tine!”, „Deschide, deschide fereastra, o vorbă numai să-ți spun” sau „Foaie verde lin pelinul, hai puică la Severinul!”

Tradiționala farfurie cu mucenici, se oferă deopotrivă și celor bogați proprietari de limuzină, — și burghezilor mai simpli. Jos: Maniera ciudată în care se sărbătorește lăsata secului în Anglia.

Când s'a dus pe cea lume Victor Talianu, l-a bocit o săptămână încheiată toată „Filantropia”, în cap cu amanta lui, Paulina, și i-au făcut o înmormântare, ca de prinț.

După „lăsata secului” se făcea „blau” vreo două zile, aceasta pentru „revenirea în fire”.

Așa era înainte când se lăsa secul.

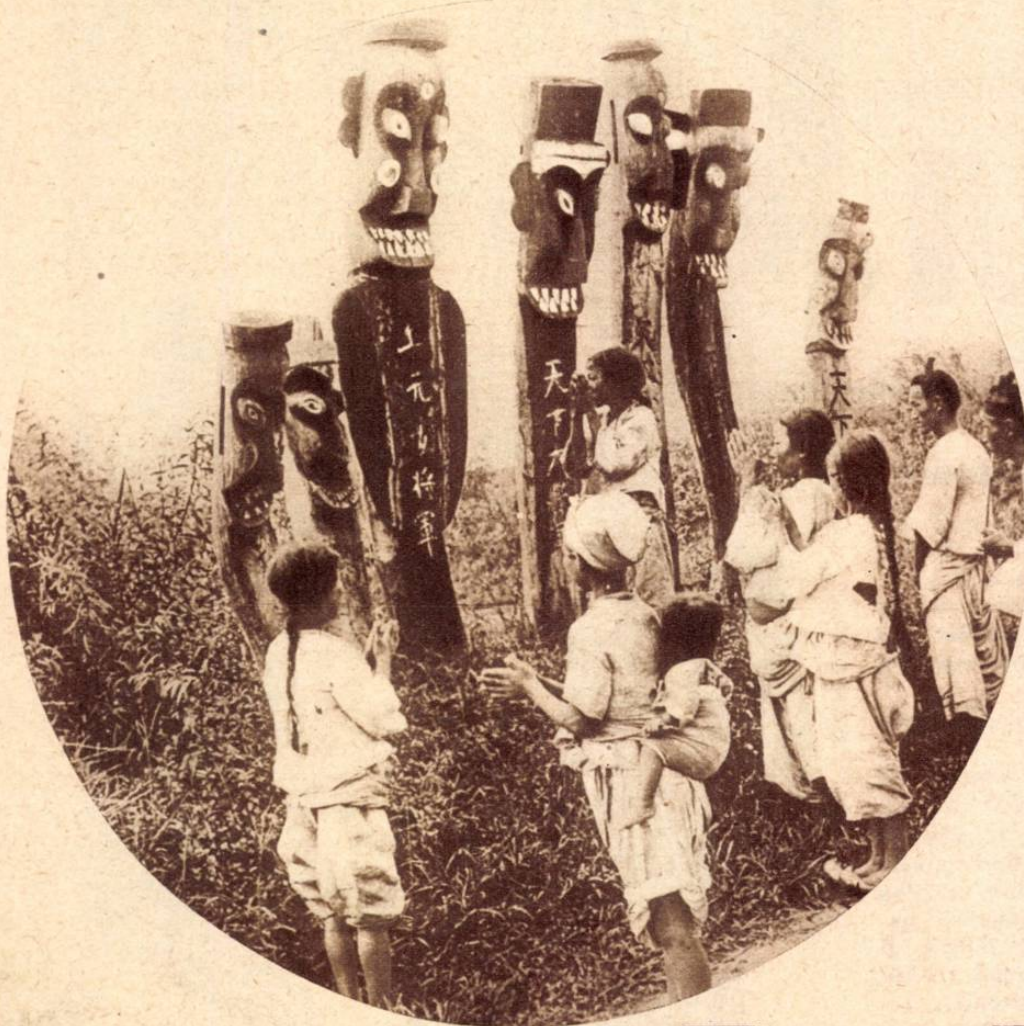
Și anul acesta au venit finii cu plocoane, și anul acesta s'a băut vartos, mai ales că beția nu e acum un viciu prea costisitor.

A cumpărat toată Filantropia cu 10 lei ocaua vin — să-l tai cu cuțitul — și s'a bătut și anul acesta halvița.

Câinii însă nu s'au mai dat în tarbacă, oprit fiind acest lucru, cu strășnicie, de „amirali” d-lui Gavrilă Marinescu, care pe chestia asta își dresază imediat proces verbal de contravenție.

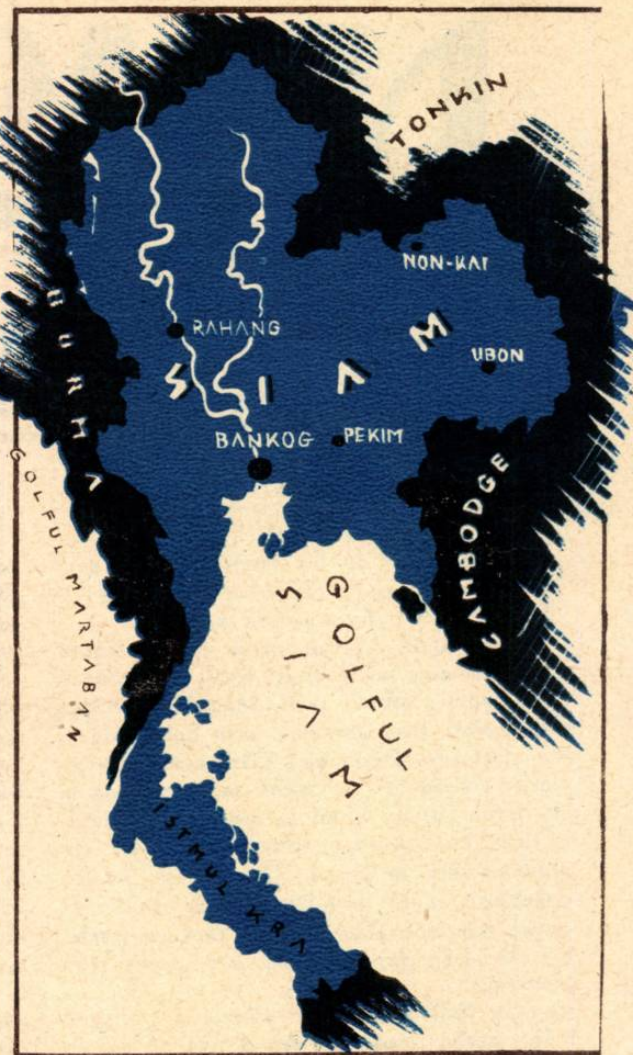
Mahalaua, lovită crunt de criză, s'a liniștit și „rubrica faptelor diverse” a ziarelor n'a mai înregistrat nici o bătae de lăsata secului.

Siamzii închinându-se zeilor lor.

un veac decât vre-o câteva neînsemnate „rectificări” de frontieră. Lucru ciudat, de necrezut: Siamul e independent din veacul 6-lea, mai independent chiar decât China, unde marile puteri europene își împărțiseră din secolul trecut „zonele de influență”. Cine sunt acești vitezi și isteți siamezi?... Locuitorii de baștină trebuie să fi fost o seminție malaeză, din care au rămas încă urme. Prin veacul al 5-lea al erei creștine au scoborât din munți siamezii de azi, trib galben care n'avea prejudecata sângelui și culorii — amestecându-se cu localnicii. Populația de azi e alcătuită deci din galbeni și malaezi tot un rezultat al amestecului dintre rasa galbenă și rasa neagră. Hărnicia locuitorilor se poate deduce din acest

SIAM

CĂȚI cititori de ziare și reviste cunosc, în Europa, amănunte asupra Siamului, sau măcar exacta lui așezare geografică? Desigur foarte, foarte puțin. Așa se explică de ce vestea care a trecut ca fulgerul prin toate metropolele lumii, că regele Siamului are de gând să renunțe la tronul strămoșesc, că n'are de gând să renunțe și că în sfârșit a renunțat — n'a provocat decât o uimire ciudată — un fel de uimire amestecată cu indiferență. — la te uita domnule, exista un rege în Siam! Și noi cari nici nu bănuiam! Pe unde o fi Siam?... Ce oameni or fi locuind pe-acolo?...

Pricinile demisiei regelui Siamului au rămas — pentru majoritatea cititorilor — tot atât de misterioase ca însuși Siamul, deși au apărut fotografii, cari arătau la Brighton, în Anglia, pe fostul suveran, stând de vorbă cu ziariștii și făcându-le „declarații”.

* * *

Cine observă cu de-amănuntul un glob pământesc va fi izbit de faptul de necrezut că Europa este numai un fel de peninsulă ceva mai mare a Asiei, precum Norvegia este o peninsulă a Europei. Vastitatea Asiei cuprinde un număr destul de mare de state și popoare, dar numărul lor e totuși infim, dacă ținem seama de numărul popoarelor din cuprinsul atât de mic al Europei. Când știm că Siberia, China și India ocupă aproape întreaga masă a vastului continent asiatic, ce mai rămâne pentru celelalte mici popoare?...

Siamul e una din țările „mici” ale Asiei —

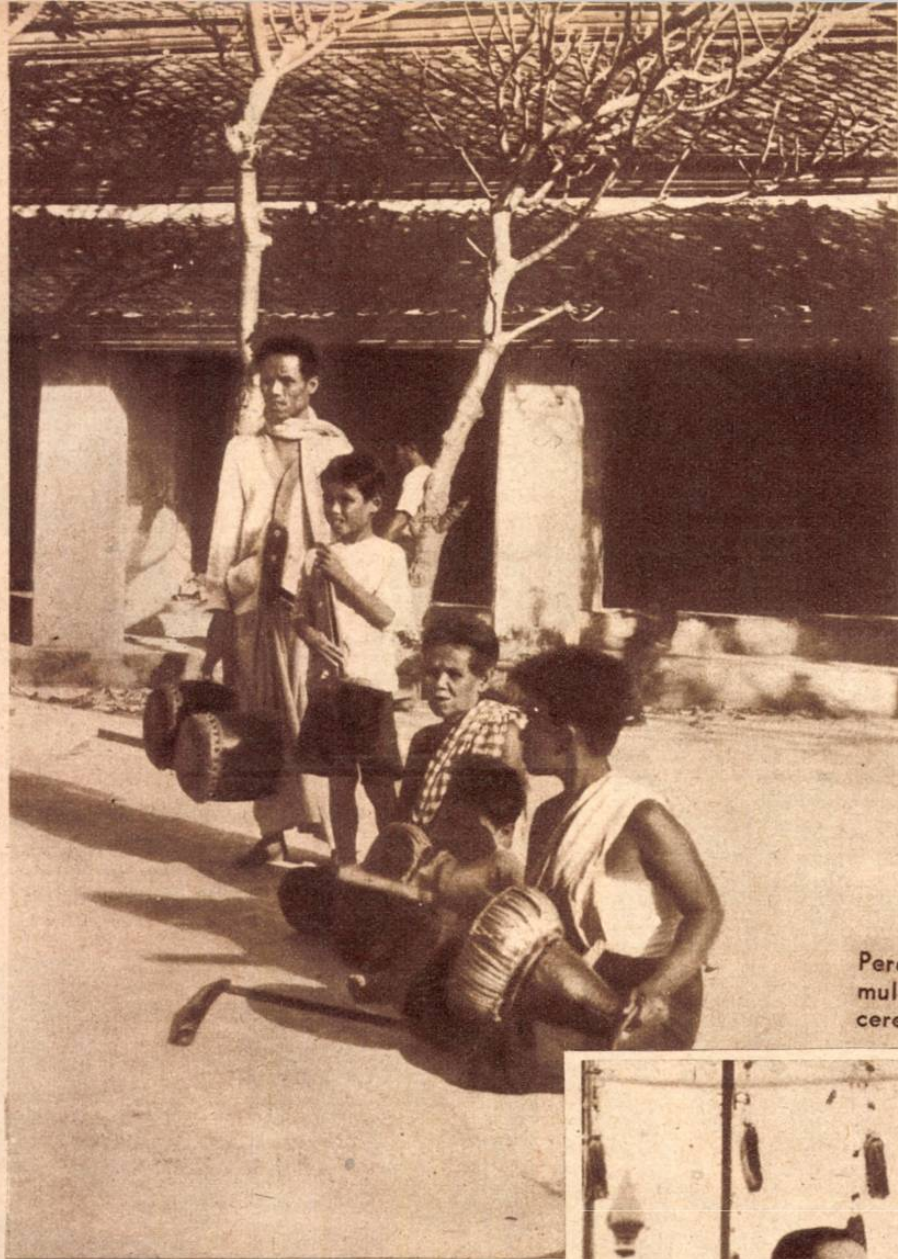
am pus cuvântul între ghilimele, pentru că deși ocupă numai mijlocul peninsulei Indo-China, are o suprafață de 484.000 km², adică mai mare decât a României-Mari și aproape cât a Franței. Numărul locuitorilor ar putea da Siamului dreptul să se socoată un stat puternic... în Europa. Numai cu zece milioane de locuitori, când marile ținuturi asiatice numără cu sute de milioane cifra birnicilor, Siamul e numai un „sătuleț”.

Dar micul popor al micului stat trebuie să ne inspire respect. Fără a cerceta mai adânc în tainele istoriei popoarelor asiatice, în luptă cu vitezele și cuceritoarele popoare europene, e de-ajuns să privim harta Siamului, spre a ne da seama prin ce pericole a trecut — și ce virtuți i s'au cerut ca să scape de soarta Indiei bunăoară.

Siamul e înconjurat de chinezi, englezi și francezi, cari dețin țărmurile, în afară de țărmul apusean al peninsulei, alcătuit dintr'o puternică spinare vulcanică și muntoasă. Dacă englezi s'au mulțumit cu vârful de jos al peninsulei, unde au construit noul **Singapur**, punctul strategic fără pereche pentru dominația în mările extrem-orientale a flotei engleze, iar Franța cu țărmul apusean și mănoasele teritorii ale Cambridgelui — ce mai rămăsese Siamezilor?... Un platou înconjurat de munți, câteva depresiuni, prin cari curg fluvii repezi și câteva smârcuri. Chinezii au făcut numeroase incursiuni în ținutul Siamului, dar lucrând mai mult cu bande neregulate și urmărind jaful imediat, nu s'au putut menține. Mult mai sistematică a fost presiunea francezilor, cari n'au izbutit să dobândească în răstimp de

Case palustre la Bang-hok.

Parlamentul a dorit să-i retragă unele drepturi? Regele a renunțat la toate. Înțelepciunea regelui siamez nu s'a ivit brusc, ci dintr'o atentă observare a fenomenelor politice din Siam. Avem și aci un fapt caracteristic, care pare a-necdotă, dar care nu e mai puțin autentic: Cu mulți ani înainte, regele Siamului se asigurase la câteva mari societăți din Anglia, împotriva riscului unei detronări sau abdicări. Niciun director de societate nu putea crede ca un su-

veran absolut din Asia să-și piardă sau să-și părăsească atât de ușor tronul! Dar suveranul siamez fusese și în această împrejurare mai isteț: El știa că țara lui nu e nici India, nici China și mai puțin Mandciuria... Fostul rege al Siamului și soția au înfățișare de oameni tineri; asigurarea britanică în exil, le va prinde bine, până la capătul vieții.

W.

În această pagină:

Un templu din Bangkok

Ciudatele instrumente muzicale ale Siamezilor

Jos: Fotografie luată în timpul revoluției din Siam. Tunuri în apropiere de aeroportul Don Muang.

Perechea regală a Siamului cu prilejul unei ceremonii.

mic fapt, al existenței în Europa, încă din veacul al 18-lea, a unei țesături speciale, de cânepă fină, denumită „Siameză” și care ajunsese până la curțile regale. În ultimul veac, Siamezii au trăit din cultivarea orezului, tutunului și celorlalte produse de țări calde, precum și din exploatarea unor păduri de lemn special, greu de găsit aiurea.

Deși moravurile nu se deosebesc prea mult de ale celorlalți asiatici și se închină de veacuri aceluiași Buda, în templele căruia dănuiesc aceleași sfinte dăntuitoare, cu ritualul fix, primitiv, societățile de construcții din Europa și America sunt mereu surprinse de cererile de material de căi ferate, venite stăruitor din Siam. Deși budiști, siamezii prețuiesc viteza și vor să-și cuprindă țara într'o rețea modernă de căi ferate, fără a se teme — ca indienii — că locomotivele vor distruge datinele strămoșești.

Din toate aceste fapte semnificative, putem vedea că evoluția Siamului nu s'a încheiat, că vom mai auzi de Siam — în care activează (deși mai încet) un spirit asemănător cu al japonezilor. Contactul cu europenii nu s'a redus, în Siam, numai la o adaptare de forme goale, ci la o adevărată europeanizare. Spre deosebire de marile state și numeroasele semănții asiatice, cari abia încep să se miște — obicinuie să creeze istoria cu blocuri de milenii — micul popor siamez, bucurându-se de o independență efectivă, va deveni cu siguranță, în curând, unul din pionierii cei mai activi pentru eliberarea Asiei.

Regele siamez **Prajadhipoc** și soția sa **Rambai** au renunțat de voe bună la tron — o voe bună care arată că foștii suverani ai Siamului, azi stabiliți în Anglia, și-au dat seama că forma de guvernământ pe care o exercitaseră, monarhie absolută, asiatică, nu mai poate dăinui: Au preferat exilul — și au lăsat patria să-și urmeze destinele ei. Din timpuri străvechi, regele Siamului avea dreptul de viață și moarte asupra supușilor săi. Parlamentul a votat o lege, prin care lua regelui acest drept medieval; suveranul a refuzat promulgarea legii și a cerut un plebiscit, ca poporul să se pronunțe asupra acestei chestiuni. Propunerea regală nu a fost ținută în seamă de parlament — și suveranul părăsind tronul, a plecat în Anglia, unde o comisie de parlamentari l-a urmat cerând să revie asupra hotărârii.

În ultimele zile, regele a declarat că se retrage definitiv în Anglia.

GUVERNUL GRECIEI

Fotografia de mai sus înfățișează guvernul grec după un important consiliu de miniștri. Primul ministru Tsaldaris (al doilea din stânga) este în mijlocul colaboratorilor săi credincioși. În extrema stângă, ministrul de război Condylis.

Revoluția din Grecia

PROVIZII PE FRONTUL MACEDONEAN

Fotografia de mai jos a fost luată în timpul marelui ofensive luate de trupele guvernamentale împotriva rebelilor în Macedonia. Ea înfățișează autobuze militare cu provizii pentru front.

CAPUL REVOLUȚIONARILOR

Fotografia de mai sus îl înfățișează pe d. Venizelos, fost prim-ministru în Grecia, care s'a pus în fruntea revoluționarilor. După eșuarea revoltei, Venizelos s'a refugiat în Italia.

VENIZELOS LA UN MEETING DE AVIAȚIE

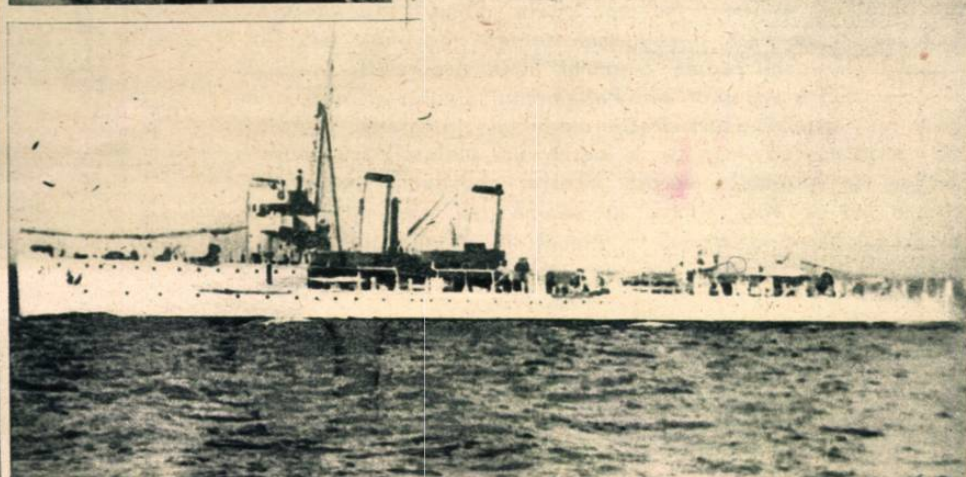
În fotografia de mai sus îl vedem pe d. Venizelos, capul revoluției din Grecia, la un meeting de aviație. În fotografie, dela stânga spre dreapta: Generalul Plastiras, Venizelos, generalul Katchakis și fostul ministru al aerului Zanas.

BIRUITORUL

Fotografia noastră îl înfățișează pe d. general Condylis, ministru de război al Greciei, care a reușit în — frunza trupelor guvernamentale — o strălucită biruință asupra revoluționarilor

CRUCIȘĂTORUL LUI VENIZELOS

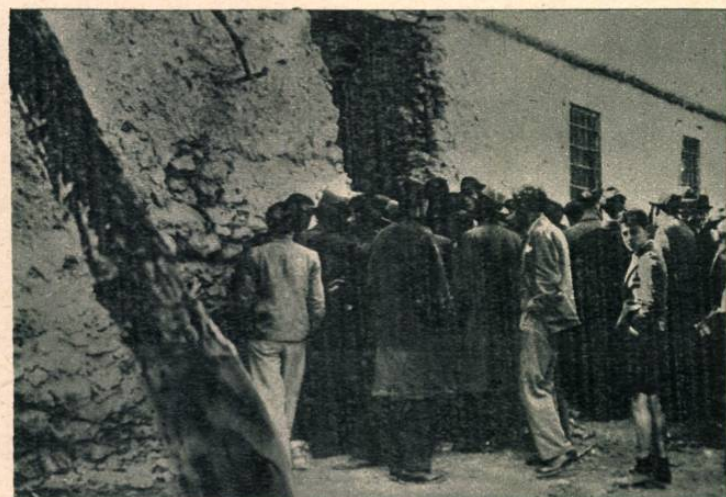
În timpul revoluției, Venizelos își oprișe pentru uzul său personal crucișătorul Helle cu care intenționa în primul moment să fugă spre Alexandria.

În această pagină vedem câteva faze ale revoluției din Grecia. Ele înfățișează:
Sus: Fotografie luată chiar pe front în timpul luptei și ajutorului dat de Crucea Roșie. Soția primului ministru Tsaldaris a luat conducerea supremă a Crucii Roșii.
 Un avion fotografiat la Atena înainte de a porni pe front. Pe bordul lui s'au instalat mitraliere.

De sus în jos pe dreapta: La o mică depărtare de front au fost instalate tunuri. Ele sunt supuse unei ultime inspecțiuni înainte de a începe bombardamentul.
 Tancuri patrulând pe străzile Atenei în timpul revoluției pentru a asigura liniștea și siguranța în capitala Greciei.
 Cavaleria trupelor guvernamentale pe străzile Salonicului.

Stânga de sus în jos: Cetățenii Atenei adunați în jurul unei case distruse de gloanțele revoluționarilor.
 Generalul Kondylis, ministru de război al Greciei, trecând în revistă trupele pe frontul macedonean.

Dacă Dunikowsky ar fabrica aur

DUNIKOWSKY acesta n'are noroc și pace! Cu câteva luni în urmă, a fost svârțit în închisoare pentru că nu putea să fabrice aur, după cum făgăduise. Astăzi, fiindcă a isbutit să fabrice, se găsesc oameni cari să ceară să fie spânzurați.

Se pare că dacă descoperirea lui ar fi pusă în practică, metalul prețios și-ar pierde curând toată valoarea, aurul pur al băncilor de stat n'ar valora mai mult decât „plumbul ordinar”, și aceasta ar însemna prăbușirea întregului nostru sistem monetar — care precum se știe e cel mai bun din lume. Spre a fi împăcat în conștiința mea, m'am adresat unui economist, dintre amicii mei — un om curios, căruia confracții săi nu vor să-i acorde calitatea de „distins”, pentru că

el n'are nicio doctrină și nu se încrede decât în învățămintele experienței, — Presupune — i-am spus — că procedeul lui Dunikowsky ar fi mai mult decât o experiență de laborator și că ar îngădui să se fabrice aur în cantități industriale, la un preț mai mic decât acela al minelor din Transvaal, e adevărat că în acest caz s'ar produce o catastrofă universală?

— Mai înainte de a-ți da un răspuns, mi-a zis savantul, dă-mi voe să-ți arăt o statistică puțin cunoscută, pe care am găsit-o într'un raport al comisiunii financiare a Societății Națiunilor.*)

„Dela descoperirea Americii, producția to-

*) Raport provizoriu al delegației aurului, 1930, pag. 57.

tală a aurului în lume, s'a ridicat la 547 miliarde franci actuali (peste 3.500 miliarde de lei).

„Din această producție 2,4% s'au extras în cursul secolului al 16-lea; secolul al 17-lea a produs 2,8%; al 18-lea 5,9%; al 19-lea 35,5%; iar secolul al 20-lea (dela 1901 până la 1929) 53,4%.”

Reține bine această cifră din urmă. Ea arată că în ultimii treizeci de ani, s'a produs mai mult aur decât în cele patru veacuri cari s'au scurs dela plecarea lui Cristof Columb. Aceasta se datorează nu numai bogăției minelor din Transvaal, dar mai ales procedurii de **cianurare**, care permite să se extragă până și cele mai mici particule de aur din minereurile cele mai sărace.

— Asta e deasemenea o lovitură a chimiștilor! am exclamat eu.

— Desigur! Vezi că Dunikowsky al dumatăle n'a fost cel dintâi care să revoluționeze tehnica aurului.

— Dar ce-a rezultat din punct de vedere economic?

— Din punct de vedere doctrinar, conform cu teoriile în curs, față de o ofertă de metal atât de brusc mărită, valoarea aurului ar fi trebuit să scadă, ceea ce ar fi adus după sine o sporire considerabilă a prețurilor. Vai! Ai văzut că nu s'a întâmplat nimic. Toate minele din lume zadarnic vând în fiecare Marți, la Londra, milioane de bare, în greutate

în această pagină :

O bucată de aur masiv în valoare de 12.000 dolari.

Făuritorul aurului, Dunikowsky, dând lămuriri în legătură cu invenția sa, unui ziarist italian

Un transport de aur la B. N. a Germaniei. Fiecare bară de aur valorează 1.400.000 lei !...

de 400 de uncii, prețurile de en-gros la mărfuri, în țările cu etalon aur, continuă să scadă. Dar înainte de război, când aurul circula liber între toate țările, cu tot aflusul extraordinar al acestui metal, prețul mărfurilor în en-gros sporia deabia cu 1% pe an (dela 1900—1913).

— Dar scumpe maestre, cum îți explici asta? Trebuie oare să

admitem că volumul aurului în circulație n'are o influență directă asupra prețurilor?

— Înainte de a-ți răspunde, dă-mi voe să-ți citez și o altă cifră. Am găsit-o în ultimul raport al guvernatorului general al Băncii Franței, adresat în luna trecută adunării generale a acționarilor:

„În 1934, totalul plăților făcute prin intermediul Băncii Franței, s'a ridicat la 2149 miliarde franci. Din acestea, 0,2% s'au făcut în aur, 7,4% în bilete și 92% prin cec.

Și iată o mică revoluție care s'a făcut, ca atâtea altele, fără ca publicul, ba chiar nici economiști patentati să-și dea seama. În lumea de azi, toate tranzacțiile de afaceri se reglează printr'un simplu joc de scrisori, fără să se facă deplasare de monede. Biletele de bancă nu slujesc decât la cheltuielile mărunte, cufente, la brutar, la băcan, pentru tramvai și pentru taxi.

Cât privește aurul, de douăzeci de ani a dispărut complet din circulație, din toate țările civilizate. Nu mai slujește decât la aranjarea plăților internaționale. Ba chiar aci nu mai sunt decât patru sau cinci țări, cari admit să-l lase să treacă peste graniță. — Drace! Păi atunci — am spus eu — acestui nenorocit de Dunikowsky îi va fi foarte greu să-și vândă patentul, și să tragă foloase depe urma invenției sale?

— Bineînțeles, nu prea văd că Banca Franței și-ar crea instalațiuni costisitoare, ca să-și sporească încasările sale metalice, când astăzi are o acoperire de 99% din biletele emise. La fel în ceea ce privește Băncile Federale americane, a căror rezervă a fost schimbată dela patru la șapte miliarde de dolari, prin devalorizarea dolarului.

Totuș, mai există vreo patruzeci de țări, unde Dunikowsky ar putea găsi clienți foarte interesați: sunt cele cari au părăsit etalonul aur, pentru că încasările lor metalice erau insuficiente. Spre a reconstitui rezerva metalică, ei n'au alt mijloc decât de a vinde în afară mai multă marfă decât cumpără și de a cere plata diferenței în aur. Dar nu pot isbuti: întâi pentru că fiecare guvern se străduiește să împiedice exportul celorlalte, al doilea, pentru că cele mai multe interzic eșirea aurului.

Pentru aceștia procedeul Dunikowsky ar fi prețios, căci le-ar îngădui să-și sporească încasările lor, fără să mărească exportul, întrucât ar putea să-și fabrice aur, ei singuri, acasă la dânsii.

— Foarte bine, și ce-ar face cu el?

— L-ar pune îndată în tezaurul băncilor de emisiune, spre a restabili conversibilitatea monedei lor de hârtie.

Acesta este unul dintre cele mai extraordinare paradoxe ale epocii noastre curioase: guvernele, băncile de emisiune și chiar particularii, toată lumea vrea să aibe aur; dar vor să-l aibe spre a-l teazauriza, și singura întrebuintare a acestui instrument secular de schimb, e de a-l închide în lada de fer, sau în pivniță.

— Și care-i concluzia, maestre?

— Constat pur și simplu, că minele (datorită chimiștilor) produc una peste alta, 65 miliarde de aur pe an, fără ca aceasta să atragă după sine vreo urcare a prețurilor. Domnul Dunikowsky și cirații săi, pot să mai adauge zece-cincisprezece miliarde în plus, fără ca gospodinele să observe vreo schimbare. Puteți deci să le liniștiți în această privință.

Dar — adăugă dânsul, conducându-mă până la ușe — să nu comunic acest lucru și academicienilor; te-ar condamna pentru erezie".

Francis Delaisi,

GOANA DUPĂ AUR

PÂNĂ'N veacul trecut, chimia nu era o știință: câțiva exploatare ai naivității publice au învăluit într'o haină de mister un mic bagaj de cunoștințe, și se ofereau să găsească soluția celor două năzuinți ale omului: tinerețea vecinică, prin elixirul vieții și bogăția prin piatra filosofală.

Alchimiștii — așa se numiau acei cari aveau drept scop al vieții găsirea acestor două bunuri supreme — nu erau totdeauna niște șarlatani. Prin străduințele lor s'a ajuns la descoperirea multor adevăruri, cari au slujit mai târziu la punerea fundamentelor științei moderne.

Elixirul vieții trebuia să fie o băutură magică, având proprietatea extraordinară, de a împurta tinerețea vecinică, așa cum a făcut băutura vândută de Mefisto lui Faust. Adevărat că diavolul a cerut bătrânului savant, în schimbul acestui elixir, sufletul; alchimiștii își propuneau să ceară pentru elixirul, pe care l-ar fi descoperit, răsplătiri mai puțin abstracte. Alchimiștii și magicienii n'au isbutit să găsească un asemenea elixir. În schimb, mulți, cari au slujit la experimentare, s'au îmbolnăvit sau chiar au murit.

N'au isbutit alchimiștii să găsească nici piatra filosofală: un praf, sau un conglomerat de cristale, cu însușirea supranaturală de a transforma orice metal ordinar și efin, în aur curat. Alchimiștii amestecau tot felul de substanțe, le încălzeau, pronunțau cuvinte magice, dar nu se producea aur. Unii șarlatani vindeau secrete fictive, înșelând pe cei creduli. Ei prezentau amestecuri, în cari aveau grije

să pună, pe ascuns, aur sau compuși de ai aurului, și experiențele păreau isbutite pentru cei cari priviau uimiți cum argila sau plumbul se prefăcea în aur. Incercările alchimiștilor n'au fost însă toate nefolositoare: Berthold Schwartz — tot un alchimist — încercând să producă aur, a descoperit... praful de pușcă, iar Theophrastus Paracelsus, un alt alchimist renumit, a stabilit cele mai de seamă principii ale chimiei metalurgice. Știința modernă a găsit că o transmutație a materiei nu este cu puțință prin mijloacele de cari dispunem azi, tot așa cum deocamdată nu putem prelungi viața la nesfârșit.

* * *

Substanțele pure, adică formate dintr'un singur fel de materie, se împart în două categorii mari: simple sau elementare și compuse. Metalele sunt substanțe elementare. Ca toată materia, metalele sunt formate din molecule, iar moleculele la rândul lor din atomi. Există 92 de feluri de atomi, și dupăcum n'am putea transforma un negru într'un alb, sau un leopard într'un fluture, tot așa nu putem transforma un atom de plumb, într'un atom de aur.

E adevărat că, după descoperirea rادیului și a radioactivității, oamenii de știință și-au dat seama că nici atomii — ori cât de mici sunt aceste particule — nu formează o particulă de materie continuă, ci că și acești atomi, la rândul lor, sunt adevărate lumi în miniatură, fiind formați din electroni, particule de electricitate. Nu există însă decât două feluri de electroni

și atomii se deosebesc între ei numai prin numărul și felul în care acești electroni se găsesc așezați în atomi. Putem deci nădăjdui că în viitor, atunci când vom isbuti să intervenim în cosmos-ul infinit de mic, care este atomul, să producem deplasări în așa fel, încât să schimbăm elementele unele într'altele, după voia noastră. Operațiunea ar fi analoagă cu dărâmarea unui edificiu — atomul — servindu-ne de cărămizile cari-l alcătuiau — electronii — spre a construi un alt edificiu. Dacă vom isbuti să facem o asemenea operațiune, rămâne să o hotărască viitorul. Dunikowsky, un inginer polonez, în anul trecut, prezentându-se ca un nou alchimist, pretindea că poate fabrica aur. Constatându-se că e un impostor, justiția franceză l-a condamnat la închisoare. A isbutit să fugă înainte de a fi închis, și de data aceasta susține că poate „extrahe” aur din orice pământ. Într'adevăr, cantități, infinite de mici, de aur se găsesc foarte răspândite în natură, și s'ar putea ca procedeul lui Dunikowsky să permită extracția chiar a cantităților extrem de mici. Cel puțin așa confirmă omul de știință francez, pe care Dunikowsky l-a chemat, de curând, să constate adevărul susținerilor sale. Vrem să precizăm aci că Dunikowsky nu „prepară” aur, nici nu transformă alte elemente în aur, ci că dânsul scoate numai aurul din amestecurile în cari se găsește. Noi ne îndoiim chiar că metoda lui ar fi practică. E nevoie de această precizare, pentru că lumea să nu se entuziasmeze și nici să nu se alarmeze.

n. c.

DUPĂ NAȘTEREA COPILULUI

mama a început să se îngreșe

Ea ne istorisește cum și-a redobândit greutatea normală a corpului

„Înainte de a naște copilul,” ne scrie o tânără mamă, „am cântărit 63 kgr. și jumătate. După aceasta, spre groaza mea, am ajuns să cântăresc 79 kgr. și 375 gr. și treptat greutatea mi-a sporit până la 83 kgr. Atunci, am citit despre Sels Kruschen (asta a fost acum 6 săptămâni) și m'am hotărât să le încerc, lipsindu-mă în același timp de zahăr, cartofi și pâine albă. „Când m'am cântărit Miercuria trecută, am constatat spre marea mea bucurie că greutatea mea a ajuns la 76 kgr. 881 gr. Sunt atât de fericită la gândul că dacă voi urma acest tratament, voi redobândi în curând greutatea mea normală, reluându-mi în curând activitatea sportivă și amuzamentele de cari trebuia să mă lipsesc din cauza simțământului de jenă ce mă cuprindea, știindu-mă atât de grasă. Văd acum că viața îmi oferă mai multă plăcere și satisfacții.” — (Dna) L. B.

Kruschen este compus dintr'un amestec ideal de săruri minerale naturale. Aceste săruri combat cauzele obezității, ajutând organelor interne să-și îndeplinească funcțiunile în mod normal — să elimine zilnic substanțele de priso și otrăvurile cari, dacă rămân în corp, sunt prefăcute de mecanismul corpului în tesuturi grase.

Sărurile Kruschen nu slăbesc peste noapte — cum pretend multe alte preparate. Dar, luate regulat într'un interval oarecare — cu un regim schimbat și exerciții ușoare, o jumătate de linguriță într'un pahar cu apă în fiecare dimineață, înainte de dejun, va face să dispară grăsimea de priso și să readucă corpul Dv. la normal. Sels Kruschen se vând în mai mult de 120 țări și se pot obține acum și în România la toate farmaciile și drogheriile cu prețul de 95 lei flaconul.

Lotion
Faciale
Scherk

Loțiunea de față Scherk

Și Dvs. vă folosește. Punctele

negre și impuritățile dispar, te-

nul devine clar și delicat dacă

vă îngrijiți regulat cu Scherk.

Flacoane a Lei 62.—, 103.— și

164.— Trimiteți Lei 12 în mărci

și veți primi o probă. Incercați

odată și Coldcream S c h e r k

de noapte sau Trisena de zi.

Reprezentanța generală

„Excelsior”

Calea Moșilor No. 78, București I

Dacă vă abonați la „REALITATEA ILUSTRATA” faceți o economie de 120 lei anual și primiți la prețul normal toate numerele speciale

ASPECTE DE IARNA DIN POLONIA

Deși la noi razele de soare devin din ce în ce mai insistente, în Polonia iarna mai este în toi. Fotografiiile din această pagină înfățișează: Stânga sus: Antoni Mroz ultimul cimpoer din Poronin, are azi 71 de ani. Dreapta

una din străzile din Zakopan. Mijloc: Un grup de țărani din Zakopan fotografiați Duminică, înaintea bisericii. Jos: soldații fac repetate antrenamente de ski la Zakopan. Panta ușoară a munților dă o notă de siguranță pentru începători.

Astăzi, capitală a Mongoliei este Urga, care numără aproape 100.000 de suflete. I s'a mai dat și un al doilea nume: „Ulan Bator Khoto” (orașul vitejilor roșii) și acolo își are reședința Hutuktu, șeful religios, pe care toate triburile nomade se duc să-l slăvească cel puțin odată pe an.

Mongolia, teritoriu imens așternut pe o întindere de aproape 3 milioane km. pătrați, se împarte în Mongolia Exterioară, aflată sub controlul administrativ și militar al Chinei, — și Mongolia Interioară care în anul 1924 s'a proclamat stat independent, cărmuit după modelul republicilor sovietice.

Populația totală ar fi cam de unsprezece milioane (în care sunt cuprinși chinezii și rușii). Dar în 1932, Mongolii au mai pierdut și provincia Jehol, încorporată de atunci noului stat manciurian și care număra peste 4 milioane de locuitori.

Nomazii mongoli din zilele noastre se trag de-a dreptul din acei Hun-yuni despre cari pomenesc începuturile istoriei orientale și cari, cu trei secole înainte de Christos au fost adunați într-o confederație cu numele de „Hiung-nu”. Dela ei trebuia să ia naștere energia care într-o bună zi ajunsese să uimească omenirea. Se hrănesc cu carne de berbec, smântână, caș și lapte. Băutura lor favorită e chiar laptele de iapă, fermentat, pe care-l țin în butelci de piele ca toți nomazii din lume și ca patriarhii evrei. Însă prietena lor credincioasă este pipa de care nu se despart niciodată. O poartă într'un fel de teacă, la brâu, la un loc cu cremenea și amnarul — care sunt chibriturile lor — și biciul. Portul lor aduce întrucâtva cu acela al țăranilor din pusta Ungariei. Altă caracteristică a lor sunt cismele înalte până la genunchi și de trei ori mai largi decât e nevoie. Și să nu credeți cumva că această deprindere, nu-și are tâlcul ei. Incet-încet, pe măsură ce se apropie frigul, pun înăuntru drept căptușeală, câteva rânduri de păsle în așa fel ca să păstreze căldura picioarelor. Femeile au căpătat de multă vreme faima de a fi frumoase. Poartă o îmbrăcăminte caracteristică, cu mânecile lungi, cari le acoperă degetele până la vârfuri. Dar nota cea mai originală o dă pieptănatul părului ale cărui coade împletite poartă înșirate bucați numeroase de argint și perle colorate. Deosebit de aceasta, mongolele nomade poartă tot soiul de bijuterii rare — turcoaze și alte pietre nestemate — ce se găsesc din belșug în țara lor. În cismele largi, păstrează pe lângă nedespărțita pipă și indispensabilul ceainic cu respectivele cești. E o încălțăminte care cu drept cuvânt aduce aceleași servicii și foloase ca orice dulap... purtător.

Și astfel, aceste gloate de oameni cutreeră deșertul Gobi, în urma căruțelor și a turmelor de cai pe jumătate sălbaticiți. Peisajul uscat și jălnic de iarnă sau de vară, se preschimbă într'un paradis poetic de verdeață și flori, iar nomazii, osteniți de calea lungă bătătorită zile și nopți de-arândul, se opresc ca să-și înalțe corturile atât de caracteristice. Astfel, ia naștere orașul artificial, menit să trăiască viața unui anotimp. Orașul de corturi e împrejmuat apoi ca un fel de țarc și existența nomazilor se desfășoară pașnică înăuntrul acestor adăposturi improvizate, vremelnice și murdare. Patrimoniul zootehnic al acestor mongoli ar fi considerabil dacă asupra lui nu s'ar abate un dușman temut: lupul. E o adevărată pacoste, un flagel pentru turme, împotriva căruia ei nici nu îndrăznesc să lupte dat fiind că lupii sunt ocrotiți de religie.

Cu toate acestea, avuția mongolilor se urcă astăzi la aproape 18 milioane capete de animale, vite, cai și cămile.

În vremea din urmă, în acest popor bizar s'au desvoltat și frigurile aurului. Se vorbește despre descoperirea unor zăcăminte foarte bogate și guvernul naționalist a refuzat să acorde streinilor autorizații de exploatare. A ținut să lucreze cu propriile-i puteri dar, în chip logic, producția n'a fost la înălțimea sforțărilor și sacrificiilor făcute. Astăzi, în munții Ketai sunt 14 mine de aur în plină activitate; iar cu vremea, s'au semnalat și alte zăcăminte în Kanghai și de-alungul fluviului Baidaryk. Numai că nomazii, nesinchisindu-se de atâta avuție subpământeană sau agricolă, continuă să cutreere fără preget nisipurile dogoritoare ale pustietății, mănându-și turmele din loc în loc: neosteniți, mereu rătăcitori, ca alungați de un blestem...

P. G. Jansen

UN SAVANT GERMAN IN CAPITALĂ

Savantul german, profesorul Gamillscheg ne-a vizitat săptămâna trecută. Fotografia noastră a fost luată în timpul ședinței festive ținută la Academia Română în cinstea distinsului oaspe.

CONFERINȚA PRIMARILOR DIN ÎNTREAGA ȚARĂ

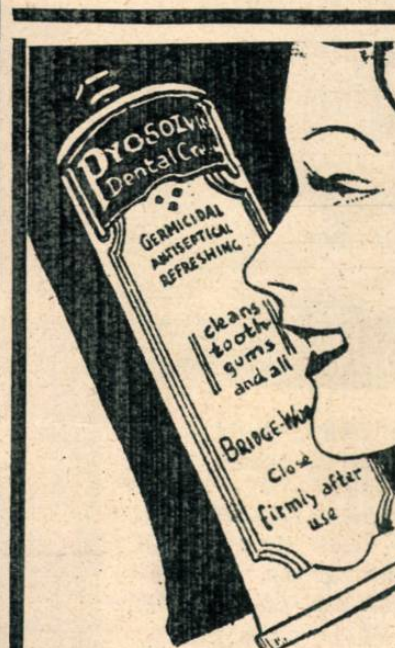
Săptămâna trecută a avut loc la Președinția Consiliului de Miniștri o conferință a primarilor din întreaga țară. D. prim-ministru Tătărescu a explicat primarilor necesitatea reducerii bugetelor. Fotografia noastră înfățișează pe primari luând note în timpul cuvântării d-lui prim-ministru.

UN AN DELA FUZIUNEA LUPISTO-NAȚIONAL-ȚĂRĂNISTĂ

Partidul național-țărănesc a sărbătorit cu un fast deosebit împlinirea

unui an dela fuziunea cu partidul lupist. Fotografia noastră îl înfățișează pe d. Ion Mihalache, președintele partidului național-țărănesc cu prilejul discursului rostit la această sărbătorire.

Priu folosirea acestei paste obții-neți dinți albi strălucitori, datorită acțiunii oligodynamice și a argintului electrocoloidal.

PYOSOLVIN ucide microbil, oprește desvoltarea bacteriilor din gură, distruge piatra dentară și dă respirației un miros agreabil.

Pyosolvin
pasta de dinți biologică
(preparat englezesc)

REALITATEA ILUSTRATA

DIRECTOR: NIC. CONSTANTIN

Apare săptămânal în 32 de pagini mari, cu un supliment gratuit de 24 de pagini. PREȚUL LEI 10. —

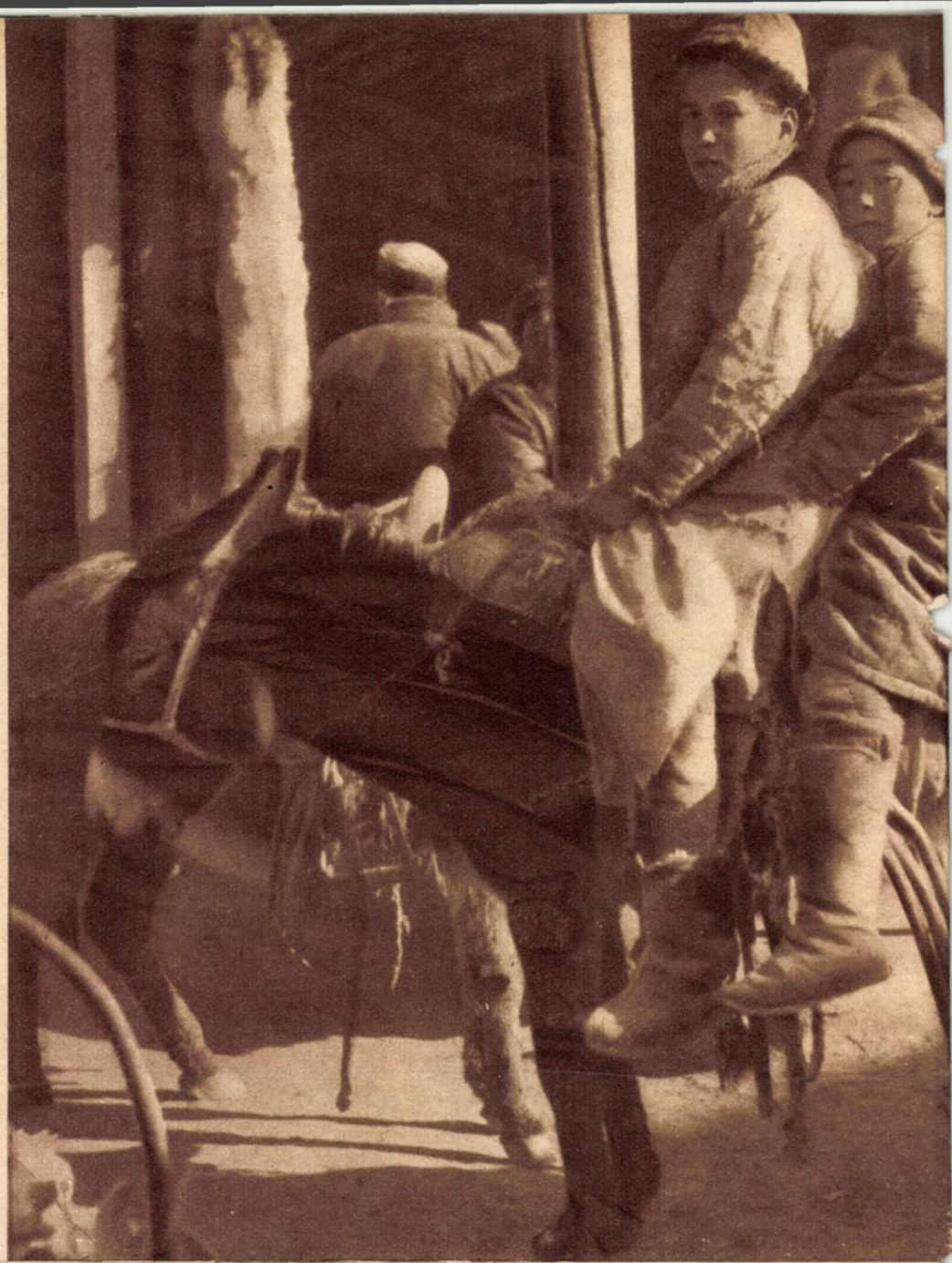
PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an	400 LEI
Pe șase luni	200 ..
Pe trei luni	100 ..

Redacția și Ad-ția: București, Str. Const. Mille 7. Telef. 3.84-30
Imprimată la foto-rotogravură în atelierul „ADEVERUL” S. A.

MONGOL NOMAZI

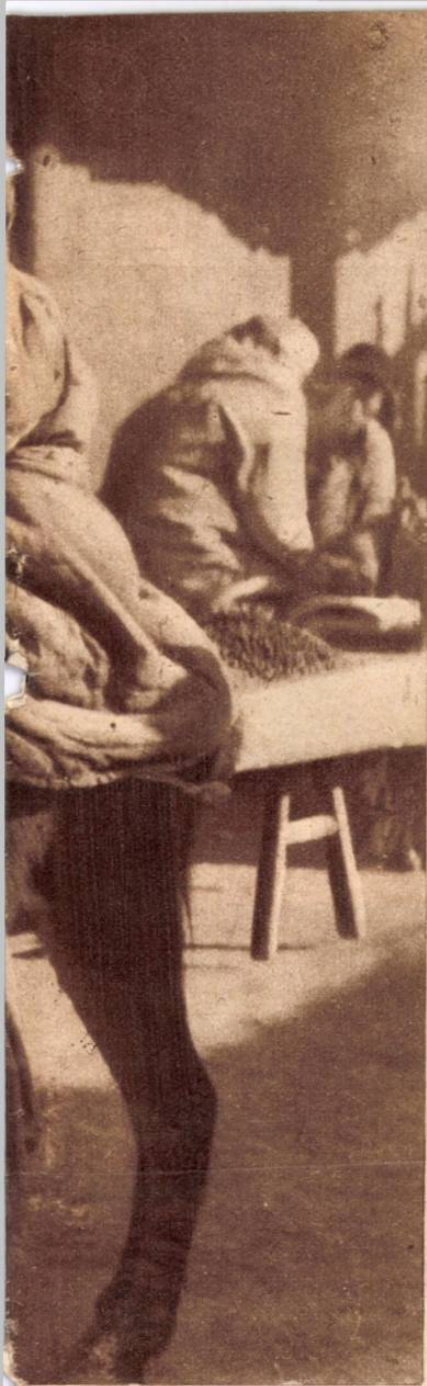
TIGANI galbeni!... Coboritorii lui Tamerlan, jefuitorul Moscovei care ajunsese cu hoardele lui până la porțile orașului Delhi și ai lui Gengiz Khan, „trăznetul războiului”, nepoții acelor Mongoli cari creaseră o împărăție falnică ce-și întindea hotarele dela Marea Galbenă până la țărmurile Adriaticei, sunt astăzi în cea mai mare parte o populație nomadă. Trăiesc din creșterea vitelor și din păștorit. Formează aproape un singur tot, cu armăsarii lor, pe cari călăresc cu o artă și îndrăzneală neîntrecute de vreun alt popor. Din pricina înclinării lor spre nomadism, mongolii nu se pot mândri decât cu prea puține orașe propriu zise. Majoritatea centrelor lor urbane o constituie câte o aglomerare de corturi unde se desfășoară pentru câțva timp viața colectivă. Apoi, într-o bună zi, corturile sunt ridicate, nomazii pornesc voioși în pribegie spre alte țărmuri noi și, pe terenul lăsat în părăsire, nu mai rămân decât murdării, cenușa bivuacurilor și țăruii sălașului de ieri... Mirajul deșertului Gobi ademenește gloatele în veșnic neastâmpăr... Pornesc călări pe răbdătoarele cămile, mânând din urmă hergheliile de cai superbi, spre câte o tabără nouă pe care o vor părăsi iarăși după un scurt popas... În fund, străjue majestatea legendară a munților Aurului (Altai). Când Mongolul a găsit un bivuac nimerit nevoilor lui, prima lui grijă este aceea de a-și construi un adăpost. Se înalță astfel încet și cu răbdare o cuirasă din împletituri de bărne care apoi e îmbrăcată cu piei de cămilă sau de capră. Acest cort poate să aibă un diametru de patru până la șase metri, iar în vârf i se lasă într'adins o deschizătură pe unde se va scurge fumul și care, în același timp, va servi ca fereastră. Atunci când dorul de ducă îi îndeamnă să reia eterna lor pribegie, mecanismul demontării cortului e cât se poate de simplu. Membrii familiei se adună în jurul adăpostului de pe care s'a scos învelișul de piei uscate, cu o zi înainte. Toți, ca un singur om, ridică dintr-o opintire armătura pe care o poartă apoi cu ei, așa în-

Fotografiile din aceste două pagini, exprimă în chip sugestiv răzăcirea dramatică a mongolilor nomazi, care rareori găsesc timpul pentru puțină distracție exprimată prin nostalgice acorduri de chitară.

treagă dintr-o singură bucată. În vremurile de demult acești nomazi aveau faima celor mai iscusiți îmblânzitori de cai, artă pe care tot ei au introdus-o și la Chinezii. Călăreți pasionați, izbutiseră să făurească un echipament și armament atât de ușoare încât le făcea cu puțină dese incursiuni printre agricultorii chinezi, legați de pământul lor. Aceasta a și fost cauza pentru care regele Ling din Chao — vorbim de secolul al III-lea — ca să apere populația de cruzimea acestor năvălitori pe cari nu-i înfricoșa nici Zidul cel Mare, — hotări să organizeze o armată chineză ai cărei soldați, spre a fi mai sprinteni și iuți în mișcări, lepădară fusta greoaie și alte găтели cari de fapt le erau mai mult o piedică. Au fost cei dintâi chinezi îmbrăcați cu pantalonii —

a fost pricinuită în bună parte de infiltrarea lamaismului, venit din Tibet, pe la începuturile veacului XIV. Noua religie impunea ca toți copiii dintr-o familie, minus primul născut, să se dedice călugăriei. E lesne de înțeles că astfel, acest popor războinic, a fost minat încetul cu încetul și apoi închinat pentru totdeauna.

O notă interesantă în datinele mongole o dă ceremonialul căsătoriei care, la ei e definit cu numele de „Goana dragostei”. Bine'nțeles, petrecerea în sine capătă un caracter excepțional atunci când viitoarea soție e cea mai frumoasă fată din lagăr. În ziua aceea, tânăra logodnică e îmbrăcată ca o prințesă și călărește cel mai focos cal din tabără. Înarmată cu o biciușcă lungă, pornește în galop nebunesc pierzându-se într'un nor de praf. Tinerii cari aspiră la mâna ei, sar numaidecât pe cai și încep urmărirea fetei. Goana devine interesantă cu atât mai mult că mireasa are dreptul să se apere împotriva

adoratorilor, cari nu-i sunt pe plac. În cazul acesta, mănuește biciușca fără îndurare, în așa fel ca să nu se apropie decât alesul inimii sale care o prinde și o duce în triumf în tabără.

În Mongolia, se poate spune că nu există industrie, de oarece locuitorii sunt protivnici lucrărilor a căror înfăptuire i-ar sili să se statornicească într'un loc. Până și agricultura e neglijată. Cu toate acestea, Mongolia ar putea să aibă un viitor agricol strălucit, întrucât livezile și țărinele ei întinse — cari n'au nimic de invidiat acelor din Canada și Siberia — pot deveni unul din cele mai importante centre pentru agricultura mondială. Dar, când ar fi într'adevăr vorba de o asemenea realizare, se impune neapărat o inițiativă, nu însă indigenă, ci, vai, politica intransigentă a actualului guvern naționalist care se opune dărz imigrării europenilor sau chinezilor, este obstacolul cel mai grav în calea oricărui viitor industrial, comercial sau agricol...

...eace le înlesnea mult călăritul — cu
mele înalte și înarmați cu o sabie lungă
fel cu cea mongolă.
...iar astăzi nomazii din Mongolia, mân-
i de tradiția lor, sunt niște călăreți
loroși și neobosiți. Ei dau armatelor
ei minunați curieri cari, cu schimbul,
nt în stare să străbată patru până la
ci sute de mile în 24 de ore. Încă
copilărie, Mongolii sunt deprinși să
răneze și să îmblânzească pe cei mai
răvași dintre caii lor, căpătând astfel
a rezistență excepțională care, cu
mea, le va da putința să stea o zi
reagă în șea, ori să doarmă în spi-
a unei cămile fără să se sinchisească,
parcă ar fi culcați pe așternutul
ale al unui pat.
...căderea acestui popor care în peri-
da lui de splendoare era mahometan,

Un vesel și drăgălaș grup de copii de ciobani prin împrejurimile Zakopanului.

O minunată priveliște pe drumul de la Dolina Strazyska.

Un torent de munte la Zakopan. Cursul său este atât de rapid încât apa torentului nu se acoperă niciodată de gheață, chiar în timpul celor mai mari geruri.

SĂPTĂMÂNA TEATRALĂ

INCĂ O FARSĂ — UN MARE SUCCES

(Foto Lonyai)

INCĂ o farsă (a câta Doamne?) de astă dată la Teatrul Vesel: „Capitularea Titinei”. Nici mai proastă, nici mai bună decât puzderia celor reprezentate în actuala stagiune bucureșteană. Aceleași „încurcăfuri”, cusute cu

ață albă, aceeași intrigă copilărească, cu desnodământul întrevăzut de la prima scenă. Să fie oare acest soi de spectacole pe gustul publicului? De bună seamă, de vreme ce este atât de intens cultivat, ba Teatrul din Palatul Eforiei i s'a con-

sacrat, se pare, cu totul. Și, după toate probabilitățile, această „Titină” va obține succes, fiind interpretată de actori talentați ca d-nii Ion Iancovescu, Mișu Fotino, d-na Tanți Cutava, etc.

* * *

După cum am prevăzut reprezentațiile cu piesa lui Pirandello

„Ca înainte, mai bine ca înainte”, cu concursul d-nei Maria Ventura, obțin un succes strălucit, s'ar putea spune unic în analele teatrului românesc: absolut toate aceste spectacole s'au dat cu „casa închisă”.

Monsieur dela Palisse

Două scene din comedia „Capitularea Titinei” cu Ion Iancovescu, Tanți Cutava-Barozzi și Mișu Fotino.

(Foto Lonyai)

Realitatea SPORTIVA

Echipele Venus (București) și Crișana (Oradea Mare) înainte de match

DEABEA trecute, temutele zile ale babelor, și blândul — pentru moment — astru care ne mână zilele și planetele și-a arătat, din nou, binevoitoarea față.

De care, odată cu muguri încă sceptici asupra eventualelor ascensiuni ale mercurului și cu conife decoltate și cu obraji îmbujorați, a profitat vechiul nostru prieten și proaspăt oaspe, sportul.

A profitat el, căci, pe plaiurile țării, pe terenuri în iarbă sau carbune, pe șosele și prin orașe, și-a făcut o multilaterală apariție. Și am profitat și noi — spectatori încă zgribuliți sub paltoane pe cari recentul faliment al vechiei case de încredere „muntele de pietate” ni le-a lăsat încă în proprietate conjugată cu posesie — îngrămădindu-ne să admirăm acest la modă spectacol al secolului nostru.

Dintre ale cărui spețe, aceea care întrunește cele mai multe sufragii tot football-ul le întrunește.

* * *

S'au disputat, Sâmbătă și Duminică, matchuri pentru Divizia Națională.

Și, negreșit, s'au obținut rezultate. Rezultate cari, precizând aspectul clasamentului, nu i-au modificat esența.

Tot Ripensia din Timișoara cont duce, urmată la intervale minime, de Chinezul, Universitatea și C. A. O.

Un cap de clasament pe care l-a justificat printr-o categorică înfrângere a României din Cluj, cu 5-1 (3-1). În afară de scor, partida a mai prezentat un caracter de senzație. Nervosul și nedisciplinatul extrem-dreapta al echipei naționale, Bindea, a jucat centru-inaintaș și a trecut examenul cu succes.

Două întâlniri interesante a găzduit Capitala. Trei din cele patru echipe, cari o reprezintă, s'au perindat pe încăpătorearea arenă Venus, Sâmbătă și Duminică. Într-una, în prima zi, când Unirea-Tricolor a cedat C. F. R.-ului cu 2-1 (2-0), după o partidă mediocră.

Voevodul Mihai cu colegii, făcând ciclism la șosea.

Jambor, portarul Crișanei, este disperat după marcarea primului punct de către Venus.

Contra trimisei Oradiei-Mari, a doua zi, când Venus și-a făcut intrarea printr-o victorie.

Într-adevăr, în fața a peste 8.000 de spectatori — o dovadă suplimentară a pasiunii crescânde ce o inspiră jocul cu balonul rotund — campionii României au dispus de Crișana, la care faimosul Barotky „jucătorul de 18 carate” a reevocat melancolia veșnicului „cu o rândunică nu... se câștigă un match”.

A patra echipă bucureșteană, Juventus, a sorbit din cupa — amară, se spune — a învinșilor.

Cristea, câștigătorul crossului de 4000 de metri.

O fază a matchului Venus-Crișana.

Și — culmeal — nu i-a fost oferită decât în ultimul minut al partidei, prin intermediul unui grațios și semnificativ „penalty”. „Penalty” — în interpretarea actuală a mentalității și onorabilității unui număr dintre arbitrii noștri — însemnând „mijloc de a acorda victoria unei anumite echipe, pentru anumite motive”.

* * *

S'a mai jucat și C. A. O. Gloria, în care doar scorul prezintă un aspect de originalitate:

7-1, și Chinezul - A. M. E. F. A., 3-1. Dar, nu mai putem insista asupra lor, căci evenimente interesante s'au petrecut, și peste hotare.

* * *

De pildă, la Hamburg, unde fostul campion mondial de box, germanul Schmelling a învins, prin „knock-out” tehnic, în repriza a 9-a, pe americanul Hamas. Victoria nu este prea senzațională, prin ea însăși, dar poate avea consecințe interesante. În speță, deschide un nou drum lui Schmelling către titlul avut și pierdut. Căci se pare că Baer — actualul campion — ar admite un eventual dar cât mai viitor match,

O fază a matchului Venus-Crișana.

Plecarea în crossul seniorilor disputat Duminică în Capitală.

Deasemenea, la Paris, unde reprezentativa de foot-ball a Franței a cedat celei a Germaniei, cu 3-1 (2-1). O înfrângere cu atât mai neașteptată, cu cât ultimul match al Francezilor, contra Italiei, fusese strălucit.

* * *

Evident, n'am făcut decât să spicuim câteva evenimente mai importante. Și nu le-am putut acorda decât câteva cuvinte. Să sperăm că imaginile vor vorbi mai mult...

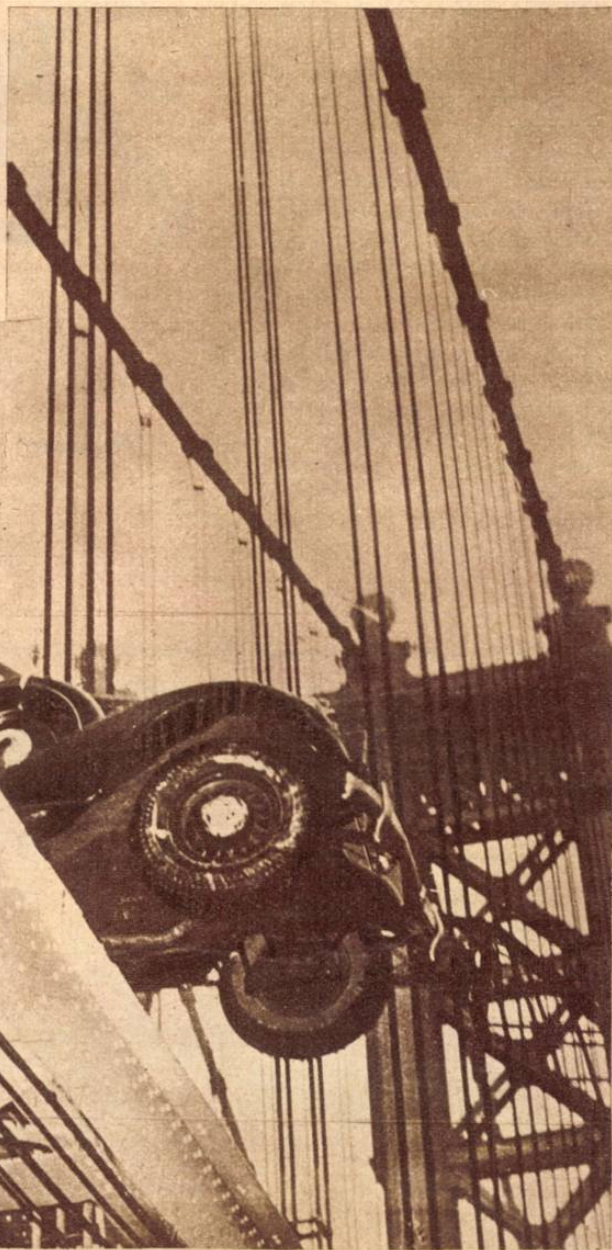
GHEORGHE TARI

DELA O SAPTAMANA LA ALTA

pe lângă spaima inerentă, o învățătură drastică.

Accidentul lui merită să fie supus atențiunii bine-voitoare a șoferilor distrați. Fotografia aceasta este în orice caz mai instructivă și mai convingătoare decât predica dela microfon — și cruzimea inutilă a spectacolului dela morgă...

Miercuri

TOATE măsurile logice și normale, nu sunt în stare să înfrâneze nebunia vitezei. Sunt oameni, cari nu vor sau nu pot să se supună disciplinei și ordinii, fără de care circulația modernă devine o adevărată primejdie pentru societatea în care trăim.

Nu e de mirare că organele de supraveghere recurg câteodată la măsuri absurde, pentru a convinge, pe acei cari nu vor să se conformeze regulamentelor, de „absurditatea” atitudinii lor.

Iată un automobilist american, care s'a făcut vinovat de un delict de circulație, silit de agenții circulației să țină o predică la microfon împotriva automobilistilor ce nu respectă regulamentul...

Joi

O măsură mai drastică, mai brutală, și de o absurditate ce se manifestă prin cruzime,

a fost inaugurată de către administrația din Los Angeles, California.

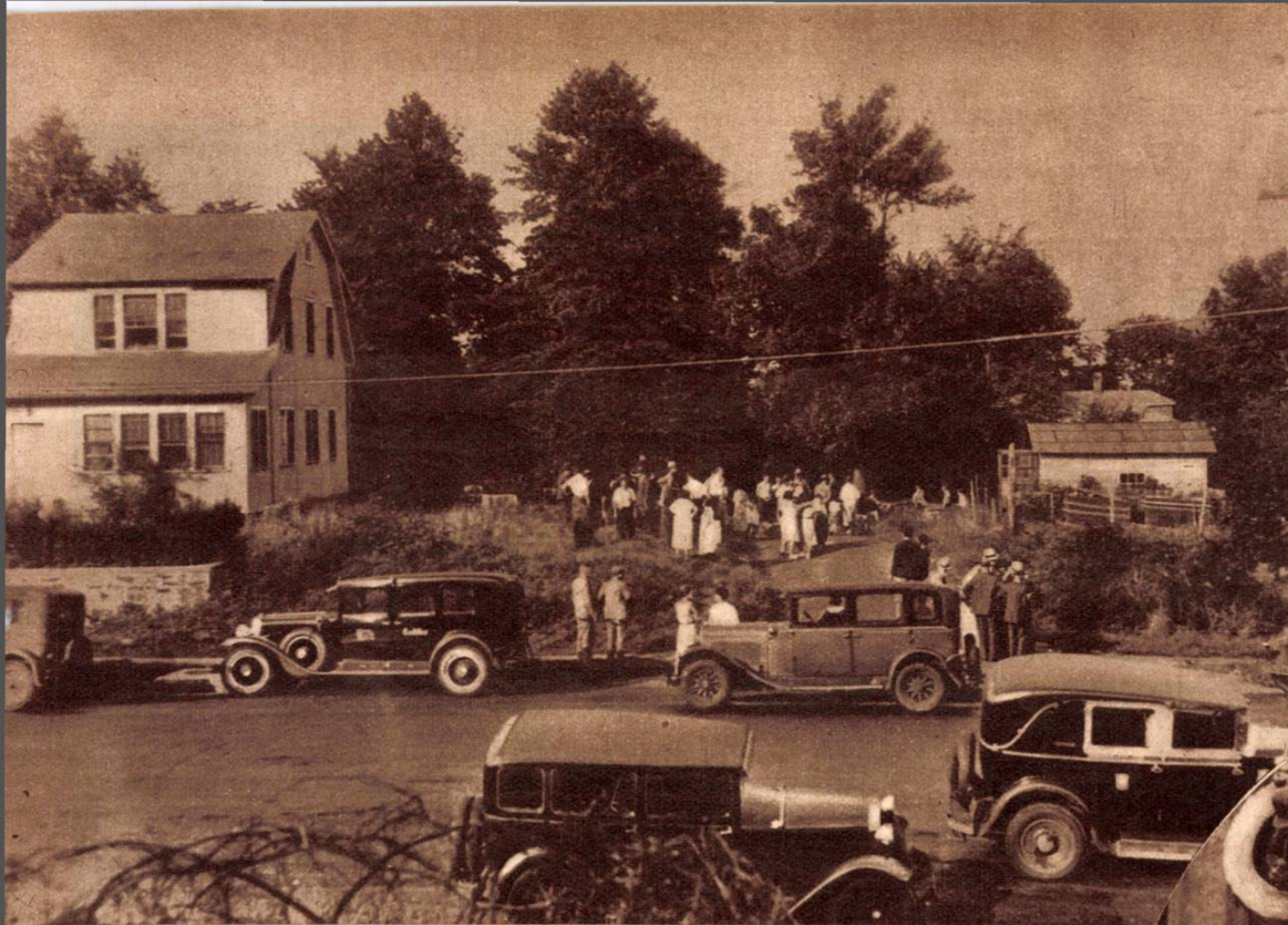
Vinovații de delict de circulație sunt transportați la morgă și siliți să privească victimele accidentelor provocate de nebunia vitezei.

Comisarul se folosește de impresia penibilă a acestui spectacol dezolant, pentru a arăta unde duce ușurința și înconștiența automobilistilor cari nu urmează cu strictețe regulile impuse de regimul circulației.

Vineri

Din pricina unei manevrări greșite la volan, o mașină a rupt parapetul podului Manhattan dela New-York. Roțile de dinainte au rămas în văzduh deasupra prăpastiei, numai fiindcă roțile de dină urmă, printr'o întâmplare fericită, n'au înaintat pe acest drum al morții, ci s'au oprit la timp.

Mașina s'a echilibrat — pe latura vieții. Conducătorul vehiculului a cules, probabil,

Sâmbătă

Cam în același cadru al predicii și al pildei, menite să corecteze inconștiența și cruzimea omenească, intră și planul de a transforma casa lui Richard Hauptmann, ucigașul copilului lui Lindbergh, într-un muzeu al crimei, al răpirii de copii, al procesului și, în genere, al gangsterismului american.

În stânga se vede casa gangsterului, care a fost condamnat la moarte, iar în dreapta —

tru a lansa, sub o formă mai mult sau mai puțin glumeață, o idee de cucerire, oarecare... Pe o distanță de trei kilometri, s'a scurs pe străzile capitalei bavareze marșul triumfal al locuitorilor de pe planeta Martie, împreună cu acest tun de carton, destinat să fărâmeze celelalte planete...

Gură-cască a admirat cu entuziasm, fiindcă a înțeles simbolismul profund ce s'a ascuns în trupa acestui tun-împușcă-în-stele...

garajul unde au fost găsiți banii pentru răscumpărarea copilului răpit.

Inițiativa pentru organizarea acestui muzeu aparține unei firme particulare, care urmărește, desigur, îndreptarea moravurilor — și un mic câștig din vânzarea biletelor de intrare...

Duminică

Nici în timpul petrecerilor de carnaval, germanii nu se pot dispensa de tunuri și obuze, chiar dacă instrumentele de război nu sunt decât de mucava.

La Muenchen — sub noul regim — un carnaval fără tunuri, ar fi fost ca o nuntă fără de lăutari. La Nisa e altceva. Francezii nu-și plimbă tunurile în cortegii de carnaval. Nu-i amuză amintirea războiului — și nu le plac glume militare...

În Germania nazistă — e bun și carnavalul, pen-

Luni

Italianii au organizat o manevră, pentru a încerca transmiterea prin microfon a peripețiilor de război de pe câmpul de luptă. Trupele atacă și ofițerul anunță desfășurarea atacului.

Experiența cu microfonul transportabil a reușit pe deplin — fiindcă la manevre se pot ține și discursuri, fără niciun risc...

Marti

După cum ne indică alăturata imagine interesantă, războiul civil din Grecia a fost un prilej minunat pentru recruți și rezerviști de a admira vestigiile superbe ale vechei civilizații eline.

Cum au început și cum au decurs luptele interne din Grecia, cititorul a aflat din presa cotidiană. Ne mărginim deci, să amintim numai de o stratagemă, demnă de Odiseu, a generalului Condylis. Acest comandant energic a dat un ordin de zi prin care a trimis pe toți soldații la vatră. Răcanii s'au grăbit, firește, să execute ordinul, și în aceeași zi războiul a încetat — din lipsă de combatanți. Bineînțeles, acest ordin a fost comunicat numai — rebelilor...

F. DIMA

SĂRBĂTORILE muzicale

250 ani dela nașterea compozitorilor Bach și Händel. — Când au fost cântați pentru prima dată în România ?

ACUM 250 ani, au văzut lumina zilei, în două orașele germane, cei doi titani, meniți să domine muzica până în zilele noastre: Georg Friedrich Händel și Iohan Sebastian Bach.

Bach s'a născut la 21 Martie 1685; Händel, cu patru săptămâni mai mare, la 23 Februarie. Totuș acești doi mari contemporani pe cari posteritatea îi pune alături și întreaga lume civilizată îi sărbătorește considerându-i ca frunzași și îndrumători, nu s'au cunoscut personal, neîntâlnindu-se niciodată în viață.

De altfel erau și deosebiți ca fire: Händel, extraordinar de ambițios, a căutat să compue pentru publicul mare, să cucerească lumea. El a stat mai mult în streinătate și mai cu seamă în Anglia.

Bach, foarte modest, trăia mai mult închis în sine. Ca organist în biserici, se mulțumea să compue muzică religioasă cu care să satisfacă asociația catolică, ce o deservea, sau să compue „muzică de cameră” ce urma să fie cântată la clavecin, împreună cu alte instrumente ale epocii.

Pe acea vreme nu exista pianul sonor nici orga de azi, cu pedalele sale pline de efect. Bach nu era prea încântat de slaba rezonanță a cimbalului de pe atunci, nici de orga modestă din secolul al 18-lea, iar muzica de Cameră, pe care o compunea, se rezuma la aceea ascultată pe la curțile micilor prințșori de pe acea vreme.

HANDEL ȘI REGELE ANGLIEI

În schimb, Händel era mândru și chiar prea îndrăgneaș, socotindu-se un prinț al muzicii. Astfel se povestește că într-o zi, regele George al II-lea al Angliei, asistând la executarea celebrei lucrări religioase „Mesias”, de Händel, l-a primit pe compozitor cu aceste cuvinte de laudă: „Ne-ai făcut o mare plăcere”.

— Majestate, n'am cântat spre a vă face plăcere, ci ca să înalț sufletele ascultătorilor mei, făcându-i mai buni”.

Iar când damele de onoare sau alte persoane dela curte îndrăzneau să pălăvrăgească, pe

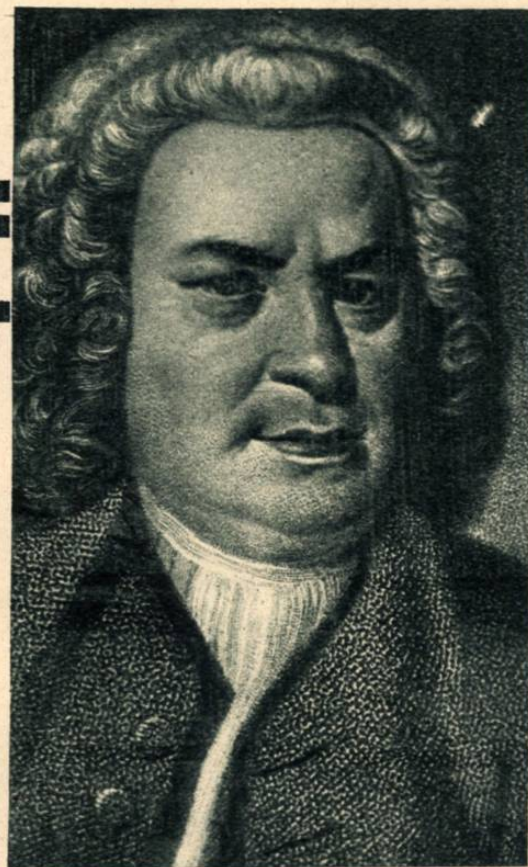
când se producea Händel, marele compozitor se oprea din cântat, uitându-se muștrător spre partea de unde auzise șgomot. Princesa de Wales, o natură împăciuitoare și foarte iubitoare de muzică, șoptea atunci zâmbind celor din jur:

— St. tăcere! „Se supără Händel!!”

Bach, dimpotrivă, era foarte respectuos cu „altețele” și „majestățile”, cari îi făceau onoarea să-l invite la curte, fiind îngăduitor cu toanele lor, deși un respect adânc avea și pentru arta sa, pe care nu o trăda niciodată. Astfel, se considera ca un fapt istoric următoarea anecdotă:

FRIEDERICH CEL MARE ȘI BACH

Intr-o zi, regele Prusiei, Friederich cel mare, l-a poftit pe Sebastian Bach la castelul din Potsdam. Clavecinul era larg deschis, cu lumânări aprinse pe dânsul. Alte sfeșnice mai înalte, pe picior — cam de felul celor ce se văd azi prin biserici — erau în jur. Iar în perete fuseseră fixate candelabre luxoase, cu lumânări lucitoare, aruncând maximum de lumină sărbătorească, ce se putea imagina pe atunci.

Johann Sebastian Bach

La vârsta de zece ani, Händel a scris șase sonate pentru trio; două oboe și bas dar începuse să compună mai devreme; după cum ne arată tabloul datorit lui Dicksee

FREDERIC CEL MARE
și SEBASTIAN BACH
după un tablou de Carl Röhling

SALA DE MUZICĂ LA PALATUL REGAL ROMÂN

La piano se vede regina Elisabeta; în picioare, maestrul George Enescu, dirijând cu vioara în mână, iar pe un scăunel urmărind execuția cu notele în mână, „copilița” Aurelia Cionca. Pe fotografie se mai observă: în fund, cântăreața Maria Assan; în stânga, violoncelistul Dim. Dinicu; apoi violonistul Gh. Dinicu, Löbel; harpista Elodia Coandă-Casseli, d-na Leria, etc.

Suveranul îl pofti pe Bach să ia loc pe scaunul de la clavecin. Compozitorul se execută imediat, aruncându-și pălăria-tricorn de castor pe jos, lângă taburet. Dar, când voi să înceapă, regele îl opri:

— Stai! Îți voi da eu tema, pe care s'o desvolți.

Apoi făcu câțiva pași, gânditor, prin salonul de muzică.

Curtenii, cari erau de față, își permisă să facă haz de gluma sau mica farsă, ce pregătise suveranul.

— Iată: B, A, C, H. Improvizează ceva pe această temă... — spuse Friederich cel mare, considerând literele numelui lui Bach drept note muzicale.

Se știe că, după notația obicinuită în Germania, B este Si bemol; A egal cu La; C cu Do și H cu Si.

Iohan Sebastian Bach a compus atunci celebrul preludiu, — cunoscut de muzicieni — care a pus în uimire pe Friederich cel mare, făcând să dispară zâmbetele ironice de pe fața curtenilor lingușitori.

De atunci, clavecinul dela Potsdam a stat închis, neîndrăznind nimeni să mai cânte pe dânsul, după ce fusese sfințit de Bach.

Muzica lui Iohan Sebastian Bach, care n'a avut ambiția să cucerească favoarea multimei, se cântă totuș azi, în marile săli de concert la pian perfectionate cu rezonanță nebănuită de Bach și de orchestre impunătoare, la cari el nici nu visa.

Instrumente muzicale ciudate din secolul al XVIII-lea

MISTERELE EREDITĂȚII

Cu prilejul sărbătorii unui sfert de mileniu dela nașterea lui Bach și Händel, au apărut broșuri, cărți și studii semnate de cele mai ilustre pene ale lumii muzicale. Intre altele, este interesant să notăm că revista „Zeitschrift fuer Musik”, întemeiată de alt mare muzician, Robert Schumann, a împlinit prin coincidență, 101 ani de existență. Cu acest prilej, s'a editat un număr festiv consacrat lui Bach și Händel, cu articole foarte interesante, privitoare la analiza operei marilor compozitori, influența lor asupra muzicii internaționale, analiza „fugei” lui Bach, etc.

Scriind aceste rânduri, nu ne-am propus să facem un articol pedant și savant.

MANUSCRISUL LUI BACH, PE JUMĂTATE MICȘORAT

Preludiul în do-major, căruia cu un secol mai târziu, compozitorul Gounod i-a mai adăugat o voce. Astfel a fost creată impresiunea rugăciunii, cunoscută sub numele de „AVE MARIA” de Gounod, în realitate reeșită din colaborarea a doi compozitori geniali: unul german, cellalt francez

Totuș să remarcăm că Bach și Händel au pagina lor de glorie, nu numai în istoria muzicii; ei sunt citați și de către învățații cari se ocupă de studiul eredității. Händel muzicantul era născut din a doua căsătorie a bătrânului său tată însurat a doua oară la vârsta de 61 ani. La rândul său, marele compozitor n'a avut copii: este deci unicul muzician, cunoscut cu acest nume. Niciunul din frații săi n'a fost muzician.

Familia Bach, dimpotrivă, constituie o dinastie de muzicieni, mai mari sau mai mici, descinzând dintr'un lăutar ambulant, fiul unui morar și în același timp brutar care cânta dintr'un fel de ghtară, acompaniat de pietrele sale de moară, în mișcare.

O fi fost frumoasă și această muzică!

Se cunosc peste o sută de muzicieni și muzicanți cu numele de Bach, în fruntea piramidei cărora posteritatea a plasat pe Johan Sebastian. El e considerat

ca o rezultată, spre care au tins toate forțele misterioase ale eredității, pregătind acest miracol: un artist genial, și totuș un om simplu și modest, tată a douăzeci de copii, de a căror creștere se ocupa personal și pe cari-și da osteneala să-i educe cât mai îngrijit. A trăit ca orice burghez cinstit și muncitor, împovărat de greutate, nu prea cunoscut de generația sa, dar care luminează acum ca una din cele mai strălucitoare stele pe firmamentul muzicii.

MUZICA LA CURTEA REGALĂ ROMÂNĂ

La noi, în țară, operele lui Bach și Händel au fost cântate pentru prima dată în sala de muzică de la palatul regal din Calea Victoriei a reginei Elisabeta.

Beiersdorf & Co
S. A. R., Brașov
Strada Iuliu Maniu 39

Totul depinde de dentura Dv....

.....căci dinții frumoși completează abea impresia unei frumoase înfățișări. Intradevăr numai cu Pasta de dinți NIVEA, vă puteți ajunge scopul și adică de a da o îngrijire serioasă dinților Dv. Calitatea superioară a substanțelor ce conține pasta de dinți NIVEA, face ca stratul depus pe dinți să fie sigur îndepărtat, dându-le o albeață scilpitoare, fără a fi dăunătoare smalțului dinților. În calitate și eficacitate deci este un adevărat produs „NIVEA” și la un preț pe care veți ști să-l apreciați.

Spunează ușor și plăcut, admirabil ca gust.

Numerai
Lei 22-
tubul mare.

„Goliath” la croitor

CONFERINȚA D-LUI JAN SEBA

Cu prilejul împlinirii a 85 de ani dela nașterea președintelui Republicii Cehoslovace, Masaryk, d. Jan Seba: ministrul Cehoslovaciei la București a ținut o interesantă conferință. Fotografia noastră înfățișează, asistența la conferință și d. Jan Seba în timpul prelegerii.

A. F. M.

Suverana se așeza personal la piano sau la orgă, fiind înconjurată de „adolescentul” George Enescu; maestrul violoncelist Dim. Dinicu; domnișoara Assan, cântăreață, și de alți muzicieni bucureșteni, pe când „copilița blondă, pianista Aurelia Cionca”, ședea cuminte lângă dânsa.

— George Enescu și Aurelia Cionca sunt copiii mei sufletești! — spunea regina-artistă, care păstra tradiția, ca la curțile suveranilor să se facă multă și bună muzică.

În pauzele concertelor de la palat, regina dădea autografe colaboratorilor ei muzicali. Intre altele a scris pe o fotografie, dăruită fetei, cu faima de concertistă, și parcă cu aripi la umeri, ce se juca la picioarele ei:

„Aripi la mâni, aripi la inimă, aripi la gând” cuvinte cari, poate, ar putea fi considerate ca un testament al reginei muzicante cu privire la modul, cum trebuie interpretați Bach și Händel.

Domni

bine îmbrăcați poartă
stofele noastre originale
engleze și franceze.

LA VULTURUL DE MARE
CU PEȘTELE IN GHIARE

Theodor Atanasiu & Co
STR. BAZAÇA 1 STR. CAROL 76-78-80-82 STR. HALELOR 21

Cea mai perfectă
vopsea de păr
IMEDIA L'ORÉAL PARIS

NOI REDUCERI. TOATE SERVICIILE
COAFORUL BEER 25 LEI
CALEA MOȘILOR 53 • BACȘIȘUL SUPRIMAT

Institut medical cosmetic

Str. Brezoianu 9, București III
Telefon 3-5922. Consult. 11-1, 5-8
sub conducerea unui medic dermatolog și unei doctorițe din Berlin.

Sfaturi și îngrijiri date de către specialiști în toate țările cosmice.
Înlăturarea radicală a perilor de prisos, prin diatermie, îngrijirea frumuseții și a trupului etc.

Bărbați sunt pretențioși...

Dar cari bărbați ar putea să reziste unei guri surâzătoare, cu dinți albi și frumoși? Și dinții d-vs. le-ar putea fi pe plac, iar Chlorodont-ul vă va ajuta în acest scop. E o plăcere mereu reînnoită să-ți speli dinții cu Chlorodont, așa efect extraordinar de curățire are această pastă, așa de agreabil e gustul său răcoritor. Chiar și copiii întrebuințează bucuroși pastă de dinți Chlorodont. Tuburi a câte Lei 16.— și Lei 26.—

Chlorodont

pasta de dinți efina de primă calitate

„MISS MUNCA” LA BRĂILA

La Brăila a avut loc recent un concurs pentru alegerea unei „Miss Munca”. A fost aleasă d-șoara Jana Constantinescu coafeză. Fotografia noastră o înfățișează pe aleasă în mijlocul juriului și asistenței. Concursul a fost organizat de „Sindicatul profesional al lucrătorilor frizeri” din Brăila.

IMPECABILE

Ondulețiuni permanente, Lucrări artistice de păr precum și fragmente pentru noile coafuri moderne
Vopsitul părului, Aranjamente de mirese. Prețuri convenabile
Institutul de înfrumusețare „DORTHEIMER”
BUCUREȘTI, Calea Victoriei, 50 — PLOEȘTI, Pasajul Cooperativa

Voevodul Mihai vizitează postul central de pompieri

Programul școlar al Voevodului Mihai este cât se poate de bogat și de variat pentru a nu-l obosi.

În afară de cursurile școlare, moștenitorul tronului ia parte la toate manifestările sociale, cu caracter instructiv și în raport cu vârsta sa vizitând instituții civile și militare.

Săptămâna trecută Voevodul Mihai a fost la postul central de pompieri.

S-au vizitat cele două școli ale reangajaților de gaze și școala pentru formarea viitorilor subofițeri de pompieri.

Deasemenea s-au făcut și câteva exerciții, sunându-se alarma. Pompierii în câteva secunde erau gata echipați pentru incendiu. Demonstrația s-a continuat pe stradă, unde s-a arătat vlăstarului regal, modul cum este organizată circulația pe străzi, când trece echipajul pompierilor.

După aceea coloana de pompieri s'a întors la sediu, unde s'a simulat un exercițiu de incendiu, cu prilejul unui bombardament de avion, deasupra localului pompierilor. Au lucrat cu multă asiduitate echipele de detectare a gazelor, au intervenit apoi echipele de neutralizare și desinfecție a terenului. Apoi pompierii au pus scările și au atacat focul de pe clădirea lor. În supoziția că scările cari duc la etaj ar fi fost distruse, s'au instalat pânzele și sacul de evacuare pentru răniți, gazați și locatari.

Fotografiile noastre au fost luate în timpul demonstrațiilor.

CUM AR APAREA PĂMÂNTUL VĂZUT DIN ALTE LUMI !

de Prof. LUCIEN RUDAUX

CAP. II

IN articolul trecut am descris mărețul spectacol pe care l-ar oferi Pământul, dac'ar fi privit din Lună. El nu va face însă aceeași impresie locuitorilor de pe alte planete. Luna se află la numai 384.000 kilometri depărtare de Pământ, pe când celelalte planete sunt despărțite de noi prin milioane de kilometri.

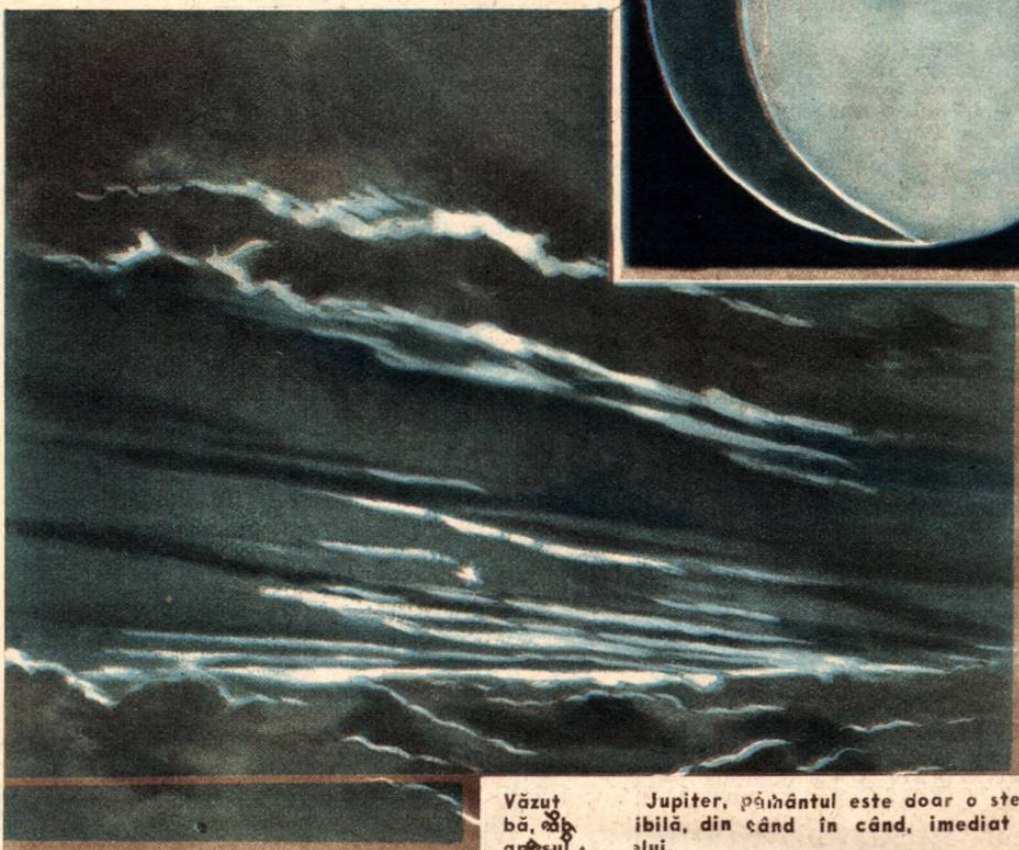
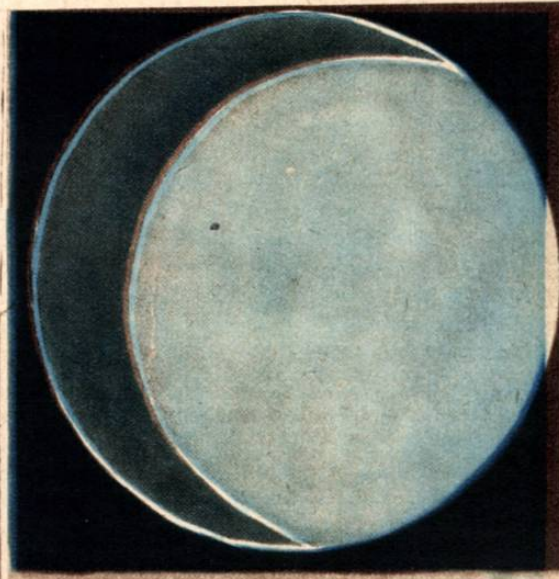
Dintre principalele planete ale sistemului solar, Venus și Marte ocupă cele mai bune locuri, pentru contemplarea Pământului. Dar chiar sub cele mai favorabile condițiuni atmosferice, el nu oferă decât aparența unei strălucitoare stele. O excepție în această privință fac, pare-se, micile planete despre cari am mai vorbit.

Datorită mișcării extrem de excentrice ale acestor corpi, care le poartă într'un punct dincolo de orbita lui Marte, spre a-le aduce curând în apropierea lui Venus și a Soarelui, ele au probabil perioade când se află la 4.000.000 kilometri de Pământ. În momentul acestei relative apropieri, Pământul apare sub forma unui disc cam de mărimea unei treimi din Lună. Ar fi interesant de văzut de pe mica planetă, Pământul trecând prin diferite stadii de mărime și strălucire; adică să vedem Pământul apărând succesiv ca un punct strălucitor, ce se transformă treptat într'un glob, prezentând faze apoi micșorându-se din nou și reluându-și caracterul de stea. Nu vom stăruî însă asupra acestei ipoteze, pentru că aceste mici planete nu par a oferi condițiunile care să permită întreținerea vieții; ele sunt doar niște roci uriașe, asemeni meteorilor, sau unor fragmente dintr'un corp ceresc. Ne vom concentra deci atenția asupra planetelor importante, ce se pot compara cu a noastră din diferite puncte de vedere.

Ne vom duce mai întâi pe Venus, care se află la 108.000.000 kilometri depărtare de Soare, pe când Pământul este situat la 150.000.000 kilometri distanță. Când trec una pe lângă cealaltă, aceste două planete, călătorind în orbitele lor concentrice, se află despărțite de o distanță de 39.600.000 de kilometri. Aceasta este cea mai mică depărtare dela care poate fi văzut Pământul de pe Venus. O asemenea distanță reduce Pământul la un punct luminos. Cu ochiul

liber nu i s'ar putea aprecia adevărata înfățișare, deoarece ar fi de treizecișidouă de ori mai mic decât Luna plină, așa cum e văzută de pe Pământ.

Ar fi nevoie de un instrument cel puțin de un foarte puternic ochian de câmp, spre a distinge conturul pământului. Pe lângă el Luna ar apărea ca un mic punct strălucitor, a cărui poziție se schimbă mereu, datorită călătoriei pe care o face în jurul Pământului și care o face să apară

Văzut
bă, ob-
agă
tă

Jupiter, pământul este doar o stea slabă, din când în când, imediat după elui.

când în stânga, când în dreapta globului nostru, fiind pe rând eclipsată, sau trecând pe dinaintea Pământului. Pe firmamentul lui Venus, Pământul apare așa cum se arată celelalte planete pe cerul nostru. Iar condițiunile și epocile vizibilității, au același caracter. Datorită combinației mișcărilor respective ale acestor doi corpi, observatorii de pe Venus vor vedea Pământul schimbându-și poziția în raport cu stelele și cu soarele, în radiația căruia se pierde o vreme, când acesta trece pe dinapoia Pământului, spre a reapărea de cealaltă parte, devenind vizibil pe la miezul nopții. Aceste condițiuni de observație se repetă la fiecare 584 de zile.

În momentul când Venus și Pământul se află mai aproape unul de altul, globul nostru apare ca un mic și perfect disc, și același lucru se întâmplă și cu Luna. Când Pământul ajunge în aparentele poziții ce-l plasează într'o direcție sau alta în unghiul drept față de soare, observatorii de pe Venus văd Pământul într'o fază similară cu aceea a Lunei, la câteva zile după primul pătrar, sau înaintea celui din urmă; satelitul nostru este văzut atunci similar luminat și când trece pe dinaintea Pământului prezintă ciudatul aspect pe care-l vedem într'una din ilustrațiile de față.

Pământul este cea mai strălucitoare și mai mare stea de pe firmamentul lui Venus. În momentul maximumului său de strălucire el trimite o apre-

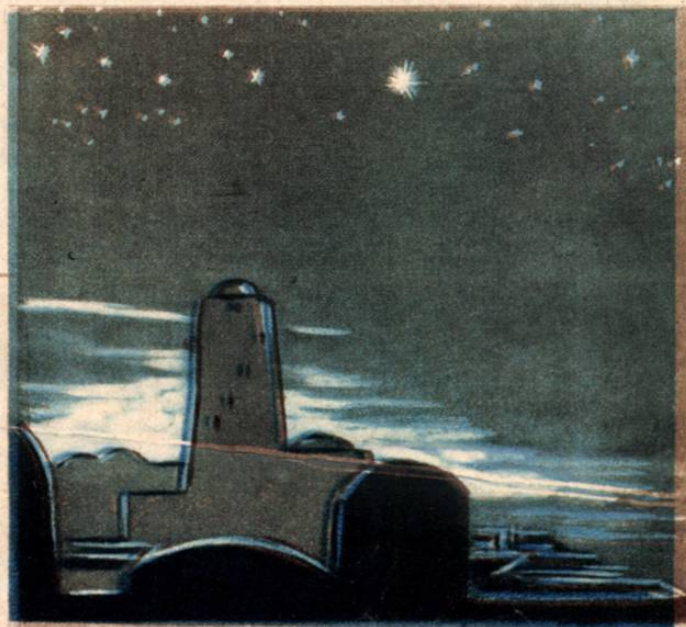
ciabilă cantitate de lumină, ce amintește de departe nopțile noastre cu Lună. Această lumină nu pătrunde prea mult în nocturna obscuritate a lui Venus, pentru că atmosfera acestei planete este lipsită de transparență. Din cele ce s'au observat până acum, această atmosferă este mereu turburată de furtuni, ce împiedică pe astronomii noștri să vadă suprafața planetei. Tot astfel, privit de pe Venus, cerul nu poate fi observat în condițiuni favorabile, decât prin stratul de aer care atenuază strălucirea stelelor și de cele mai multe ori le împiedică a fi văzute.

Activitatea unui astronom pe Venus ar întâmpina multe

In cerul limpede al lui Marte, pământul strălucește ca un Luceafăr.

Văzut de pe Venus, pământul are înfățișarea unei stele strălucitoare, însoțită de o alta mai mică—care este Luna.

difficultăți; iar planeta noastră, ar fi, datorită strălucirii sale, singurul corp ceresc, după Soare, care-ar putea fi studiat cu succes. Trebuie să amintim însă faptul că există oarecare circumstanțe, cari-ar facilita activitatea observatorului de pe Venus. Planeta se învârtă în jurul Soarelui prezentându-i întotdeauna aceeași parte. În asemenea condițiuni, pe jumătate din Venus este vecinic ziua, iar pe cealaltă, este vecinic noaptea; un observator astronomic situat undeva în emisfera întunecată, ar putea lucra încontinuu, dacă atmosfera ar permite-o.

Vom căuta acum să facem ceeace am făcut și cu Luna — vom căuta să ne închipuim ideile pe cari și le-ar face locuitorii de pe Venus despre planeta noastră. În articolul precedent am indicat caracteristicile superficiale pe cari Pământul le prezintă, când e văzut în spațiu. Dar la distanța, la care e văzut de pe Venus și sub condițiunile de vizibilitate telescopică, ce sunt cam nefavorabile, micile amănunte vor dispărea, iar observatorul va distinge doar formațiunile generale, cari s'ar prezenta ca niște pete de diferite culori și intensitate. Aparența generală a Pământului ar fi similară cu aceea pe care o prezintă astronomilor noștri celelalte planete și a căror natură încercăm încă s'o interpretăm.

Astronomii de pe Venus ar întâmpina însă mai puține dificultăți în încercarea de explicare a caracteristicilor Pământului, deoarece ei ar putea compara fenomenele meteorologice ale Pământului cu acelea ce domină pe globul lor. Ei ar trebui să se gândească însă că atmosfera Pământului, care este mai ușoară decât a lor, cuprinde gaze ce le sunt necunoscute. Astfel, vaporii de apă sunt foarte abundenți în stratul de aer al Pământului, iar oxigenul și nitrogenul constituie elementele esențiale ale atmosferei noastre. Substanțele acestea par însă a lipsi cu desăvârșire de pe Venus cel puțin așa reiese din ultimele cercetări — și suntem astfel ispitiți să credem că turburările observate în atmosfera sa, sunt determinate de gaze sau fenomene necunoscute nouă. Presupunând că astronomii de pe Venus posedă mijloace de investigație, similare cu acelea ale semenilor lor umani, ei ar fi obligați să conchidă că Pământul este absolut impropriu vieții.

O vizită făcută de către Venusieni, Pământului, ar fi pentru ei o întreprindere extrem de primejdioasă. Ei ar găsi că Pământul este cu mult mai întunecat și mai rece decât lumea lor; Venusienii trăesc în condițiuni de lumină și temperatură, invariabile, după locul pe care-l ocupă pe globul lor și ar găsi că ipotezicii locuitori ai Pământului sunt foarte nefericit situați din acest punct de vedere, deoarece temperatura scăzută, rapidă rotație a globului nostru și sezoanele puternic marcate, produc o continuă schimbare a condițiunilor. Cu alte cuvinte ei ar găsi că Pământul este o lume în care cu greu s'ar putea trăi.

Dar să vedem acum ce-ar face locuitorii de pe Marte, singura planetă, în afară de Venus, de pe care globul nostru poate fi văzut. Pe Marte, condițiunile de observație nu se aseamănă cu acelea de pe Venus, dar se apropie de acelea sub cari o vedem noi pe aceasta din urmă. Se știe doar că Venus are o mare strălucire, datorită căreia i s'a și dat poeticul nume de „Luceafăr”. Mai știți deasemeni că ea se arată, la anumite perioade ale anului, în amurg, curând după apusul soarelui. Evoluând în direcția opusă, planeta aceasta reapare înainte de răsăritul soarelui. Venus nu e niciodată văzută în mijlocul nopții, ci numai în vecinătatea Soarelui, unde se arată alternativ de o parte și de cealaltă. Aceasta se datorește faptului că Venus este situată între Pământ și Soare; în felul acesta îi putem urmări călătoria în jurul astrului, așa cum lăturea interioară a unei piste poate fi urmărită dintr'un punct central. Față de Marte, Pământul se află în aceeași poziție și e văzut de pe această planetă dimineața și seara, așa cum vedem noi Luceafărul. Totuș, din cauza distanțelor, apare celor de pe Marte mai puțin luminos decât ne apare nouă Venus. El trebuie să prezinte totuș un magnific spectacol, datorită clarității firmamentului lui Marte.

Astronomii martieni au deci posibilitatea să distingă bine multe din diferitele aspecte ale pământului, al cărui glob prezintă aceleași faze de lumină pe cari le vedem și pe Venus. Dar dacă aparența generală a Pământului este pentru această planetă foarte frumoasă, condițiunile sunt nefavorabile unui studiu amănunțit. Când se află în punctul cel mai apropiat de

Marte, la cel puțin 24.000.000 de kilometri, pământul este situat între Soare și Marte și întoarce către acesta din urmă partea neluminată a globului său; dimensiunile sale sunt atunci relativ mari și astronomii martieni îl văd trecând pe dinaintea Soarelui, ca un disc negru și de proporții considerabile. Deoparte și de alta a acestei poziții, partea vizibilă a Pământului care este parțial luminată, formează o frumoasă semilună; în perioadele când martienii văd o mai mare întindere din suprafața luminată, sub forma unui pătrar de Lună, distanța a crescut și diametrul aparent al Pământului s'a redus mult.

Din cele de mai sus se poate vedea că nu e deloc ușor să studiezi formațiunea generală sau detaliile suprafeței Pământului. Dar cu toate aceste dificultăți, martienii își pot face, mulțumită clarității cerului lor, o bună idee despre lumea noastră, pe care o pot considera, din multe puncte de vedere, similară cu a lor. Ei ar putea să-și dea seama că pe Pământ există aer și apă, dar în proporții mai mari decât pe planeta lor, că zilele și nopțile sunt similare cu ale lor — pe Marte ziua este de douăzecișipatru de ore și 37 minute — iar caracterul sezoanelor este și el cam același, pentru că înclinarea axei de rotație este la cele două planete aproape identică.

Din anumite constatări, de ordin fizic, privitoare la lumea noastră, martienii ar deduce că este mai caldă decât a lor, datorită faptului că se află mai aproape de Soare, dar nu încapă îndoială c'ar admite posibilitatea vieții pe Pământ.

Din multe alte motive, lumea noastră ar părea vecinilor noștri locuibilă și poate că s'ar gândi la eventualitatea de-a trăi în ea, după ce se vor fi aclimatizat mai întâi. Calculând că, planeta noastră e mai mare, forța gravitației ar fi și ea de trei ori mai mare decât pe Marte ei ar găsi această condițiune nefavorabilă echilibrării și mișcărilor trupului lor; tot atât de puțin le-ar conveni densitatea mai mare a aerului și presiunea pe care acesta o exercită pe Pământ.

A.

RUDELOR VOASTRE PRIETENILOR VOȘTRI TUTUROR ACELORA CARE SUFERĂ

DE RACELI, DURERI DE GÂT,
LARINGITE, BRONȘITE, CATARE,
GRIPE, INFLUENȚĂ, ASTMA, ETC.
CA ȘI TUTUROR ACELORA CARE VOR SĂ LE EVITE
VEȚI RECOMANDA CALDUROS

PASTILELE VALDA

DACĂ AȚI ÎNCERCAT NUMAI SINGURA DATĂ
EFICACITATEA LOR REMARABILĂ

FAC-SIMIL REDUS
AL CUTIEI

DE VÂNZARE LA
TOATE FARMACIILE

Pudra de orez de 7 ore!

7 ORA SEARA:
EA SE PUDREAZĂ
ÎNAINTE DE A MERGE
LA DINEU ȘI DANS

2 ORA DIMINEAȚA:
EA NU MAI TREBUIA SĂ SE
PUDREZE DIN NOU, NASUL NU-I ERA
LUCIOS, DEȘI DANSASE TOATĂ SEARA
ÎNTR'O SALĂ ÎNCĂLZITĂ PESTE
MĂSURĂ

Nu e nevoie să vă pudrați într'una pentru ca nasul să nu lucească și pielea să nu arate unsuroasă. O descoperire făcută acum de curând vă permite de a nu vă pudra decât o singură dată și a fi absolut sigură, timp de șapte ore, de un ten proaspăt de înfățișare mată și catifelată. Acest minunat ingredient, numit Spumă de Cremă, e acum amestecat cu Pudra Tokalon, celebra Pudră de Paris, după un procedeu brevetat. Aceasta face Pudra Tokalon să țină de cinci ori mai mult decât pudrele ordinare. Nici cea mai mică urmă de luciu urât pe timpul cel mai cald, după cele mai înordate partide de tennis

sau în cursul unei lungi serii de dans. Pudra Tokalon dă un ten fraged de față tânără, o frumusețe fermecătoare căreia bărbatii cu greu îi pot rezista. Încercați chiar astăzi o cutie și vedeți cât de mult se deosebește Pudra Tokalon de toate celelalte pudre, căci ea este singura pudră înestrată cu secretul „Spumei de Cremă”.

De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile din țară. Noi prețuri reduse la Lei 45.—.

O MANIFESTAȚIE DE ARTA

Va fi neîndoios expoziția de pictură a d-șoarei **Lilly Vereș** și de sculptură a d-lui **Mac Constantinescu**.

Cea dintâi expune mai ales peisaje și, cu deosebire, vederi din Roma și împrejurimi; apoi portrete, capete de studiu, în ulei, aquarelă, desemn, etc.

Cel de aldoilea ne prezintă remarcabile lucrări în bronz, marmură, pământ ars, etc. Expoziția se va deschide în sala **MOZART** din str. Const. Mille (fostă Sărințar), No. 4, iar vernisajul va avea loc Duminecă 17 Martie, a. c. la orele 11 a. m.

Pomi fructiferi

Arbori ptr. străzi, șosele și parcuri,
brazii, trandafiri, puești de sakam
și glădice,

VITE ALTOITE, etc., de calitate superioară,
furnizează: **PEPINIERELE ȘTIRBEY-BUFTEA**

Reședința Generală în București II, Str. Buzoiană No. 2 - Catalog gratis la cerere.

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

BULEVARDUL CAROL, 39

TELEFON 3.52-73

D-NA Dr. M. RABINOVICI dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri, etc. Ingrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea definitivă și fără cicatrice a părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice, curs de gimnastică.

Consult. 10—12 și 3—7 p. m.

Consult. gratuite Miercuri 11—12 a. m.

ANUL IX No. 427
27 MARTIE 1935
10 LEI

Realitatea

ILUSTRATA

VIATA UNEI REGINE
Spicuri inedite din viața Reginei Maria a României
Ibn Saud, Napoleonul deșertului
Desvăluiri senzaționale asupra situației din Arabia
10.000 LEI PREMIU
oferă „Realitatea Ilustrată” perechei care va dansa
cel mai bine noul dans „Continental”.

(FOTO JULIETTA)

FUNERALIILE LUI PAVEL BRĂȚĂȘANU
Săptămâna trecută au avut loc în Capitală, funeraliile regretatului Pavel Brățășanu. Fotogra-

fia noastră înfățișează carul funebru - tras de șase boi - pe Calea Victoriei.

PROCESUL GENERALULUI DUMITRESCU

La cazarma Malmaison au început desbaterile senzaționalului proces al generalului Dumitrescu. Fotografiile noastre înfățișează curtea de judecată și alăturat acuzații. În mijloc, sprijinit de masă generalul Dumitrescu.

Actualități din țară

Științele oculte

se pot învăța numai prin cărțile Profesorului C. Nicolau. Magnetismul și Sugestiunea 380 lei, Hipnotismul 295, Spiritismul 285, Tarotul 300. Semnătura Astrală 250, Astrologia Cabalistică 300, Misterele Telepatiei 292, Esoterismul-Francmasonerie 130, Bagheta Magică 150, Banul Misterios-spiridușul 150, Descoperirea Comorilor 200, Magia și Vraji-toria 200, Fakirism-yogism 100, Ghicitul în Cafea și Bobi 50, Bila Hipnotică simplă lei 125, Bila cu Fascinator 250, Planșeta spiritistă 500. Numărul cărților disponibile fiind foarte mic grăbiți-vă. Comenzile vor fi însoțite de cost. Nu se expediază ramburs. Adresați-vă: **PROFESOR C. NICOLAU**, Strada Caraiman, No. 8, (lângă Cimitirul Sfânta Vineri) BUCUREȘTI 2.

Greșeli cosmetice

Din toate slăbiciunile omeniești neglijența este cea care se răsună în chipul cel mai crud. Dacă ați neglijat îngrijirea obrazului Dvs. la timp, va fi foarte greu să-l refaceți. Uneori toate eforturile vor fi zadarnice și nimeni nu vă poate da vreun ajutor. Porunca care trebuie să o ascultați este: fi curată! Indepărtează în fiecare seară—înainte de culcare—fardul și pudra după față. Porii trebuie să fie liberi. Pentru asta există numai un singur mijloc: loțiunea de față „Scherk.“ Obțineți rezultate surprinzătoare—punctele negre, coșurile și toate impuritățile dispar însă îngrijiți-vă regulat.

LOGICĂ

Mai bine-i dai, oricât ar vrea, Lui DRAGOMIR pe-o trufanda, Decât să dai, bolnav și trist, Din munca ta la farmacist.

Masajul corpului
Masajul obrazului
Curs de gimnastică
Băi de parafină

INSTITUT DE INFRUMUSEȚARE

„PETER“
sub supraveghere medicală
STR. ANASTASE SIMU No. 4, ETAJUL III
TELEFON 4-0615

Manecură
Pedicură
Pedicura
elelelor

ERA NERVOASĂ ȘI SUPĂRĂCIOASĂ

Devenise imposibilă pentru cei din jurul ei

Kruschen a vindecat-o!

„Am 39 de ani“, ne scrie o doamnă, „totuși era un timp când m'am simțit ca de 100. Veșnic aveam o senzație de oboseală și aceasta fără nici un motiv. Devenisem imposibilă pentru cei din jurul meu pentru că eram nervoasă și cu toane. Eram lipsită de energie și până și îndatoririle casnice mi le îndeplineam în silă. Trăiam retrasă și mă simteam atât de lipsită de energie și atât de obosită, încât am început să gândesc că viața e o povară. Sunt doi ani de când m'am îmbolnăvit de sciatică la soldul stâng până jos. Doctorul mi-a spus că această stare bolnăvicioasă este cauzată de sistemul nervos. Am luat Kruschen și am simțit o mare ameliorare. Acum mă simt alt om și am început să cred că viața merită a fi trăită. Munca mi se pare mai ușoară și sunt mult mai energică.“— (D-na) M. G. In 99 de cazuri dintr-o 100, nervozitatea se datorează sănătății zdruncinate. Gândurile negre provin de pe urma organismului nesănătos—rezultatul lenevirii organelor eliminatoare care permit materiilor de prisoș să se acumuleze

și să otrăvească sângele. „Mica doză zilnică“ de Kruschen pune capăt tuturor acestor turburări pentru că organele încep să funcționeze normal prin faptul că doza Kruschen le dă ajutorul zilnic de care au nevoie. Sângele astfel purificat și fortificat circula prin întregul organism, dând fiecărui nerv o vitalitate nouă și fiecărui organ al corpului puteri noi. Vă simțiți mai sănătoși și mai fericiți. Incepeți să înțelegeți de ce numai omul sănătos se poate bucura cu adevărat de viață. Sels Kruschen se vând în peste 120 de țări diferite și se pot obține acum și în România, la toate farmaciile și drogheriile, cu prețul de 95 lei flaconul.

Pomi fructiferi
Arbori ptr. străzi, șosele și parcuri, brazi, trandafiri, pueți de salcâm și glădice,

VITE ALTOITE, etc., de calitate superioară, furnizează: **PEPINIERELE ȘTIRBEY-BUFTEA**

Reprezentanța Generală în București 11, Str. Banului No. 2. - Catalog gratis la cerere.

Regina Maria ca principesă moștenitoare cu micul principe Mircea.

Castelul Reginei Maria de la Balcic.

actul de renunțare, dela 4 Ianuarie 1926, proclamând pe prinț Rege al României, sub numele de Carol II-lea, cu efect retroactiv, începând dela moartea tatălui său. Micul rege Mihai, considerat ca și când n'a domnit nicidecum, devenia prinț moștenitor. Dacă în mod oficial rolul Reginei Maria avea să ia sfârșit, odată cu dispariția soțului său, acțiunea ei împăciuitoare și binefăcătoare n'a încetat însă niciodată de-a manifesta, în țara unde pasiunile politice sunt atât de puternice. Multe situații dificile au fost aplenate prin calmul și curajul acestei femei de inimă.

SUFLET DE SUVERANĂ

Ceea ce te isbește mai întâi, când întâmpini pentru prima dată pe Regina Maria, e frumusețea ei. Înălțimea sa, careia i se potrivește atât de bine termenul de „înfățișare de regină”, statura ei înaltă, albeața de lapte a tenului ei, ovalul chipului ei, cu trăsături de-o puritate clasică, nasul mic-aquilin, buzele bine desenate și zâmbetul atât de sincer, atât de blând, ochii de-un albastru intens, deasupra cărora sunt trase sprincene minunate, fruntea descoperită, părul de un blond de aur, astăzi deabia încăruntit, dar mai ales expresia privirii, în care strălucește inteligența, bunătatea, încordarea și adesea bucuria, alcătuiesc un tot de-o atracție irezistibilă.

Dar pe lângă acestea — și poate și în oarecare măsură din cauza acestora, ca și când, instinctiv, ea ar trebui să ceară iertare de această superioritate fără voie, cât farmec, câtă grație în felul de-a primi pe oameni, cât interes știe să arate tuturor! Aci se vedește caracterul, intervin calitățile sufletului. Nenumărate sunt gesturile, de milă sau de dragoste, la cari am asistat; dar gesturi atât de spontane, atât de discret făcute, încât trec aproape neobservate și totuși câtă mărînimie, ce ghicire a sensibilității apropielui, nu trădează!

— Am privilegiul teribil de-a nu putea face abstracție de ceilalți, spunea ea odată. Mereu mi se întâmplă să văd dincolo de ceea ce ei isbutesc să exprime, de-a resimți nădejdiile sau temerile lor, de-a împărtăși durerea lor. Iată pentru ce, în măsura în care pot face ceva pentru dânsii, încerc totdeauna s'o fac, chiar de n'ar fi decât spre a mă liniști pe mine însumi...

Cineva, din lipsă de dibăcie, sau poate din proastă educație, a comis o mare greșală. Ea a părut că nici n'a observat și a păstrat față de acea persoană atitudinea de încredere binevoitoare, care-i este în fire. Și cum cineva din jurul ei își arată mirarea: — Avem cu toții clipele noastre de slăbiciune, răspunde dânsa, cu zâmbetul ei luminos. Și mi-e groază de-a da lecții altora. Pentru ce aș sublinia ceea ce e mai puțin frumos? Adesea acesta e mijlocul de-a face pe unii cu adevărat urâți... și pe noi împreună cu dânsii!

A urmat o discuție. Nu toți erau de aceeași părere.

— În ceea ce mă privește, — reluă Regina — prefer să par că n'am înțeles, sau că n'am văzut. Poate că n'am dreptate, dar simt un fel de pudoare, pe care n'o pot stăpâni, de-a fi martoră la rușinarea celorlalți. Nu pot îndura încurcătura lor, nu pot asista la slăbiciunea lor, la minciunile lor, nu pot îngădui lipsa lor de demnitate. Poate pentru că doresc ca toți să fie frumoși... pentru că știu că pot să fie atât de frumoși.

Apoi pe buzele ei apărură un zâmbet, în care se ascundea o nuanță de melancolie. — Da, pot să fie atât de frumoși, repetă dânsa. Dar uneori e atât de greu să înțeleagă asta, să afle aceasta, sau să rămâie frumoși! Totuși, — este oare un defect? — nu pot să mă împiedic de-a vedea pe oameni prin frumusețea lor, și — cu un râs foarte tineresc — îmi închipui totdeauna că și ei fac la fel cu mine!

Deși adânc feminină, Regina Maria are două trăsături de caracter, pe cari rar le-am văzut dezvoltate, în așa măsură la o femeie. Primul e curajul ei, spre a nu spune îndrăzneala ei, în fața pericolului. Subliniez curaj, căci nu există înconștiență într'însa, ci noțiunea netedă, aprecierea aproape totdeauna exactă a primejdiei pe care o încearcă. Da, acest avânt, această admirabilă vitalitate, care o mână în viață, o duc și o silesc să se măsoare cu pericolul, uneori chiar să-l provoace. Aceasta devine un joc, ca și acela de-a stăpâni și de-a ingenunchia un cal. Gustul acesta pentru primejdie,

fără restricție, fără a pregăti posibilitatea vreunei retrageri, săritura aceasta în prăpastie, cu ochii larg deschiși, alegând mai dinainte punctul de sosire... Și dacă nu nimerește? Ei bine, ea recunoaște pur și simplu, fără să încerce să se ascundă în adăposturile de altminteri atât de ușor de găsit:

— N'am avut dreptate — s'au — m'am înșelat, spune dânsa, fără falsă modestie. De bună seamă, aș fi trebuit să știu, am ales alb și ar fi trebuit să aleg negru... sau poate să nu joc deloc!

Loialitatea ei deplină, înăscută, nu i-a îngăduit niciodată vreun compromis, oricât de scump ar fi trebuit să plătească apoi aceasta. A trăi în pericol, adică a trăi fără restricțiuni, a fi gata să primească toate riscurile vieții, să se măsoare cu ele, dacă e nevoie, să plătească fără șovăire, aceasta a fost poate cea mai mare ispitire a acestei firi fundamental sănătoasă și generoasă.

A doua trăsătură de caracter, la care făceam aluzie, e simțul acela de „fair-play”, atât de caracteristic anglo-saxon. Simțul acesta e alcătuit, înainte de toate, din loialitate și din respect. Loialitate în alegerea și folosința armelor, respect al adversarului și de îndată ce lupta e sfârșită, chiar dac'a fost crâncenă, de a-i întinde mâna, fără mânie ascunsă, chiar dacă n'a fost învingătoare.

O altă trăsătură de caracter a Reginei Maria, corolar a celor ce preced, dar pe care aș voi o clipă s'o izolez, este instinctul ei de dreptate, nevoia aceea adâncă pe care o are, de-a face dreptate celorlalți, de-a avea o siguranță măsură în aprecierile și hotărârile sale, la fel pentru toți, atât pentru cei dela cari a avut poate de îndurat multe, cât și pentru cei cari-i sunt cei mai dragi.

Această obiectivitate e cu deosebire isbitoare la o fire atât de bogată, atât de exuberantă. Ea vedește o viață interioară vecinic trează, cercetarea atentă, dincolo de relativitatea aprecierilor și sentimentelor omenești, pe planul spiritual al valorilor absolute. Adânc credincioasă, dar într-o religie zămbitoare și limpede, Regina Maria își trăiește cu adevărat crezul, își potrivește actele și judecățile după convingerile ei.

— În sacrificiu n'au ce căuta lacrimile, ci bucuria, spune dânsa. Nu sugrumarea ci exaltarea forțelor frumoase, cari ne-au fost date, nu spre a arunca umbră, ci spre a răspândi lumină.

— Închipuiți-vă — îmi mărturisea una dintre prietenile ei, — că Majestatea Sa, care pretinde că-i e extrem de greu să memorizeze un lucru oricât de

mic, mai ales un discurs oficial, poate recita Evangheliile. Bineînțeles, în Sf. Scriptură a găsit Ea această putere și această seninătate, care uneori mă uimesc.

REGINA VORBEȘTE DESPRE ALEXANDRU I

Această înălțare spirituală a Reginei Maria, acest soi de stăpânire deplină, la care a parvenit, mi-a apărut mai evidentă a doua zi după moarte Regelui Alexandru. La Belgrad, în budoir, în palatul dela Dedinie, regina e învestmântată în doliu. Totuși ea poartă șiragul de mărgele, fără de care nici nu ți-o poți închipui. În jurul ei flori, un vâlmășag de flori, ca totdeauna. În depărtare, prin fereastra mare, grădinile palatului și dincolo de linia depăr-

tată a colinelor, cari dispar într-o zare albastrie. Și iarăși, ca totdeauna, mă isbește frumusețea as celei femei, chipul în care ține capul, privirea, majestatea care se răspândește în jurul ei și pe care nimic n'ar putea-o defini. Și totuși o simți atât de adânc omenească. Ochii ei au vărsat lacrimile celei mai adânci dureri, dar fruntea i-a rămas netedă, soclu poleit, pe care odihnește coroana grea a destinului.

Îmi vorbește despre rege, de acest ginere iubit, de acest prieten atât de credincios; dar în vocea ei deabia de poți percepe tremurul. Numai paloarea feței trădează e-

Marea ducesă Maria, mama Reginei Maria cu cele trei fiice ale ei.

moția, în vreme ce în privirea ei, trece uneori o expresie de tristețe nespūsă.

— Da, ne înțelegeam, spune dânsa, schițând un zâmbet, și el era un creator, atât de avid de viață, de frumusețe! E adevărat, nu întotdeauna prea comod, pentru că era întreg și bărbat adevărat; un caracter perfect, pătruns până-n măduvă de demnitatea regală, de datoria și responsabilitatea sa. Il numiam „soldatul viteaz”... Și cu toate astea, atât de bun, atât de iubitor; plin de atenție și de duioșie! Viața nu-i aparținea, o dăduse mai de mult țării sale. Nici când nu se gândia la sine... Totdeauna la lucru, totdeauna în frunte. Și cu toate acestea, cât era de legat de căminul său!...

Regina aruncă o privire în jurul ei și zâmbeste blând.

— Imi amintesc când se hotărât să părăsească palatul mare și trist și să clădească acest cămin. Se bucura ca un copil. Dar era nedumerit asupra formei pe care trebuia s-o dea și mi-a cerut mie sfatul. La seama, i-am spus, dacă vei întreba pe fiecare, vei ajunge să construiești cel puțin un mare Trianon, dacă nu chiar o copie după Luxemburg! Ceeace-ți trebuie aici este o casă în stilul țării. Și asta a și făcut...

Regina zâmbeste din nou, dar ochii îi sunt înnoirați de lacrimi. — Casa aceasta îi era scumpă... Da, lovitura a fost prea grea. Intre toți, dânsul era acela care merita mai puțin să fie lovit, omul viu, creatorul, acela pe care toți îl iubeau și-l respectau... Soția lui, biata mititică, cât a fost de admirabilă! Sunt mândră de ea. În locul serbărilor și al triumfului pe care trebuia să-l găsească, o aștepta moartea soțului său, acest om pe care-l adora. N'a plâns. Nu, n'a plâns. Uneori totuși un lucru de nimic îi aduce deodată lacrimile în ochi. Iși încleștează atunci dinții... **Noblesse oblige!** Trebuie să fii la înălțimea idealului pe care-l reprezintă.

Regina face un timp lung, adâncită în gândurile sale. Mașinalcește, degetele ei urmăresc un lucru croșetat, de mătase verde.

— Aș voi să ajung la o deplină „Selbstüberwindung” *) spune dânsa în cele din urmă, ca și când ar rezuma gândurile tăcerii. Dar e o cucerire dintre cele mai grele. Socot totuși c'am învățat multe... Vine o vârstă, când participi mai puțin la frământări, dar și când suferi mai puțin... Te surprinde un soiu de liniște, de obiectivitate...

Și ghicind gândul pe care nu îndrăzniam să-l exprim.

— Liniștește-te, a adăugat dânsa zâmbind, imi mai rămân încă unele iluzii, și poate că sunt cele mai frumoase...

ÎN TIMPUL MARELUI RĂSBOI

Una din paginile cele mai bogate și cele mai de seamă din viața intimă a Reginei Maria, e fără îndoială aceea în care sunt săpate numele copiilor săi. Dar această pagină alcătuiește patrimoniul lor particular, și nu se cuvine ca noi s'o deslușim.

Acțiunea politică a Reginei Maria a pătruns în istorie, în clipa în care România s'a asvârlit și ea în război, alături de aliați. Oricât ar fi voit să rămăie pe planul al doilea, rolul Suveranei în acest moment a fost covârșitor. Într'adevăr, dânsa mai mult decât oricare altul, a creat atmosfera morală, datorită căreia țara ei a ieșit, în cele din urmă, învingătoare, din grozava încercare. În iadul dela lași, după invazia dușmană și după ocuparea Bucureștilor, în timpul celei mai aspre ierni, când totul lipsa, cărbuni, alimente, medicamente, când epidemia de tifos băntuia cu furie, când defecțiunea rusească deschidea poarta celui mai negru pesimism, revoltelor și desnaidei, lângă dânsa veneau toți să se oțelească. Primitoare față de toți, împrăștiând încrederea și curajul, dânsa știa să însușească forțele șovăitoare, să redea speranța celor desnaidei, să mângăie, să potolească. Dela primul ministru, până la ultimul soldat, pentru fiecare avea o vorbă bună.

— Cu adevărat nu știu de unde-am luat atâta putere, spunea nu de mult Regina. Poate că era aproape o nevoie animalică de-a scăpa de propria-mi durere. Ultimul meu copil, micul Mircea, tocmai murise. Bucureștii erau lași. Lipsiți de toate, ne aflam în imposibilitate de-a ușura groaznică suferință a soldaților noștri... Vai! Acele zile petrecute la căpătâiele morților și ale muribunzilor, fără nădejde de scăpare, în mirosul desgustător de puroi și de cangrenă! Să nu poți face nimic de cât să zâmbesti, să îți o mână, care îngheață, să asculti o răsuflare ce se stinge, să închizi pleoape pe ochi cari nu te mai văd... Și totuși, se pare— Regina Jugoslaviei mi-o amintia mai zilele trecute — că mai găsim tărâie de-a scrie povești cu zâne: copiii mei nu mai aveau cărți, și-mi era cu neputință să li le procur. În fiecare seară, după masa noastră săracăcioasă, le citiam aceste povestiri. Era o sărbătoare, un soiu de evadare din visul rău, în care trăiam. Și Regele venia să asiste. „Așteptam clipa aceasta ca singurul punct luminos al zilei, mi-a mărturisit mai târziu, și n'aș fi voit s'o pierd pentru nimic în lume!”

REGINA MARIA SCRITOARE

Opera literară a Reginei Maria merita o cercetare mai îndelungată decât o poate îngădui cadrul acestui articol. Fiind de inspirație pur romantică, cele mai adesea ea se desfășoară într-o lume de acțiune, unde alegoria și realitatea se amestecă, cu o frăgezime plină de originalitate și de fantazie.

Dar în aceste povești cu zâne, în aceste legende, în aceste romane — unde pitorescul și poezia sunt nuanțate adesea de humor — se regăsește totdeauna vocea gravă a vieții, a vieții profunde și chibzuite, la ale cărei legi fiecare trebuie să se supuiă. *) Poate că această lege nu-i aceeași pentru toți, dar cu cât mai sus vor fi așezați femeia sau bărbatul, cu atât mai aspră va fi legea. „Ți s'a dat mult, în schimb ți se va cere mult”. Totuși, Regina Maria nu s'a mărginit la ficțiuni. Unele dintre operele sale, dedicate mai mult țării ei, conțin cele mai frumoase pagini pe cari România i le-a inspirat. *) Puțini autori au avut in-

*) Selbstüberwindung — a se învinge pe sine. Regina Maria se exprimă cu o egală perfecțiune, în franceză, în engleză, în germană sau în română, dar i se întâmplă uneori să împrumute dintr-o limbă străină, aceleia pe care o vorbește, în momentul de față, cuvântul sau expresia care i se pare că redă mai exact gândul ei.

*) Pansey, Pansey peeps again, Legenda Muntelui Athos, Hoții de lumină, Kildine, The Voice on the Mountain, Crowned Queens, The Dreamer of Dreams, The Lily of Life, Why? Ilderim, Visions, A take of Unrest, A. Story of Love, etc.

*) Poporului meu, Dela sufletul meu la al său, Țara mea, Păpușă magică.

tr'atât arta de-a evoca sufletul, peisagiul și atmosfera pământului românesc. De origină străină, Regina Maria era oare mai îndreptățită să-i poată descoperi frumusețile? Poate. Dar, cu siguranță, că de n'ar fi iubit acest pământ atât de mult, n'ar fi fost în stare să găsească anumite accente pe cari le-a avut, spre a-l cânta.

Dacă mă mărginesc să menționez numai „Memoriile Reginei”, a căror traducere în franceză nu poate întârzia, e că vreau să las cititorului întreaga plăcere de-a retrăi alături de autoare, acele amintiri limpezi ale copilăriei, acea adolescență nepăsătoare și aprinsă, însfârșit adaptarea ei lentă și adesea dureroasă, la rolul și la responsabilitățile de Suverană. Această operă plină de viață, de amănunte pitorești, de portrete și de siluete nepieritoare nu se poate să nu prindă în mreje pe toți acei cari își amintesc, pe toți acei cari odată au iubit și ei viața, și au avut încredere în frumusețe.

LOCUINȚE REGALE

Da, Regina Maria înainte de toate e o artistă. O mare artistă, în tot ce acest termen are mai nobil. Sentimentul, gustul și căutarea frumuseții îi sunt specifice, dar a frumuseții adevărate, profunde, fără amestec și fără prefăcătorie.

— O operă trădează totdeauna calitatea aceluia care-a creat-o, spunea dânsa într'o zi.

Adesea mi s'a întâmplat să mă gândesc la aceste cuvinte, străbătând locuințele Suveranei. Cele mai mici amănunte, alegerea obiectelor obicinuite, forma și aranjamentul mobilelor, sunt perfectă expresie a calității acestei femei, traducerea în culoare și în materie a acestui instinct sigur al frumuseții, pe care ea îl poartă într'însa.

— N'am dispus niciodată de atâtea mijloace ca să pot realiza lucruri foarte mari, mărturisia dânsa, nu de mult, vorbind despre aceste locuințe. Pentru ceeace-am făcut, mi-au trebuit treizeci de ani, ca să construiesc centimetru după centimetru. Dar câtă bucurie la fiecare progres nou! Nu, hotărât lucru, nu sunt o blazată. Mă interesează atâtea lucruri, mă încântă și mă captivează! Am fost acuzată că joc comedie. Pentru ce? Oare nu poți resimți o plăcere la fel de intensă, chiar dacă e de un soiu diferit, călărind pe un cal frumos, citind o frază de Nietzsche, sau mâncând o prăjitură? — și apoi cu un râs șglobiu: — ce vrei, iubesc viața cu pasiune, în toate manifestările sale. Cu o condiție bineînțeles, ca să fie sincere sau inspirate din dorința perfecțiunii... Sunt oare în așa măsură diferită de alții, încât să fi fost uneori atât de rău înțeleasă?

— Fără îndoială, Majestatea Voastră are o fire mai bogată... Regina are un zâmbet visător, în care străbate totuși o nuanță de humor.

— Poate, răspunde ea. Dar am mai ales impresia că cei mai mulți oameni prea se iau în serios. Nu eu sunt bogată, viața e bogată. Numai lată, spre a putea percepe toate nuanțele sale, spre a putea primi bucuriile nenumărate pe cari ți le aduce, spre a descoperi partea de frumusețe care se găsește în fiecare lucru, oricât de fără valoare în aparență, trebuie puțină suplețe, o oarecare uitare de sine și de rolul pe care-l ai... Atunci ea devine cu adevărat cea mai minunată comoară. Locuințele reginei par într'adevăr cadrele cele mai potrivite, spre a pune în valoare câteva părți din această „minunată comoară”. Împrăștiate în cele mai frumoase ținuturi ale țării, sunt mai mult decât palate, sunt căminuri, în cari palpită un suflet artistic și primitiv. Bran, Sinaia, Balci...

Cocoțat ca un cuib de vultur în vârful unei stânci prăpăstioase, din mijlocul Carpaților, Bran e un vechi castel feudal. De o parte stăpânește un podiș întins, pe care pasc cirezile de bivoli negri și care e mărginit, în depărtare, de îngrădirile mărunte ale muștilor din Transilvania. De cealaltă latură, el se înalță deasupra prăpăstii sălbatece, în care bubuie năvalnic un șuvoi de apă rece ca gheața. Brazil se cafără pe stâncă, alcătuiind trepte tot mai rare și părănd că vor să se urce la cer. În lăuntru zidului împrejmuitor, gros de câțiva metri, cu meterezi, cu turnul înalt, cu turelele acoperite cu olane roșii, cu curtea lui interioară, e o adevărată fortăreață a visului și a singurătății.

Ziduri albe, uși ghintuite de stejar lustruit, scări repezi cari se adâncesc în umbra albastră a arcadeilor, altare mici unde, dinapoia grilajurilor, scânteiază aurul înegrit al vechilor icoane, ravane pictate, galerii circulare, împodobite cu covoare vechi, în cari femeile locale au țesut fără dibăcie, dar cu un gust minunat, pe eroii legendelor lor, sau cele mai frumoase flori din grădinile lor. Și sus de tot, odaia aceea, mai mare decât celelalte, cu ferestre boltite, pe unde se poate vedea întregul orizont: covoare grele, mobile adânci, culori calde și blânde, și lângă unul din pereți, pianul cu coadă, unde sufletul marilor maeștri a cântat deseori, sub degetele de vrăjitor ale lui Enescu. Apoi, colo jos, departe, la picioarele stâncii repezi, în jurul lacului mic, în care se oglindește castelul, feeria de flori, Mii de feluri de flori, dar

mai ales dalii, înghesuite una într'alta, de toate formele, de toate culorile: unele imateriale ca fulgii, altele pe cari le-ai socoti pictate pe pânză, iar altele pompoase și de modă veche, ca buchetele bunicelor noastre. Dar iată una mai frumoasă decât celelalte: petalele sale purpurii atât de întunecate încât par aproape negre, alcătuiesc o stea perfectă, iar în adâncul foilor catifelte, staminele se odihnesc ca o coroană de aur. Poartă numele Suveranei. „Relațiile reginei cu dalii ei, dela Bran, sunt dintre cele mai intime, — imi spunea o prietenă a ei. Ele sunt într'adevăr sentimentale... Am observat-o: le cunoaște pe toate și face fiecăreia, individual, vizite zilnice!”

Pe povârnișurile verzi ale munților din Sinaia, la gura pădurii seculare, în vălmășagul de trandafiri, de delfinium și de crini, se înalță Pelisorul, o clădire albă, în crucișările de bărne de culoare cafenie, străjuită de un turn ascuțit, cu acoperișul de ardezie. Înăuntru, aceeași atmosferă atât de specifică locurilor unde se adăpostește regina. Amănuntele disper, sala mare cu covorul de un albastru cald, scara monumentală, lemnăria întunecată, marmorele sculptate, după moda românească, atât de apropiată de cea din Bizanț, tronurile joase, Damascurile catifelte se confundă într'o impresie unică de armonie vie și intimă. „A fost odată o prințesă cu chip luminos, care trăia într'un palat minunat, pierdut în mijlocul munților sălbatici...”

O primă stea apare pe cerul verde încadrat în arcada albă a ferestrelor. Regina zâmbeste și se pleacă spre tufa de trandafiri, care se înalță lângă ea... E oare o poveste cu zâne?

Dar iată Balciul, la țărmul Mării Negre. Astăzi de culoare cenușiu-verzuie, crestat cu argint. Un mic orașel musulman. În împrejurimile sa de parapet albe, localitatea aceasta își prezintă casele pestrice, așezate în etaje; acoperișuri drepte acoperite de olane rotunde, curți interioare, câini fără stăpân, bolti întunecate, ulițe cari aleargă într'o cascadă de prundiș, mirosuri tari de mirodenii, de untdelemn și de ardei, femei acoperite cu vâluri, în salvari, strânși la glezne, cu picioarele goale și capul sus, purtând ulciulor de pământ ars. Mai la o parte, albă într'o oază de verdeață, casa mică a Reginei, la umbra unui minaret. Fire crescută din povârniș. Parterre-ul și fiecare din cele două etaje, alcătuite câte o singură odaie, răspund deadreptul pe una din terasele înflorite, în care par că și-au găsit locul ca într'o cadă de preț. Jos, două odăi, despărțite de valuri numai de parapetul din peatră cenușie. Deasupra, sala de mâncare, albă și albastră, cu o masă lungă de lemn negru, lustruit, în care se reflectă argintăria veche, cizelată. Însfârșit, mai sus, înconjurată de galeria cu strașină, apartamentele Reginei, în cari albul, verdele deschis și aurul își amestecă reflexele jucăușe, aduse din golful larg al mării.

Terasele se suprapun pe tot lungul parapetului, unele înguste cât o cărăuie, mărginite de-o îngrădire de stânjenei sălbateci, sau de garoafe; altele largi ca un bulevard, pe care șerpuiește printre pietre un părau de apă vie; pergole albe, coloane răsu-cite, pe cari agați trandafiri, bazine străvezii, în care se oglin-desc petunii liliachii, dar mai ales alea de crini, unde florile regale cresc atât de numeroase, că n'o poți străbate fără să amețești... Balci nu se poate povesti, trebuie să-l respiri, să-l trăiești, în lumina schimbătoare a zărilor marine.

Aci, în acest decor atât de drag inimei ei, o vom părăsi pe Suverană. Totuși, înainte de-a o părăsi aș vrea să evoc o ultimă viziune. E primăvara; soarele care deabia a răsărit a aruncat o dără lungă de lumină pe mare. Atmosfera plină încă de parfumul nopții, are un gust de sare și de cimbru. Deodată, pe creasta din vârful parapetului, apare o siluetă. E o femeie călare pe un cal care aleargă în galop. Pe decorul cerului, mișcările i se potrivesc atât de perfect cu ritmul animalului, că pare a nu alcătui decât un singur trup cu el. Câtva timp aleargă dealungul parapetului, apoi se oprește. Dreaptă în șea, privește zarea întregă. Soarele își joacă razele pe podoaba de aur a uniformei sale. Dar iată că dinapoi ei sosește în goană, un regiment întreg de cavalerie. Ea strânge atunci frânele; calul se cabrează; pa jumătate întoarsă în șea, ea face cu mână un semn prietesc celor cari se apropie, apoi, cu o lovitură de pinten, întoarce calul și o pornește într'un galop nebun. O clipă trupa șovăie. La rândul ei apoi ea se întoarce și-și reia goana, urmărind pe amazoana îndrăznească care a și dispărut în depărtare. Și curând nu mai rămâne pe creasta parapetului, decât un nou de praf, care se așterne domol.

E cursa de primăvară a lui 4 Roșiori. Regina Maria, colonel al regimentului, se încredințează astfel, de două ori pe an, de puterea de rezistență a soldaților. Unii dintre ei mi-au mărturisit că erau nevoiți să se antreneze în tot cursul anului, ca să fie în stare să urmeze pe vajnica Suverană! Îndrăznească, neobosită, cu capul sus, cu privirea limpede, Regina Maria este cu adevărat o minunată lecție de viață.

BERTHE VULLIEMIN
Trad. de Nic. Constantin

... fie blondă sau brună în general, un singur lucru contează: Un șir de dinți albi și îngrijiiți pentru a da o înfățișare plăcută. Curățați deci dinții Dv., de douăori pe zi, cu Pasta de dinți Nivea, fabricată cu cele mai superioare substanțe prime. Astfel veți avea o respirație curată, senzația unei plăcute inviorări și garanția unor dinți frumoși și sănătoși. Judecați și Dv.! Cu o astfel de calitate de pastă trebuie să fiți satisfăcuți.

Beiersdorf & Co. S. A. R., Brașov

Numai
Lei 22.
tubul mare.

Puteți câștiga 10.000 de lei. — (Amănuntele concursului la pagina 24)

DĂM mai jos figurile principale ale noului dans „Continental” lansat de studiourile americane R. K. O. după „Carioca” și „Cucaracha”. În suplimentul „De toate pentru toți” se găsește și melodia dansului. O orientare bună se poate avea și din fotografia pe care o publicăm în această pagină.

CONTINENTAL este o sinteză a dansurilor depe toate continentele. Are faze de majestuoasă grație ca într'un menuet, pentru a deveni apoi rând pe rând, languros ca un tangou, și înfățișat accelerat și neobănat ca rumba și fox-trot-ul. Se execută pe o arie de fox-trot în 4-4 timpi, fazele și ritmul variând cu tempo-ul muzicii.

PRIMA FIGURĂ, sărutul mâinii se face în opt timpi. Cavalerul face un pas spre dansatoare iar aceasta se apropie într'un pas de trei, întinzând mâna. El se pleacă și i-o sărută ritmic în patru timpi, după care ia poziția pentru mișcarea următoare.

FIGURA A DOUA este executată în douăzecișipatru de timpi. Pentru mișcarea aceasta perechea va avea să aleagă între o rotire în ritm de fox-trot sau câțiva pași tot de fox-trot: patru înainte, patru înapoi iar patru înainte și alți patru înapoi.

Dacă pentru figura a doua se preferă rotirea, se va face uz de valsul obicinuit într'un tempo accelerat de 4-4. Domnul se întoarce spre dreapta și descrie un cerc complet executând fiecare jumătate de piruetă în doi timpi.

Dacă vreți, puteți executa și pașii de fox-trot și piruetele.

În această figură dansatoarea trebuie să-și priviască partenerul având aerul că studiază posibilitățile unei viitoare aventuri, apoi își pleacă capul spre umărul lui. **FIGURA A TREIA** semnalizează bucuria întâlnirii. Perechea se separă așezându-se față în față; execută o triplă bătaie din picior și pași laterali dela dreapta la stânga și înapoi în șaisprezece timpi sau patru măsuri.

Dansatorul bate în podea cu călcâiul drept și apoi de două ori, cu vârful piciorului stâng — odată ca și cum ar face un pas înainte și apoi ca și cum ar face un pas înapoi. Aceasta se execută într'un singur timp.

La al doilea timp al măsurii, dansatorul duce piciorul stâng înapoi și-l pune în dreapta piciorului drept. La al treilea timp, el stă pe piciorul stâng în vreme ce face un pas lateral cu dreptul. La al patrulea timp, el încrucișează piciorul stâng pe dinaintea celui drept.

După aceasta, în primul timp al măsurii a doua partenerul ridică piciorul stâng, spre a lovi cu călcâiul în podele. La al doilea timp, piciorul se află lângă cel drept. La al treilea timp, piciorul drept avansează și călcâiul lovește podeaua iar la al patrulea, revine la loc.

Dar pentru realizarea ritmului, fiecare din aceste manevre trebuie executată exact în tact. Dansatoarea face aceleași mișcări începând cu același picior așa că ea trece spre dreapta în vreme ce el evoluează spre stânga.

FIGURA A PATRA. După cum vedeți în ilustrația de față, perechea execută o serie de patru rotiri ritmice. Melodia este un fox-trot în 4-4 timpi. Fiecare rotire se face în patru timpi, doi de câte fiecare jumătate de întorsătură. Dansatorul se întoarce natural spre dreapta și piruetele se fac pe un picior, pe când celălalt e ținut în sus și în afară. Când dau elan rotirii, picioarele izbesc podeaua.

FIGURA A CINCIA. După cum puteți vedea și dvs. dansatorul nu are mare lucru de făcut în această figură. El se mărginește doar la a ține mâna fetei deasupra capului său în vreme ce ea se rotește veselă în jurul lui. Mișcarea se face în același tact ca și celelalte figuri.

În primul timp piciorul drept înaintează și e pus pe vârf. Piciorul stâng este apoi ridicat, dansatoarea sare înapoi cu dreptul în vreme ce stângul este înaintat și lăsat pe vârf iar la al doilea timp, ambele picioare lovesc podeaua!

În timpii trei și patru se repetă aceeași mișcare, ce se continuă în patru tacturi de muzică sau în șaisprezece bătaii. Dansatoarea trebuie să-și completeze cercul în cele șaisprezece bătaii și trebuie deci să aibă grija a face progresul necesar cu fiecare săritură.

FIGURA A ȘASEA are două faze. În figura a cincina perechea rămăsese despărțită; situația se păstrează. Dansatorul sare pe vârful piciorului drept în primul și al doilea timp al măsurii. Simultan piciorul stâng este ridicat și asvârlit înapoi și la dreapta. În primul timp iar la al doilea este lăsat jos.

Procedeul se repetă în timpul al treilea și al patrulea, cu excepția numai că săritura se face de data aceasta pe vârful piciorului stâng și cel drept este ridicat.

Mișcările dansatoarei sunt identice cu ale partenerului numai că ea începe cu piciorul stâng.

În faza a doua dansatorii descriu cercuri mici în pași mărunți. Mișcarea aceasta se face în opt timpi. Ei nu se încrucișează cercurile sunt absolut independente, și se fac în acei pași de fox-trot ce se numesc „low-down walk” pentru că umerii sunt scuturați în sus și în jos în ritmul muzicii.

ULTIMA FIGURĂ. Perechea revine față în față pentru o serie de piruete de vals în tempo de fox-trot, așa cum am descris în **figura a doua**.

Rotirea se continuă în doisprezece timpi. Apoi rămânând înălțuită, perechea face un pas în primul timp al celei de a patra măsuri, pașii se continuă în al doilea și al treilea timp. În al patrulea timp, dansatorul îndoaie genunchii pe care fata sare spre a fi sărutată, tocmai în momentul când răsună ultimele acorduri ale orchestrei.

Muzica pentru „Continental” a fost compusă anume de către Con Conrad și Herb Magidson. Dansul apare în filmul „Divorțul vesel” și e executat de Fred Astaire și Ginger Rogers, pe care o cunoașteți din „Carioca”.

Din străinătate

REVOLUȚIONARIII GRECI REFUGIAȚI ÎN BULGARIA

Fotografia noastră înfățișează grupul revoluționarilor greci refugiați în Bulgaria. Stângă, sprijinindu-și capul cu mâna generalul Kamenos. Cu capul legat, colonelul Bakardjadis în convorbire cu ofițerii bulgari.

CAMPBELL PURTAT ÎN TRIUMF

Fotografia a lăturată îl înfățișează pe Campbell recordmanul mondial de viteză cu automobilul, purtat în triumf de camarazii săi, după ultimul record stabilit.

CĂSĂTORIE PRINCIARĂ

La 15 Martie 1935 s'a anunțat oficial căsătoria prințului moștenitor Frederic al Danemarcei cu prințesa suedeză Ingrid. Fotografia noastră înfățișează perechea princiară în mijlocul membrilor celor două familii regale.

Cumpărați

**LA VULTURUL DE MARE
CU PESTELE ÎN GHIARE**

*humai mărfuri
minunate - estine
și garantate*

Theodor Atanasiu & Co

R. BAZACA 1 STR. CAROL 76 · 78 · 80 · 82 STR. HALELOR 21

CEI NERVOȘI MOR DE VREME!

Ați constatat la Dv. fie chiar numai din când în când, vreuna din următoarele simptome caracteristice ale istovirii nervilor?

Iritabilitate pronunțată, indispoziție, tremurături în membre, neliniște, palpitații, amețeală, senzația de frică, insomnie, visuri neliniștitoare, insensibilitatea unor anumite părți ale corpului, spaimă, irascibilitate excesivă față de orice contradicție, sgomote, mirosuri, poftă de stupefianțe, tutun, alcool, ceai, cafea, svăcniri în pleoape sau scipări înaintea ochilor, năvala sângelui, strângeri de inimă, capricii, defecțiunea memoriei sau a grațului, poftă sau aversiuni ciudate. Dacă se ivesc la Dv. unele din aceste simptome ale nervozității, fie izolat sau mai multe deodată, în cazul acesta nervii Dv. sunt serios slăbiți și au nevoie de întărire. Nu lăsați lucrurile să continue astfel, căci s'ar putea ivi grave tulburări ale activității intelectuale, ca aiurări și acțiuni inconștiente urmate curând de o slăbire rapidă și de o moarte timpurie. Indiferent de origina slăbirei nervilor Dv. vă invit să-mi scrieți Sunt bucuros dispus

să vă explic gratuit și fără porto

o metodă simplă,

care vă va procura o surpriză plăcută. Ați cheltuit probabil mulți bani pentru diferite medicamente și ați obținut în cazul cel mai bun o ameliorare trecătoare.

Nu vă pot asigura că cunoșc metoda adevărată, spre a combate slăbiciunea nervilor Dv.

Această metodă produce totodată și o îmbunătățire a dispoziției Dv., stimulează dragostea de viață, energia și forța de muncă, mulți mi-au scris chiar că se simt ca nou născuți prin această metodă. Acest lucru e confirmat și prin expertize medicale. Nu vă costă decât o carte poștală. Vă trimit

o carte instructivă absolut gratuit.

Căci nu puteți scrie imediat, păstrați acest anunț.

ERNST PASTERNAK Berlin, SO

Michaelkirchplatz 13

Abt 187.

O mireasă din Orient

**-spune cum se
captivează bărbații**

Eram descurajată. Alte fete tinere făceau căsătorii bogate și erau fericite. Mie nu mi se făcea nici o propunere. O țigancă îmi spuse că bărbații nu vor să știe de mine din cauza tenului meu urât, nasului meu lucios și a pielii mele care arăta unsuroasă. Ea mă sfătuia să fac o încercare cu Pudra Tokalon cea cu Spumă de Cremă, celebra Pudră de Paris. Efectul a fost aproape ca al unui farmec — cu totul diferit de al tuturor celorlalte pudre ce aplicasem. — Ea înlătură orice urmă de luciu, strânse porii dilatați ai obrazului meu și dădu tenului meu o înfățișare fragedă și mată atât de frumoasă încât făcea să tresară inimile bărbaților. O singură aplicare ține pentru ziua sau seara întreagă, oriunde să fii și orice să faci. Sunt sigură că orice femeie se poate face imediat mai atrăgătoare și mai fermecătoare cu Pudra Tokalon cea cu Spumă de Cremă. Succesul se garantează, altfel se restituie banii.

De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile din țară. Noi prețuri reduse la Lei 45.—

PRINȚUL SIGVARD LA HOLLYWOOD
Sigvard Bernadotte, un fiu al moștenitorului tronului Suediei s'a imbarcat cu soția sa spre America, pentru a se duce la Hollywood în dorința de a-și completa studiile cinematografice la Berlin.

„STEP” LA RADIO
Postul de radio Chicago a transmis de curând un dans „step”. Pentru a se auzi mai bine ritmul pașilor, fermecătoarea dansatoare și-a legat de picior un microfon.

DIN TOATA LUMEA

PREMIATELE HOLLYWOODULUI
Claudette Colbert a primit recent premiul de creație pentru cel mai bun film al anului. În același timp a fost premiată și vedeta de șase ani Shirley Temple. Pe ambele le vedem în fotografia noastră de mai sus,

O NOUA VEDETA DE 17 ANI
Noul film al lui Willy Forst lansează o nouă vedetă, în vârstă numai de 17 ani: Ingeborg Theck. Fotografia noastră alăturată o înfățișează pe noua stea.

Trinul ULTIMUL

(Din curiozitățile și obiceiurile faunei braziliene)

VASTELE întinderi de pământ virgin, ale fascinantei și misterioasei Brazilii, ascund încă unele curiozități interesante și inedite pentru lumea veche. În patria cafelei, a fructelor minunate și a soarelui arzător, sunt atât de dese și de diverse anomaliile naturii, încât multe din ele scapă exploratorilor veniți să se inițieze în tainele celor mai puțin populate și mai dăătoare de emoții ținuturi. Chiar savanților cari se ocupă în amănunt, cu trudă și migală, de viața plantelor și a animalelor, le scapă unele semnificații și date precise de dincolo de laborator...

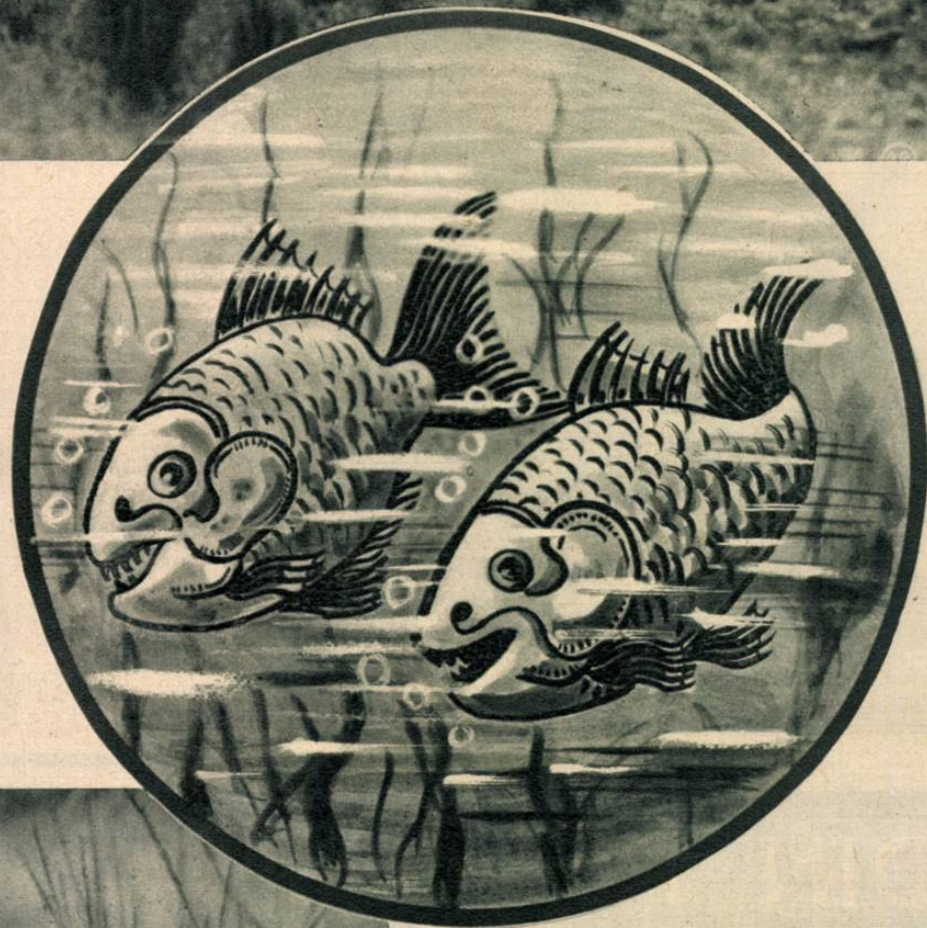
Și e firesc să se întâmple așa, într-o lume în care existența trebuie apărată cu îndârjire contra numeroșilor adversari de tot felul și unde primejdii noi se ivesc la fiecare pas. Cercetările se fac în pripă pe unele locuri și chiar superficial. Ca să pătrunzi până în cele mai elementare intimități ale faunei îți trebuie o voință puternică și o fimeritate extraordinară. Și așa încă energiile se irosesc într-o măsură respectabilă și strădania exploratorului e ades plătită cu sănătatea sa.

Cei cari înțeleg mult mai mult din toată această existență bogată în peripeții aventuroase, dar trec pe lângă ele cu naturaleț și fără să sesizeze nuanța de „curiozitate” a lor, sunt indigenii. Asemeni țaranului nostru, ei au superstițiile, obiceiurile și curiozitățile lor primitive, dar folosite. Ei posedă un rar instinct de observație, câștigat din contactul cotidian cu natura și cu capriciile ei.

Pescarii râului San-Francisco (Bahia) de pildă, au de furcă în îndeletnicirile lor cu o specie de pește carnivor foarte lacom și extrem de primejdios. Piranha, (citiți: **pirania**) așa se numește peștele și mărimea lui nu trece niciodată de 7 cm., atacă cu înverșunare tot ce-i ese în cale. Nimic nu scapă setei lui neostoite de sânge. Nici oameni, nici animale. Cel ce s'ar încumeta să-și plimbe puțin mâna prin lăuntrul apei, ar rămâne imediat fără ea, cașicum ar îmbăia-o într'un acid caustic. **Piranha** i-ar sfâșia-o într-o clipită.

Organizați în bande de câte zeci și sute de mii, ei cutreeră apele râului în sus și în jos, în așteptarea pradei. Băștinășii cunoscând ferocitatea lor se apără pe cât le stă în putință și-i evită. Sunt împrejurări însă în cari trebuie să se recurgă la anumite trucuri menite să înlănească necesitățile zilnice de viață ale ținutului.

Astfel riveranii cari sunt nevoiți să treacă neapărat prin apă, cu cirezile lor de boi, pe celălalt mal și din considerente bine determinate de spațiu și timp nu vor să meargă până la podul cel mai apropiat... care uneori este așezat la distanțe de sute de kilometri, au găsit un mijloc practic, deși destul de crud, de-a înșela ferocitatea peștelui **piranha**. Când ajung pe punctul de a traversa râul, opresc cireada pe mal. Involburările apei vestesc că banda a adulmecat vânatul și că a fost cuprinsă de neliniște. Conducătorul alege atunci din toată ci-

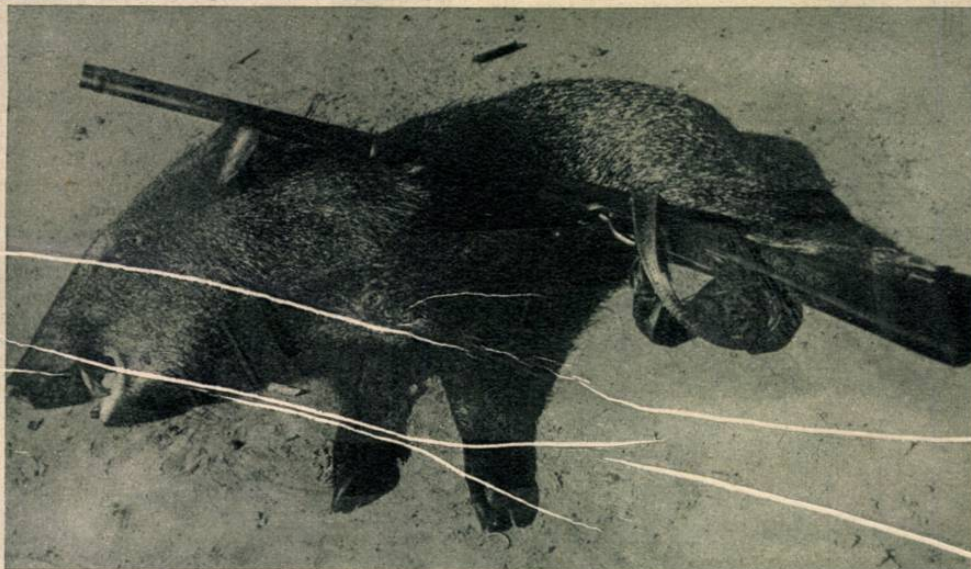
Fotografiile noastre infățișează diferite specii de porci de pădure. Deasemeni vedem o sortă de pești sălbatici mici, care cresc mai mult de 7 cm.

reada boul cel mai bătrân și bolnav. Acesta e destinat **marelui sacrificiu**, pentru a se putea salva cireada întreagă.

Restul animalelor oprite pe marginea apei sunt cuprinse și ele de un viu neastâmpăr. Simțindu-se în preajma unei mari primejdii boii scot mugete dureroase, cari poartă până departe ecourile unei tristețe de apocalips.

Văcarii se grăbesc să împingă victima aleasă în apă. Presimțind ce-l așteaptă, bie-

tul animal încearcă să se împotrivescă. Dar e în zadar; oamenii prin țipete și prin bătaie îl împing tot mai înainte pânăe prins de curent. În acelaș moment, cetele de **piranha** încep să-l sfășie cu o rapacitate uimitoare. Numai câteva clipe boul mai are timp să se sbată înghiarele celei mai cumplite morți... Mugetele animalelor de pe mal au devenit îngrozitoare și e nevoie ca ele să fie stăpânite să nu o ia înapoi, pe calea străbătută până aici. Apa a devenit roșie ca o mare imensă de foc, în contact cu sângele. Sacrificiul s'a consumat... Acum, când monștrii s'au ospătat din belșug la copiosul banchet, văcarii pot însăfârșit să treacă turma întreagă. Nici un animal nu mai e atacat. Râul poate fi trecut în liniște... Primul bou care a fost silit să treacă râul, a plătit viața lui drept vamă pentru viețile semenilor săi.

Dar așa cum sistemul acesta de sacrificiu nu e de loc dorit de primul dintre boi, el devine la fel de neplăcut pentru ultimul din **căitetură**. O specie de porci sălbatici cunoscuți sub denumirea de mai sus întrece în grozăvie tot ce s'a scris despre ferocitatea animalelor junglei. Pe unde trec **căiteturii** locurile rămân pustii, arborii nimiciți, pământul răscolit ca de o luptă cumplită, animalele de orice fel alungate definitiv, pe alte meleaguri.

Căiteturii au un instinct de solidaritate colectivă uimitoare. Ei umblă numai în turme numeroase, devastând tot ce le iese în cale și scoțând niște gurițuri înfiorătoare. Vai de vânătorul care ar cuteza să împuște unul din ei. El și-ar plăti îndrăzneala cu viața, pentru că turma icoată s'ar năpusti aspra lui să-și răzbune tovarășul.

Indigenii au găsit și aci un procedeu practic și inteligent pentru a intra în posesia câte unui exemplar din **căitetură**. Ei așteaptă ascunși până trece toată turma, apoi ochesc porcul rămas cel mai în coadă, ciuruindu-l de gloanțe, în timp ce turma aleargă înainte, mereu înainte, fără să sesizeze cele întâmplate în urmă. La pământ, agonizând rămâne ultimul dintre **căitetură**.

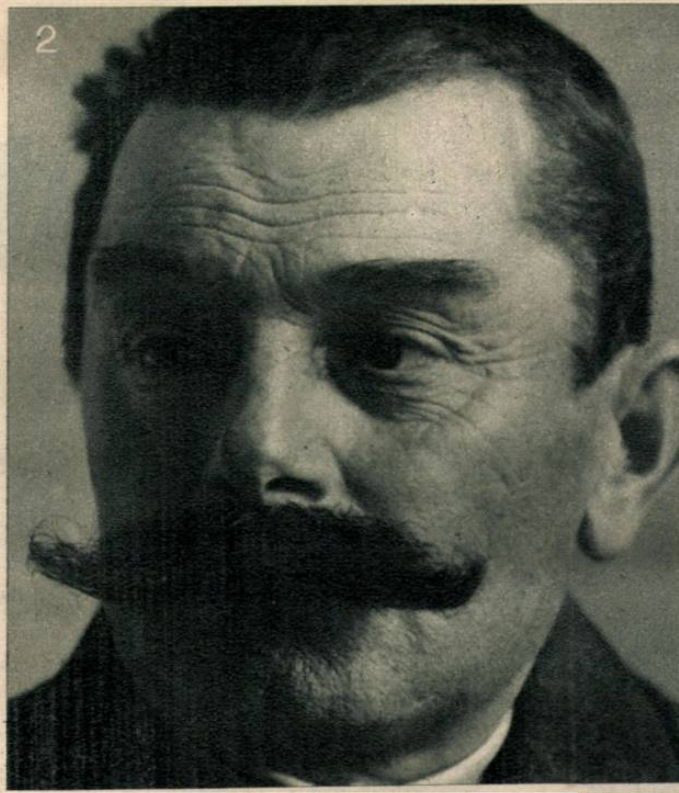
Tragedia de-a fi **primul și ultimul** prin ținuturile încă pline de mister și de obiceiuri curioase ale Braziliei, iată ce nu citim și nu vom citi vreodată în cărțile de istorie naturală. Pentru că această tragedie e de minimă importanță, față de rolul covârșitor al științei...

N. V.

San-Paulo, 5/III/1935.

CEI PATRU PRIMARI

Prezentăm cititorilor o problemă. Prim-pretorul plășii Crasna, județul Sălaj, ne-a trimis fotografiile celor patru primari de sub conducerea sa. Doi sunt români: But. Florian, primarul comunei Peceiu și Chiș Nicolae, primarul comunei Vălcăul de Sus. Unul e ungur, Bekő Andrei, primarul comunei Horvatul Crasnei iar cel de al patrulea e armean, Tolokan Luca, primarul comunei Crasna. Fotografiile acestea sunt foarte bine reușite și figurile cât se poate de expresive. Propunem un joc cititorilor: să încerce singuri să ghicească naționalitatea fiecăruia dintre cei patru primari. Rezolvarea acestei probleme se găsește la pagina 23.

*Spălați-vă dinții
ca și mâinile!*

Spuma bogată a pastei KALODONT spală temeinic dinții și gura.

Intrebuințați deci regulat KALODONT dimineața și seara!

Un cartier inundat din

DÂMBOVITA devine canal subteran

de ALEX. F. MIHAIL

Se face în Capitală o mare lucrare urbanistică. — Totuș bucureștenii suferă de inundații, unele cartiere fiind cu totul lipsite de canale și chiar de apă de băut.

SE uită toate! Cine mai pomeneste, de nefericitul Leon-Vodă, care s'a înecat într'un lac — adică mai exact într'un fel de baltă, ce o revărsase, pe vremuri, Dâmbovița pe locul, unde e acum piața de fructe? Toate se uită!

Bucureștenii se miră, dacă le vorbești de capriciile „râului carpatin”, care trece prin mijlocul cetății lor. — Cum! ? Dâmbovița se scoboară din Carpați? Unii nu o știu.

Am uitat că părinții noștri aveau să sufere, cel puțin câte-o inundație pe an și că apa venind Primăvara cu furie, de pe urma zăpezilor topite în munți, ridica uneori morile așezate prin mijlocul orașului, precum și tăbăcăriile, de pe la marginea lui, adică — cele așezate pe locul unde e azi Hotelul Bulevard și Palatul Cercului Militar.

Regina Elisabeta vorbește, în amintirile ei, despre băltoacele, în cari se bălăceau bivoli și a văzut coturile neregulate ale Dâmboviței, care șerpuia odinioară prin oraș, prin locuri, pe unde nouă ni se pare că a fost, de când lumea, rânduiala de azi cu străzi și palate.

ISVOARELE DE PE MAL

Pe țărmul Dâmboviței erau — și sunt și azi încă — cele mai prețioase izvoare de apă ale Bucureștilor. Au fost analizate de chimiștii noștri alimentari, uimiți de calitatea acestei ape de băut, superioară celei, ce ne sosește prin conducte. Apa izvoarelor de pe mal, nu are de a face cu cea din râu, nici cu aceea ce se găsește prin puțurile sălcii de pe la mahala. E o altă vână, care vine de undeva, din depărtări... Poate că pentru proslăvirea acestor minunate izvoare, de pe malul râului, a fost făcut cântecul:

**Dâmbovița, apă dulce
Cine-o bea, nu se mai duce.**

Acum însă, aceste izvoare vor fi îngropate poate pe vecie, sub betonul ce se toarnă spre a întemnița Dâmbovița într'un tunel.

Ele vor fi complet uitate, după cum va fi uitat și râul selbateg, făcut prizonier, străjuit, timp de jumătate de veac, de taluzuri înalte, sortit acum la o pedeapsă și mai aspră. Pentru generația viitoare, Dâmbovița nu va fi decât un simplu canal subteran, ceva mai mare de cât al altor gârle, peste cari trec azi străzile Capitalei, fără ca nimeni să-și mai aducă aminte de dânsule. Oare generațiile viitoare vor pomeni cu mai mult respect numele „Dâmboviței”, de cât pomenim noi azi pe bătrâna „Bucureștioara”, gâră, care în secolul trecut venea cam de pe la grădina Icoanei, trecea pe lângă biserica cu Sfinți și ajungea să se verse în Dâmbovița cam pe unde e azi strada Bazaca? „Bucureștioara” de care nu se mai vorbește azi, a fost transformată într'un simplu canal subteran, soartă care i se pregătește și „Dâmboviței”.

APA BUCUREȘTENILOR

Nimeni nu mai pomeneste nici despre cișmeaua roșie — care dădea porecla unui întreg cartier, acela al „Bisericii albe” — nici despre alte cișmele vechi, după cum a fost uitat și „Marele Cișmigiu”, care-și avea locuința de vale de biserica Sărindar, pe malul lacului

Dâmbovița se acoperă, dar în Capitală cartiere întregi sunt inundate din cauza lipsei de canalizare,

lui Dura Neguțătorul, „Cișmegiul” nostru de azi.

Spunem și acum: „mergem la Cișmigiu”, dar nu ne gândim la vestitul dregător, ci la balta lui Dura.

Ce fel de apă beau azi bucureștenii?

Cei din centru sunt mai fericiți și au norocul de a o primi prin țevi chiar în casele lor. Locuitorii din cartierele periferice o scot însă din puțuri, în condiții mult mai puțin igienice de cât pe vremea, când Marele Cișmigiu, în fruntea podarilor și cișmegiilor săi, în halate galbene și cu topoare pe umeri, defila, cu cinste, în alaiurile domnești.

De altfel, puțuri vechi bătrânești, cu cumpănă, se văd, din ce în ce mai rar. Reproducem în fotografie unul care a fost inundat zilele trecute de puhoalele de apă, sosite din străzile fără canal, dar cu nivel mai ridicat.

„INTRAREA OPRITĂ”

Se spune că valoarea unei gospodine, trebuie s'o judecăm nu după cum e salonul ei, ci după cum arată bucătăria. Iar vespasianele publice ne dau măsura de civilizație a unui oraș. Bucureștiul are într'adevăr, cel puțin în centru, multe vespasiane elegante... — cari însă — după cum am arătat și altă dată — stau închise!! Au fost construite și terminate încă de acum vreo doi ani, dar Primăria n'a avut prilejul să le ia în primire. Ușile lor sunt barate cu table vechi și sârmă ghimpată. Pe câte-o tăbliță se vede scris: **Intrarea oprită!**

Lumea vine la vespasiană, privește uimită la baricade și

oile.
caș.

„In așteptare”.

onanta stâncă a „Sfinxului, din Ciucaș” cu pro-
abrupte, determină parcă aceeaș elevare a gân-
declanșare de expansiune a stării spirituale, ca
ivi însăși natura, înafară de incantația oferită

lt frecvente și 'n plastică și 'n fotografie, cer
realizare aceeaș atenție, aceeaș stăpânire ne-
a meșteșugului și acelaș rafinament artistic,
și pentru scenele vii. Peisajul pe care-l înfă-
tit în cele mai mici amănunte ale lui. Autorul
utut surprinde neliniștea din față în clipe absolut

aratului la o distanță potrivită de brazii, cari
area în câmpul umbrat de marginele înserării, a
după un calcul inteligent al inspirației. Ceeace

Țapi spre valea
Lotrului.

magiini

Pe valea Prahovei.

Printre gratii...

contribue la desăvârșirea măreției perspectivei însă, e frământarea amenințătoare a
talazurilor de nouri, prevestind apropierea înfricoșătoare a furtunii. Parcă simți răceala
care s'a lăsat, parcă auzi freamătul torturător al pădurii de pini și molizi.

E una din cele mai prețioase bucăți ale d-lui Vancea.

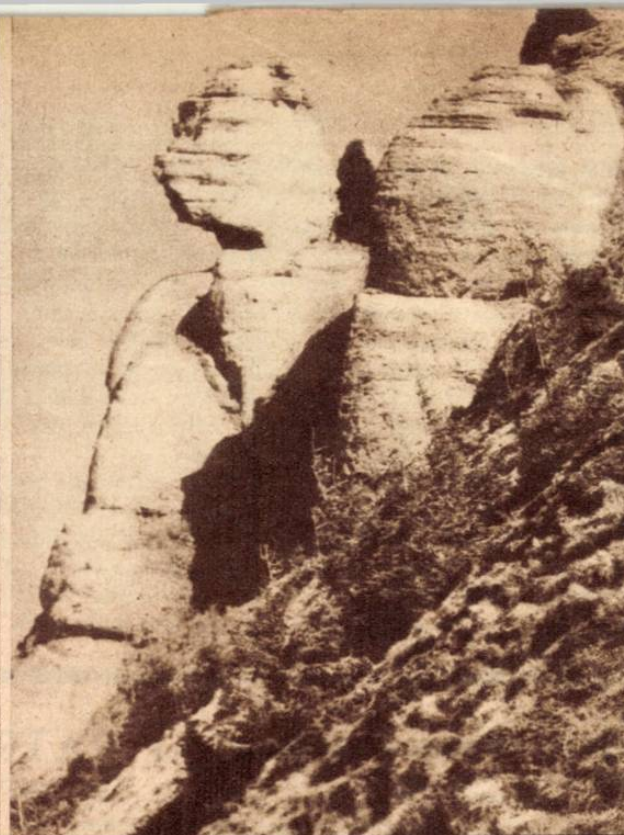
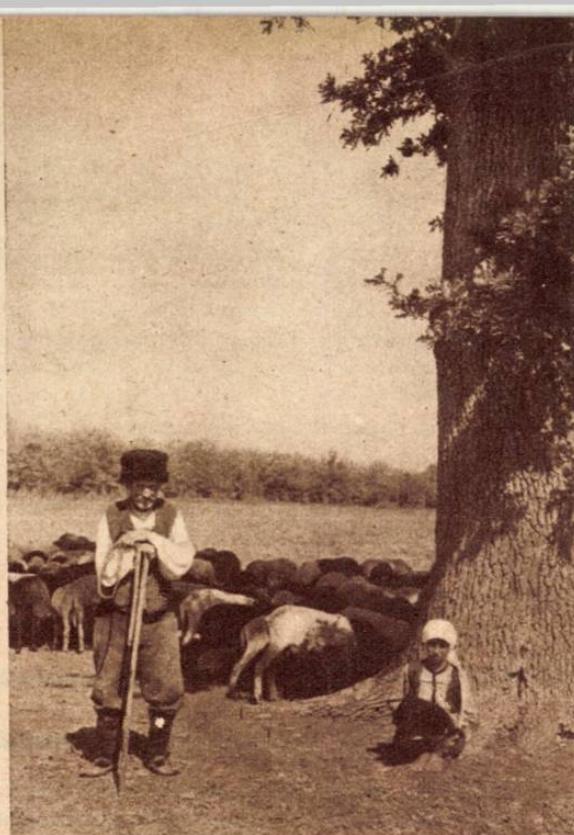
Clișeul intitulat „In așteptare...” nu pare de loc o fotografie. Să reușești să capturezi
pe peliculă o scenă, în așa fel încât ea să amintească în chip isbitor de un tablou de
Murillo mai de grabă, iată unde a ajuns și la noi progresul în arta fotografică.

Țapii, cu gingășia lor animală, oarecum grotescă, pe un fond bucolic de liniște
împăciuitoare, dau fotografiei tonuri de originalitate, la care nu s'a gândit desigur
nici realizatorul, când a surprins ansamblul. In așteptarea pericolului presimțit, înmăr-
murirea, deruta, nesiguranța, se disting și impresionează, născând
admirație pentru cuplul vizionat, uitându-se de artist. Artistul rămâne,
până una alta, anonim. Totuș câtă strădanie, câtă atenție deose-
bită a depus el...

Expozițiile și albumele de fotografii după natură sunt prilejuri de
cunoaștere a locurilor, a oamenilor și a obiceiurilor cu specificul lor,
sunt uneori cursuri sintetice de sociologie popularizată, echivalând cu
un voiaj de îmbogățire a cunoștințelor, și au caracterul unui stăruitor
îndemn la drumeție adresat dornicilor de încântare sufletească.

G. Dem. Pan

Ciobanul

Sfinxul din

Apoi impresii
filuri masive,
dirii, aceeaș
și cum ai pr
de priveliște
Peisajele, mu
și ele pentru
condiționată
care se cel
țișăm e reuș
fotograf a p
ideale.
Plasarea ap
permit evad
fost făcută c

SUNT câțiva ani de când d-l Al. Bădăuță, un neegalat cultivator al fructosului, a făcut să apară în editura „Adeverul” un album cu vederi luate din cele mai pitorești ținuturi ale țării. Opera d-sale, se vede, a servit de stimulent. Recent ni s'a oferit prilejul să admirăm alte realizări de seamă în domeniul artei fotografice, în cadrul unei expoziții, organizată

de asociația turistică și sportivă „România Pitorească”, în sala Cercului profesorilor secundari.

Entuziasmul întâmpinat în fața celor 300 de fotografii, câte a putut cuprinde expoziția, nu poate fi redat în cuvinte. Fiecare expozant a lucrat îngrijit și conștiincios, contribuind astfel la întregirea succesului.

Intrarea o face d-l **Aurel I. Gheorghiu**

Imagini... Imagini...

care ne prezintă în portrete Dunărea dela Baziaș până la Mare, arătând sub diferite aspecte: Cazanele, Porțile de Fer, insula Ada-Caleh, Calafatul, Corabia, Cernavoda, Vâlcovul, Sulina etc.

Regiunea montană ne este recomandată de d-l Alex. Vancea, care a izbutit să smulgă fragmentar farmecul lanțului Carpatin, concentrându-l în spațiul îngust al unui roll-film Kodak sau Zeiss-Ikon.

Am admirat nu numai realizarea tehnică ireproșabilă, nu numai claritatea desăvârșită a pieselor, ci și expresivitatea momentelor înregistrate, momente de aparență rară uneori în natură și în viață. Să privim, nu mai departe, cu atenție, clișeul, prezentat de noi sub titlul „Tandrețe”. Dacă un gigant al penelului s'ar fi străduit să redea toată poezia, tot cântecul cel degajă siluetele celor doi copii necăjiți, dar cu fericirea primăverii zugrăvită pe fețele lor umbrite de o melancolie sublimă, ar fi reușit oare? Rusticul se evidențiază prea puțin în poza aceasta, poate unde orizonturile ei sunt reduse. Se evidențiază însă extraordinar umanul, dragostea naivă, farmecul nevinovăției.

Un impresionant efect de nori

„Tandrețe” o idilă naivă a doi copii cu adevărat inocenți. (Toate fotografiile din aceste pagini sunt executate de d. Alex. Vancea).

Soldatii în tranșee

în Epir, care provoacă o intervenție franco-britanică. Toate aceste războaie și revoluții erau ațâțate și întreținute de emisari, când din Franța, când din Anglia, când din Rusia. În anul 1858, se războiește insula Creta, iar în 1862 izbucnește o revoltă militară la Nauplia și alta la Missolonghi. Regele Otto e detronat și în locul lui e ales George I, fiul regelui Danemarcei. În 1859 și 1861, la Atena, s'au petrecut trei sângeroase lovituri de stat. Acum mai mult ca oricând, Grecia era fărâmițată în zeci de partide politice, dușmănuindu-se de moarte între ele. Anul 1866 aduce din nou pe tapet chestiunea Creta, culminând cu o revoluție, de proporții îngrijitoare. În 1885, o nouă lovitură de stat a lui Deledjanis, avu drept urmare înfăptuirea unui bloc al aliaților. Anii 1886 și 1889 înscrisează alte două războaie cretane, cari voiau cu orice preț să se scutură de sub jugul turcesc și să se unească la patria-mamă. Cheltuielile pentru susținerea atâtor hărțuiri în Epir și ajutoarea rebelilor, făcuseră ca în 1893 statul să se trezească pe pragul falimentului. Între timp, se puneau bazele unei alte Eterii, alcătuită de astă dată numai din elemente militare; acestea, profitând de noile războaie cretane (1896—97), provoacă iarăși un conflict cu Turcia, care se sfârșește într-un adevărat dezastru. Urmează apoi un atentat contra suveranului

Transportarea trupelor guvernamentale spre front în timpul revoluției

(1898), războaiele fugarilor thesalieni și asasinarea lui Deladjanis (1905). Anul următor intră în scenă Venizelos, care-l silește pe prințul George să fugă din Creta, iar în 1909, izbucnește la Atena o nouă răzcoală militară, care cere îndepărtarea principilor din rândurile armatei. Numai intervenția lui Venizelos, picat pe negândite din Creta în Capitală, reușește să salveze situația, readucându-i pe principii înapoi. Bărbatul de stat cretan dizolvă atunci Constituția, numind o altă nouă, înfăptuiește reforma constituțională, reorganizează administrația, armata și marina dobândindu-și atributul de „Salvator al patriei”.

Generalul Kamenos, șeful militar al revoluționarilor coborînd la Momtschilvograd (Bulgaria) din automobilul cu care a fugit

VULCANUL DIN GRECIA

— Treizeci de revoluții dela Ipsilante la Venizelos —

DA, treizeci de revoluții în răstimp de un secol și ceva! Ceeace înseamnă o revoluție la fiecare trei ani. Iată un record cam anevoie de bătut și pe care, dacă nu ne înșelăm, în Europa îl dețin numai Grecii. De fapt, revolta înăbușită mai zilele trecute, cu atâtea surle și tobe, este a treizeci și una care se stârnește din Martie 1821, când Alexandru Ipsilante ridică întregul popor grec împotriva turcilor. În pragul anului 1800, întăriți mai mult de neizbânda răscoalei lor din 1770, grecii pregăteau într'ascuns lupta pentru neafânare. Aderau mic și mare, la **Et rie**, care se ramifica în toată țara cu repeziune extraordinară. Ideile fundamentale ale acestei mișcări naționale erau copiate din revoluția franceză, iar imnul de rigoare compus de poetul Regas, pe care Habsburgii îl dăduse pe mâna turcilor, ca să-l execute. Alexandru Ipsilante, pe atunci mare căpitan al **Eteriei**, alături mișcării sale oameni ca Botzaris, Colocotronis, Mavromichalis și el însuși dote semnalul răscoalei, în fruntea „batalionului sfânt”. Flăcările răspunsului se aprinseră în curând în Epir, în Messenia, în Peloponez și fără a mai socoti victoria sgomotoasă a lui Colocotronis la Tripolița, căreia îi urmă în scurtă vreme o strălucită înfrângere a musulmanilor, partida se putea socoti câștigată, cu atât mai mult că și insulele se răsculaseră. Totuși, începu să se resimtă lipsa ajutorului străin, făgăduit zi cu zi până atunci; se iscară rivalități interne între generali și capii Eteriei, astfel că la un moment dat, rebelii se treziră singuri și slăbiți. Cu toate acestea, în

Ianuarie 1822 fu proclamată independența greacă, sub Mavrocordat, care publică o Constituție, inspirată și întocmită de italianul Gallina. Profitând de neîntreruptele sfășieri interne, turcii porniră o ofensivă uriașă, cu care prilej grecii scriseră pagini de eroism sublim la Scio, Corint, Salamina și Missolonghi. Aceste strălucite fapte de arme avură drept urmare să semene entuziasm în Europa întreagă, făcând să răsără pretutindeni legiuni filo-elene, cari alergau într'ajutorul rebelilor. Într'una din ele se înrolase marele poet Lord Byron care-și găsi apoi moartea sub zidurile cetății Missolonghi...

Iată-ne așa dar la primele revoluții interne. În primăvara lui 1824, elementul burghez se răscoală împotriva militarilor, scindând guvernul în două. Lupta se încheie cu biruința celor dintâi.

La șase luni mai târziu, izbucnește o a doua revoluție a locuitorilor din insule cari îi sprijinise pe „civili” într'ascuns și pretindeau acum răsplata; dar fură învinși. Faptul acesta înlesnise contra-ofensiva turco-egipteană, care puse iarăși Grecia însângerață și pustiită, sub călcăiul asupritorului, Zarnice fuseseră sacrificiile lui Santorre di Santarosa, Byron, Botzaris, Fabvier și alții. În 1826, Adunarea Națională numia ca Președinte, al petecului de pământ rămas încă liber, pe Capodistria. În anul următor, Franța, Rusia și Anglia, cu trupele lor de uscat și de apă restituiau libertatea Greciei, alungându-i pe Turci și impunând ca suveran pe Otto de Wittelsbach. Capodistria, care se opunea acestei soluții, fu asasinat. Suirea pe tron a tânărului domnitor strein pe de o parte, iar pe de alta amânarea reformelor constituționale, făgăduite în atâtea rânduri, reaprinsă luptele interne. Astfel, în 1843, izbucni a patra revoluție, condusă de Kallergis, care întronă Constituția și permanentizarea Adunării Naționale. Cu doi ani înainte, în Creta, izbucnise a treia revoluție, în 1846-7-8 alte răscoale se produsese în Messenia, Eubee, Acaia; în 1852, revoltă în Moreea, iar în 1854, întâia revoluție

Venizelos, șeful revoluționarilor

Constantino Kamaris

Giovanini Capodistria

Jos: Soldatul care se înapoiază de pe front își sărută mama

MOISSI

DECEMBRIE 1922. . . .

O amiază vătuită în albul imaculat al troenelor de zăpadă. Grupul nostru de băeți și fete s'a încheiat într-o clipă, pornind spre gară, ca să-l primim pe Moissi. Cu ce emoție așteptam să dăm ochii cu omulețul care vrăjise lumea cu timbrul cald al vocii, care totuși știa să fie tunet, vijelie, furtună în Hamlet, Othelo, Oedip Rege. Cum băteau de nerăbdare inimile noastre de ciraci ai Thaliei, ținând să prindem o frântură din marea lui artă, pentru cariera care ni se deschidea dinainte, plină de mari năzuințe.

Se spune că e formidabil în Cadavrul viu, în Strigoii.... vorbi cineva și scene din aceste piese învățate de noi pentru studiu, au prins a fi recitate în plină stradă, cu acel avânt al tinereții inconștiente, care nu vrea să țină seamă că decorul nu-i potrivit manifestărilor.

La prima florărie întâlnită în cale am intrat buluc cu toții, scotocindu-ne anemicile noastre buzunare. Câteva crăci de liliac alb a fost tot ce i-am putut oferi lui Moissi, ca admirație pentru marea lui artă, despre care zierele de pretutindeni se întreceau în elogii.

Când un om mărunț, slăbuț, modest îmbrăcat — purta un dolman cenușiu cu o blană veche la gât — s'a coborât din tren și pălăriile au prins să se agite spre el, o fată din grupul nostru i-a întins micul buchet. Ce surâs de mulțumire s'a întins pe chipul marelui actor. Și cât preț a căpătat pentru eleva de conservator sărutul mâinii. Și-a mângâiat de nesfârșite ori fața cu mica frântură pe care se lipise pentru câteva clipe buzele lui Moissi. Seara la spectacolul dat la Eforie, — locurile erau vândute de mult, până la ultimul — ne-am aciuat fiecare cum am putut, în câte un mic cotlon. Se juca „Hamlet” și Moissi, în costumul negru de catifea, părea un copil. Numai zâmbetul larg, pecetluit de o mirare tragică, demasca tragedia care se petrecea în adâncul ființei lui. Erau în sală, în marea de spectatori, tăceri în cari părea că respirațiile s'au suspendat, omul de pe scenă covârșind voinele cu uriașa lui personalitate. Succesul a mers crescând. În rolul lui Fedia, din „Cadavrul viu” purta o mască de Crist și era în vocea lui atâta blândețe și desprindere de cele pământești, că mulți din cei cari aungea o sută cincizeci de mii. Aveai impresia, în fiecare seară, că întreg Bucureștiul se îndreaptă spre Eforie, dând bătălie la porțile ei, pentru accesul în sală. Veți crede poate că marelui artist, i se ivise prilejul să câștige bani mulți. Aș! Moissi fusese adus în țară de un impresar și tocmit cu patru mii de lei de reprezentație, în timp ce rețeta serală și au trăit prin el clipe de înaltă emoție, sunt înfrățiți în aceleași dureroase regrete. Cu el a murit Fedia din „Cadavrul viu”, Oswald din „Strigoii” și poate chiar Hamlet și Othelo căci talente de seama lui îl scoate doar câte un secol generos, la ivială.

A fost o proastă afacere, care nu l-a lăsat indiferent și când un prieten l-a povățuit să stea de vorbă serios cu impresarul și în caz că nu se poate înțelege să-l amenințe că nu joacă, Moissi a clătinat nervos capul, în semn că nu se poate preta la un asemenea lucru, deoarece are contract. Juca totuși cu acelaș avânt fără pereche, spectatorul fiind totul pentru el.

După un șir de spectacole, simțindu-se nevoe de o figurație, organizată după ideea impresarului, elevii de conservator n'au mai avut libertatea de-a intra gratuit la spectacole, fără obligația de a figura.

Într-o singură piesă am împlinit și eu acest oficiu, nu tocmai de frumoasă amintire, după isprava făcută.

Se juca „Othelo”. Desdemona avea nevoie de șase dame de onoare. Costumele împrumutate dela Teatrul Național, croite pe alte corpuri, nu veniau bine nici uneia dintre noi. Prea strâmte sau prea largi, ne stăvia supărător mișcările. Însfârșit iată-ne apărând, ca o turmă speriată, în fața publicului, în scena de pe coperța vasului când maurul cu accente de vibrantă căldură, dă drumul șuvoiului chinuitoarei lui pasiuni.

Cea mai splendidă tiradă i-a fost însă întreruptă de hohotele de râs ale sălii. Nenorocirea făcuse să mă împiedic în trenea rochiei grele și'n cădere să trag după mine persoana de alături, care la rândul ei a procedat la fel. Nici o doamnă de onoare n'a rămas în picioare. Moissi nu și-a pierdut cumpătul și înfruntând vitrega întâmplare a scos din pieptul lui accente de sbucium covârșitor, încât pe dată ca la un semnal sala a amuțit.

În clipele acelea părea un uriaș. Întâmplarea aceasta mi-a apăsât multă vreme pe umeri ca o vină grea, cașicum aș fi atins vulgar, admirația și dragostea pe care i-o purtam. Și-acum când Moissi a închis ochii, toți cei cari l-au cunoscut și au trăit prin el clipe de înaltă emoție, sunt înfrățiți în aceleași dureroase regrete. Cu el a murit Fedia din „Cadavrul viu”, Oswald din „Strigoii” și poate chiar Hamlet și Othelo căci talente de seama lui îl scoate doar câte un secol generos, la ivială.

Margareta Nicolau

STIMATA DOAMNA,

Pentru ca o pudră de față să fie într-adevăr demnă de atenția Dv., ea trebuie să îndeplinească următoarele condițiuni:

- 1) Să fie compusă din produse de prima calitate și de o puritate desăvârșită, iar prepararea ei să se facă pe cale științifică și ținând seama de toate condițiunile de igienă;
- 2) Aderența ei să fie obținută prin finețea pulberii și nu prin produse chimice, cari venind în contact cu epiderma transpirată, o irită. Aderența trebuie să fie perfectă, adică pudra să prindă bine de piele și să nu plece la cel mai ușor curent de aer.
- 3) Pudra trebuie să menție tenul mat și să îndepărteze luciul pielii atât de desagregabil. Ea trebuie să se potrivească atât pentru un ten gras cât și pentru unul uscat.
- 4) Să fie bine și discret parfumată.

Toate aceste calități le găsiți întrunite în pudra

„E X T A S E”

produs al Parfumeriei Nortier, ce se găsește de vânzare la Drogerii, Parfumerii și Farmacii în următoarele nuanțe: alb, roz, chel, naturelle și ocre.

cutia mică	Lei 20.—
cutia mijlocie	Lei 35.—
cutia mare	Lei 65.—

Plătind oricât de scump nu puteți găsi ceva mai bun!

Încercați o cutie mică și veți avea o surpriză, căci această pudră este preparată după cele mai noi rețete ale artei cosmetice. Acolo unde furnizorul Dv. nu v'o poate livra, trimiteți valoarea în mărci poștale la Depozitul Parfumeriei Nortier, str. Isvor 78a, București, și o veți primi franco prin poștă.

Societatea „Principele Mircea” Sect. XV

organizează

pentru sărbătorile SF. PAȘTI (22. Aprilie — 3 Mai)

o excursie la VIENA - Budapesta

Înopolerea dela Viena la Budapesta se va face în autobuze, și de acolo cu vaporul pe Dunăre.

Inscrierile se primesc la:

Soc. „Principele Mircea”, Str. Aurel Vlaicu 19, sau la Biroul de volaj „Europa” Banca Cornea, Victoriei 28

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

BULEVARDUL CAROL, 39

TELEFON 3.52-73

D-NA Dr. M. RABINOVICI dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrii, coșuri, etc. Îngrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea definitivă și fără cicatrice a părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice, curs de gimnastică.

Consult. 10—12 și 3—7 p. m.

Consult. gratuite Miercuri 11—12 a. m.

D-NA FELICIA VASILIU

dela Opera Română care a cântat cu mare succes rolul păpușii Olimpia în „Povestirile lui Hoffman”.

born Viaduc și Clerswell Road, un soi de mici principate misterioase dintre cari Hatton Gardens este centrul.

Să nu vă imaginați un loc unde te întâlnești numai cu hoți și cu escroci. Cei cari dau loviturile nu frecventează aceste locuri.

Și totuși aci se scurge cea mai mare parte a bijuteriilor provenind din furturi. Nu vom cita persoane. Vom spune doar că există o firmă stabilită de mulți ani, care are o fațadă ciuruită la stradă și o reputație bine stabilită: face comerț cu bijuterii furate.

Patronul are agenți cari lucrează deschis pe piața licită dela Hatton Gardens. El dispune de sume considerabile pe cari i le procură un comerț lucrativ. Trebuie să-și plătească cu „bani gheață” furnizorii și foarte adesea trebuie să-i întrețină în timpul șomajului sau să le ajute familia când nenorocirea i-a condus în fața justiției.

Pe de altă parte vânzarea bijuteriilor furate nu se poate face decât după o trecere de timp — mai mult sau mai puțin îndelungată — de unde, mobilizare de capitaluri.

Prădătorii constituie o mafie internațională, o vastă organizație posedând agenți de legătură, coduri secrete. Astfel negocierea bijuteriilor Stavisky regăsite la Londra s'a făcut prin intermediul unui agent din Paris.

TRATAMENTUL BIJUTERIILOR FURATE

Uneori, bijuteriile au suferit deja anumite alterațiuni înainte de a veni la „patron”; dar în general acesta se însărcinează cu „tratamentul” necesar pentru a le putea da pe piață. Aceasta nu comportă operațiuni mari. Un lucrător abil, a desfăcut pietrele în foarte puțin timp. Monturile merg la creuzet și reapar de-acolo, bucăți informe de aur sau de platină. Metalul nu conține prea mult în comerțul bijuteriilor furate; doar pietrele interesează. Ele sunt tăiate, aranjate, cântărite cu minuțiozitate.

Cele mai mici de jumătate carat sunt repartizate pur și simplu în lotul pietrelor „cinstite” după greutatea și strălucirea lor. Odată amestecate, desfidem pe cel mai dibaci expert să le poată recunoaște. În cele mai multe cazuri „patronul” este în același timp bijutier. El montează micile pietre în broșe, brățări, etc. Pietrele mari au caracteristici proprii: greutate, strălucire, chiar diferite, cari le făuresc o veritabilă stare civilă care ar permite să fie recunoscute fără „tratament”.

Am vizitat, într'un pasaj obscur din Hatton Gardens, în fundul unei curți unde este foarte greu să răzbați, o mică odăiță unde se ciopleau diamante. Un lucrător refăcea „virginitatea” unei pietre mari. La fiecare învârtitură a tocilei orizontale care face 2.400 de revoluțiuni pe minut, se răpea câte ceva din prima identitate a pietrei. În același timp, tocila îi lua și din valoare. Este o pierdere inevitabilă pe care trebuie s'o suporte „patronul” și această pierdere este proporțional mai ridicată, după cum reducerea se aplică unei pietre foarte mari.

PIETRE CAMUFLATE

În acest mediu de experți nu poate fi vorba de pietre false. Sunt totuși pietre, brillante mai ales, a căror valoare poate fi considerabil mărită prin metode abile. Brilliantul galben, de o valoare inferioară celui alb, intră în această categorie.

Învinețirea brilliantelor galbene este un truc la care se specializează anumiți bijutieri. Ea constă în a unge „culassa” brilliantului cu un strat foarte subțire de albastru de anilină, care numai printr'un acid se poate apoi înlătura. Acest camuflaj se face mai ales la pietrele montate.

Și iată altul.

Se ia un „trandafir” frumos, din care se face coroana unui brilliant trucat. Culassa este constituită dintr'un sefir alb de o valoare insignifiantă. Cele două fețe corespondente fiind perfect plane, se juxtapun cele două pietre și montura ascunde fraudă.

Am asistat la pierirea unei perle furate. Un lucru foarte delicat care comportă mari riscuri de pierdere.

Mai mult decât diamantul și smaragdul perla are o stare civilă individuală. Greutatea, forma ei particulară care se repetă foarte rar, face să fie foarte dificil s'o repui în circulație fără pericol. Pentru a o face de nerecunoscut se pilește. Dar nimeni nu poate prevedea ce valoare va mai avea mica perlă!

CEI CARI IMPRUMUTĂ PE GAJ

Sunt numeroși mai ales în cartierele populare unde întâlnești câte trei sau patru pe o stradă. Este un comerț lucrativ.

Sistemul munților de pietate este cu totul diferit de acel în vigoare în alte țări. Prin **Pawnbrokers Akt din 1872** orice persoană cu purtare bună poate deschide un munte de pietate, plătind o redevenție de șapte lire la Londra și 10 shillingi în provincie.

Actul, care nu conține nici o dispoziție pentru împrumuturile mai mari de 12 lire, stipulează că orice împrumut este rambursabil în 12 luni și 7 zile. Gajurile date în garanție de împrumut, mai mici de 10 shillingi, devin pur și simplu proprietatea celui care a împrumutat dacă nu au fost retrase în acest răstimp. Așa se explică faptul că **pawnbrokeri** (cei cari împrumută pe gaj) țin mereu o prăvălie de bijuterii și obiecte de ocazie. Împrumuturile mai mari de 10 shillingi sunt rambursabile până în clipa vânzării lor la licitație într'o sală publică. Cel care împrumută este transformat astfel în uzufractor legal. Există totuși un profit inițial: jumătate penny pentru polița de angajament. Apoi pentru fiecare sumă de doi shillingi sau mai mult, comisionul este de jumătate penny pe lună pentru împrumuturile până la 40 de shillingi.

Legea prevede că gajul este proprietatea celui care împrumută.

Este ilegal să iei în gaj obiecte prezentate de un copil mai mic de 12 ani, sau de un irresponsabil.

Legea mai stipulează ca vorba „**pawnbroker**” (împrumutător pe gaj) să fie scrisă cu litere mari pe ușa magazinului. Patronii mai adaogă ca insignă trei piese anumite. Această insignă tradițională datează din vremea când servea drept simbol negustorilor din Lombardia veniți să se instaleze la Londra și cari în 1338 au luat în gaj bijuteriile lui Eduard III. La origină erau trei piese bizantine de aur.

Ç. O.

Zece minute pentru frumusețe

Elizabeth Arden care înțelege așa de bine femeile, știe că nu vă place un tratament prea minuțios, dar că, oricum, voiți să fiți tânără și atrăgătoare.

Cum se poate ajunge la un asemenea rezultat repede și cu ușurință? Elizabeth Arden vă dă sfatul următor: Faceți ca pielea sa vă fie sănătoasă și ea va fi și frumoasă, vă spune ea. Fără metode complicate, ci cu un tratament de „zece minute” care va stimula pielea și o va face perfect de frumoasă. E așa de simplu ca unu-doi-trei.

Întâi Curățiți

Seara și dimineața curățiți fața cu Crema de Curățit Ardena, spre a îndepărta praful, și pudra. Crema pătrunde adânc în pori cum săpunul nu ar putea face și împiedică punctele negre și porii deschiși. Această curățire profundă este baza principală a frumuseții.

Apoi Tonificați

Animați pielea feții cu Tonicul Pielei Ardena. Vă aduce culoare în obraji, contractă porii dilatați și face pielea catifelată.

În urmă hrăniți

Cu admirabila Cremă Velva. Faceți să pătrundă bine în față și lăsați o mică cantitate peste noapte spre a calma și îndepărta asperitățile pielii.

Faceți asta în fiecare zi și veți fi uimită văzând cum pielea Dv., este mai clară, mai netedă, mai fină la pipăit, decât ați fi sperat vre-odată să fie!

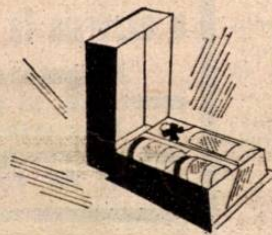
Tratamentul complet pentru masa Dv. de toaletă acasă, vă este livrat într'o frumoasă cutie roz argintie. Cereți cutia C.T.N.

Cereți prin scris „In căutarea frumuseții.”

ELIZABETH ARDEN

Elizabeth Arden Ltd.

LONDON 25 OLD BOND STREET W 1

BIJUTERII *False* BANDIȚI *veritabili*

Deodată, o mașină stopă brusc; o portieră se deschise. Motorul continua să urue. Bang!... Un sgomot de geam spart... doi bărbați se aruncă în automobilul cu portiera deschisă... mașina o ia repede, la goană. Toate acestea s'au petrecut în câteva secunde.

Ce se-ntâmplase?

Un **Smash and Grab** (lovitură), pur și simplu, cel mai îndrăzneț din ultimele luni. Iată acum acest film „au ralenti”. În vreme ce admiră vitrina, cei doi inși „lucrează” de fapt. Și ce lucru! Cel mai mare, privește bijuteriile și alege. Iar cel mai mic fixează o frânghie la un drug de fer al fațadei. La semnalul dat prin sosirea automobilului, el trece frânghia

peste clanța dela ușa de intrare în magazin și o înnoadă cu gesturi de expert. Celalt scoate din buzunar o bucată grea de plumb, sparge geamul și scoate bijuteriile.

Totul fusese aranjat, calculat, observat cu o savantă minuțiozitate mai bine decât ar fi putut-o face cel mai bun regisor: polițistul, la 100 de pași de acolo, ocupat cu dirijarea circulației vehiculelor; lumină verde apărând la semnalul automat și anunțând că trecerea e liberă; portiera magazinului condamnată într-o clipită; precizia loviturii cu bucata de plumb spărgând geamul; încetinirea savantă a mersului mașinii; fuga precipitată, fără busculadă a doi bărbați; gesturi studiate.

Și în vreme ce mașina, ca un bolid, se pierdea într-o stradă transversală, trecătorii, abia re-veniți din surprinderea lor, uluiți de rapiditatea atacului și de îndemânarea bandiților, nu putură face altceva decât să deschidă portiera funcționarilor înnebuniți, prizonieri în interiorul magazinului.

PRADA

În această lovitură, răufăcătorii au ridicat o broșă și o brățară prețuite la 8000 de lire sterline (400.000 lei).

Nu este însă suficient să-ți reușească lovitură și să scapi urmăririi polițiștilor. Trebuie să mai și vinzi ce ai furat. Vom pătrunde împreună în lumea aceea cosmopolită a marelui oraș între Hol-

Cei cari lucrează la transformarea pietrelor, trec prin subterane secrete, purtând prada în cutii blindate.

Vânzătoarea care caută să convingă că bijuteriile sunt veritabile.

CE-AȘ putea face mai mult decât să povestesc o întâmplare trăită?

Sunt de-atunci câțeva luni. Coborâm în Bond Street, strada bijuteriilor din Londra. Era ora prânzului. În vreme ce pe trotoare forfotea o mulțime elegantă, pe stradă Rolls-Royce-urile se succedau unul după altul.

În fața vitrinei unui magazin de bijuterii, stăteau doi bărbați.

Nimic nu putea atrage atenția asupra lor; doi pierde vară amestecați în mulțimea celor fără de lucru. Cel mai mare, un soi de Hercule cu umeri largi cu o pălărie gris trasă pe ochi, părea că privește la bijuteriile expuse. Tovarășul său, mai mic, foarte aproape de el, părea preocupat de un lucru misterios, căci se putea observa că mâinile sale, ascunse de trup, nu erau inactive.

Verificarea valorii bijuteriilor.

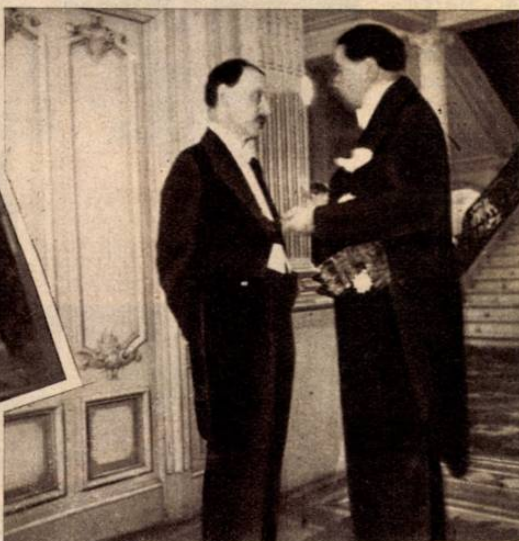

O serată de gală la Clubul MILIARDARILOR

N U ştiaţi desigur că în capitala noastră se găseşte un club al miliardarilor. Adică mai precis, exista, căci inscripţia „Clubul miliardarilor”, care se afla pe uşa de intrare a palatului bucureştean, în care se adăpostesc sălile somptuoase de reconfortare şi distracţie ale elitei financiare şi politice din ţară, a fost de curând scoasă. Probabil că nu e bine să te afişezi ca miliardar... Noua inscripţie e mai puţin interesantă, şi oricum lipsită de exagerare: „Asociaţia financiarilor”.

Spre a obţine o invitaţie la serata aranjată în onoarea d-lui Titulescu, mi se părea aproape o imposibilitate. Dar un ziarist nu se dă uşor bătut, şi astfel am isbutit să pătrund în mijlocul celui public select, care şi-a alcătuit pentru dânsul, un cadru de o superlativă eleganţă. Trucul meu a fost simplu, şi s'a bazat numai pe psihologia oamenilor: m'am prezentat cu atâta îndrăzneală, încât detectivii postajaţi la uşa palatului tăcut din Parcul Filipeşti, m'au socotit miliardar veritabil şi nici n'au clintit când am trecut pe lângă dânsii. M'a uimit dela început mulţimea şi frumuseţea blănuşilor, şi am intrat apoi în hall. Aci, un domn tot atât de elegant ca şi mine — probabil maître d'hotel — s'a apropiat de mine. S'a inclinat în faţa mea, cerându-mi din ochi, lămuriri. Probabil că dacă i-aş fi spus că sunt un gazetar obicinuit, mi-ar fi arătat drumul înapoi. Dar, prefăcându-mă că nici nu ştiu româneşte, i-am spus cu mult dispreţ în glas că vin din partea revistei „Illustration”. Să fac un foto-reportaj. Tot ce e străin la noi, are mare trecere, şi astfel „maestrul de ceremonie” mi-a indicat şi locul de unde aş putea fotografia „mai uşor şi mai bine”. Aşa am ajuns în imediata apropiere a sălii de banchet, unde „miliardarii” sărbătoreau pe d-nul Titulescu. Masa banchetului era încărcată cu produsele artei culinare cele mai desăvârşite, încât îmi făcea impresia c'am sosit la începutul banchetului. De fapt însă, masa era pe sfârşite, iar eleganţii comensali nu mai dădeau atenţie nici fripturilor asezate artistic pe tăvi de argint masiv, nici grămezilor de fructe în piramidă. Pe un podiu, o orchestră bună executa ultimele noutăţi muzicale, convorbirile şi râsul argintiu al femeilor frumoase se contopiau cu sunetul cristalin al paharelor ciocnite. Spre a face impresia unui veritabil miliardar, am renunţat să mai gust din bunătaţile de pe masă. Vecinii mei începură să se ridice dela masă, răspândindu-se prin numeroasele saloane ale clubului. Puteam însfârşit să admir toaletele de o eleganţă extraordinară şi de o distincţie

D-na Titulescu într'un grup de doamne.

nebănuită, ale doamnelor. Domnii în frac, doamnele în toalete de seară, şi numai femei frumoase. Prin colţurile saloanelor, ele au format mici grupuri, din cari se auzia din când în când câte un râs argintiu, cea mai bună probă de bună dispoziţie. Descopăr într'un salonaş pe domnul Titulescu, care-mi face onoarea să mă recunoască şi să stea câteva clipe de vorbă cu mine. Mă întreabă cum am isbutit să pătrund în sală... şi-i explic. Fracul cel mai impecabil (*London winter 1935*) îmbracă perfect trupul de atlet al domnului prim-ministru Tătărescu. Lângă o fereastră mare, într'o nişă, d. Savel Rădulescu discută. Unii dintre oaspeţi se plimbă prin saloane, mobilate cu un gust rafinat şi împodobite ca palatele mahardjalelor. Omul de pe stradă vede asemenea decoruri numai în filme, unde marmora nu se poate deosebi de carton şi aurul de poleială; aici însă, totul e veritabil. Marchizul d'Ormesson stă de vorbă cu premierul nostru, şi e atât de adâncit în conversaţie, încât nici nu observă flacăra magneziului, când reporterul fotograf îl prinde pe placă. Într'un salonaş împodobit de flori, d-na Titulescu se întreţine cu prietenele ei. Li cer permisiunea s'o fotografieze şi obţin cu acelaş prilej un autograf pe fotografia pe care am făcut-o, cu câţiva ani în urmă, la Geneva. Dar după o oră, mi-am dat seama că sălile fastuoase şi saloanele luxoase ale clubului miliardarilor începeau să mă plictisească. Nu mai aveam ce căuta aci. Şi atunci am plecat. Dela uşe am mai privit odată şirul lung al încăperilor în care răsună o muzică discretă şi alintătoare, se auziau răsete politicoase şi conversaţii pe tonul nepăsător al fericirii, despre probleme de importanţă mare. Căci a fi bogat nu înseamnă a fi scutit de grijile zilei, problemele lumii în care intrasem erau tot atât de grele ca şi problema pâinii zilnice pentru noi, muritorii de rând, cu deosebire că acele erau mai complexe.

E. S.

DI. G. Tătărescu cu
marchizul d'Ormesson, ministrul
Franţei la Bucureşti

(Foto Balkan Press)

Un grup de invitaţi la serata
cercului miliardarilor

VICHY ETAT

IZVOARELE STATULUI FRANCEZ

VICHY-CELESTINS

RINICHIBĂSICĂ - GUTĂ - DIABET - ARTRITISM

VICHY GRANDE-GRILLE

BOLILE FICATULUI ŞI ALE APARATULUI BILIAR

VICHY-HOPITAL

AFECTIUNILE STOMACULUI ŞI ALE INTESTINULUI

VICHY

CÉLESTINS

IMPECABILE

Ondulaţiuni permanente. Lucrări artistice de păr
Fragmente pentru nouile coafuri moderne
Vopsitul părului, Aranjamente de mirese
Preţuri convenabile

Institutul de înfrumuseţare „DORTHEIMER”
BUCUREŞTI, Calea Victoriei, 50 — PLOEŞTI, Pasagiul Cooperativa

Marea Ducesă Maria
(mama Reginei Maria)

Regele Carol I împreună
cu actualul Rege
Carol II-lea.

Ferdinand, ar fi întunecat limpedea vedere a oricărui alt autor de memorii. Dar autoarea „Povestei vieții mele” are nu numai un dar de analiză psihologică remarcabil, ci și o perfectă memorie a evoluției caracterelor. Prințul moștenitor Ferdinand e înfățișat ca un prinț de o calitate sufletească, am putea spune anti-guvernamentală (de unde spaima lui de unchiul Carol I...) și de o delicatețe, care în chip natural a evoluat în loialitatea-i caracteristică, și care-i impodobeste azi numele și amintirea. Priviți fotografia „prințului” Ferdinand, logodnicul prințesei Marii.

* * *

O bună parte din reprezentanții caselor princiare și domnitoare își păstrează tezaurele istorice, cu o sânguință care nu folosește decât simțului de familie. Regina Maria a României s'a eliberat și de acest fetișism. În castelele ei din țară, dela Balcic, de la Bran, oricine are voe să intre, să se preumbe prin cămarile regești, ca la el acasă. Cu gestul care risipește un buchet de flori, Regina oferă lumii întregi tezaurele intime ale amintirilor ei, fotografiile tuturor persoanelor de seamă, cari au trăit în preajma ei. Darul e neprețuit, precum am arătat mai sus.

Dar și mai prețioasă e starea de spirit din care pornește, din generozitate, însușirea supremă cu care un suveran poate face educația democrațiilor născânde. — F. A.

lor — fotografiile Reginei Victoria a Angliei, a tatălui și mamei Reginei, fotografia mamei Reginei noastre, într'o trăsură la Londra cu cele trei fiice, toate patru cu diademele de domnitoare de-așupra frunței, fotografiile suveranilor din urmă ai Rusiei Nicolae al II-lea, soția și fetele lui, fotografia tatălui lui Ferdinand al României — și celelalte.

Nu ne putem împiedeca să nu insistăm asupra fotografiilor reprezentând pe fratele Reginei, Alfred, mort la 24 de ani — care are înfățișarea atât de izbitoare a familiei, acel „aer” ușor de recunoscut în figura din tinerețe a Reginei Maria și în figura de-acum câțiva ani a Regelui Carol al II-lea al României. Aceeși

Regina Maria, ca
princesă moștenitoare
făcând sport eque-
stru.

demnitate însuflețită de o inteligență proaspătă, scapără în obrazu mai puțin frumos, dar nu mai puțin temperamental și viu al surorii Reginei Maria, Ducky, sora și amica intimă din tinerețe, soția marelui-duce Cyril, amândoi martorii direcți ai revoluției bolșevice. Fotografia regelui Carol I al României e la noi foarte populară — și pare să nu mai aibe nevoie de niciun comentariu. Dar cine nu va lua întâi cunoștință de analiza minuțioasă, atât de pătrunzătoare, a Reginei Maria a României, nu va putea spune că a înțeles înfățișarea primului rege al României moderne. Autoarea se slujește, nu numai de amintirile ei personale, dar și de impresiile tuturor celor din jur și mai cu seamă de o comparație a trăsăturilor și caracterelor bărbaților din familia Hohenzollern dela Sigmaringen. „Un om al datoriei” e puțin zis; „un suveran de caracter”, e prea vag. Regina Maria îl definește pe Regele Carol I ca pe un om a cărui demnitate și forță de caracter au izvorit din voința de-a împlini rolul pe care i-l hărăzise natura.

Sentimentele adânci, multiple, ale scriitoarei pentru soțul ei, regele

DOCUMENTELE REGINIEI

CARTEA de amintiri a Reginei Maria a României „Povestea vieții mele”, care-a apărut de curând și în românește, în două volume, a stârnit o emoție în lumea cultă a tuturor popoarelor, nu numai prin cuprins, dar și prin bogăția de documente fotografice, unele din ele unice și profund revelatoare. Suverana nu s'a putut desbăra de credința că și viața ei a fost o poveste, că istorisind-o a alcătuit un basm — cel mai surprinzător și mai miraculos basm din câte au curs din pana legendară a scriitoarei. Totuși „povestea” Reginei Maria e o lucrare de inepuizabilă valoare istorică — alături de nebănuitele frumuseți literare, cari smălțează cu flori de crini regali, desfășurarea vieții unui veac.

Regina Maria fotografiată ca Principesă moștenitoare la Palatul Cotroceni.

Principesa Ileana copil

Principesa Marioara

Jos. Regina Victoria, fotografiată la Coburg cu fiica ei împărăteasa Friedrich Kaiser Wilhelm II și cei trei fii ai ei: Albert Eduard, Alfred (tatăl Reginei Maria) și Arthur.

duce guvernator al Moscovei, care de-asemena cade victimă unui atentat terorist. Fotografia pe care ne-o oferă regina are menirea să schimbe cu desăvârșire, dacă nu verdictul istoriei, în orice caz judecata istoricilor asupra lui. Acest mare-duce ni se înfățișează pentru întâia oară în statura lui înaltă, gratioasă, în desăvârșita lui frumusețe bărbătească, nuanțată de o delicatețe de necrezut, de o gingășie a buzelor subțiri umbrite în barba scurtă, de sfânt modern. Nu cumva acest mare-duce ale cărui cruzimi la Moscova îl făcuseră atât de temut, era în sufletul lui un biet om bolnav, de o nervozitate su-

premă, exercitată atât de penibil în politică, dar care în artă — și nu știm de ce ne vine să credem: în pictură — ar fi dat opere de mare valoare? În fotografia prezentată de Regina Maria a României marele-duce Sergiu are într-adevăr înfățișarea unui artist din timpul Renașterii!... Surprinzătoare sunt toate fotografiile oamenilor de stat, din toate țările, ale copiilor și soțiilor lor, mai cu seamă dacă odată cu înfățișarea lor ne ajutam de textul atât de precis lămuritor al autoarei.

Am spus mai sus că nu ne vom putea opri la toate: Amintim doar — și cititorul se poate opri mai îndelung asupra

Nu știm câți scriitori au putut avea aceste două însușiri contradictorii, ca Regina Maria a României, în funcția ei de scriitoare: Farmecul poetic al unor descriții de locuri și pătrunderea psihologiei unor personaje cu înfățișări și destine atât de deosebite.

Textul din „Povestea vieții” Reginei este absolut necesar pentru înțelegerea fotografiilor, iar fotografiile depun cea mai categorică mărturie pentru veracitatea intuiției scriitoarei regale. Ne-ar trebui un spațiu prea mare, ca să exemplificăm cele de mai sus, căci n'a scăpat ochilor limpezi ai autoarei nici un personaj istoric, din ultima jumătate de veac, iar penitei nu i-a lipsit nicio îndrăzneală, pentru a reda adevărul în toate nuanțele lui.

Ne vom opri la câteva portrete mai izbitoare — izbitoare mai cu seamă prin contrastul cu imaginea consacrată, comună a acestor portrete.

Ați auzit desigur de Împăratul Alexandru al II-lea, care a căzut victimă unui atentat terorist. Acest Țar cu suflet destul de generos pentru vremea lui — și a cărui generozitate nu va fi întrecută de niciunul din urmași — a fost prezentat ca un om amarnic, din pricina polișismului care caracteriza toate imperiile absolutiste. Pentru întâia oară vedem pe Alexandru al II-lea în adevărata lui înfățișare: În portretul familiar pe care Regina îl oferă istoriei și prin descriția atât de gratioasă a Autocratului, care sare într-o plasă, jucându-se cu veselele lui nepoate din Anglia, venite în vizită la Petersburg!

Tot atât de cruntă e faima lui Sergiu, marele-

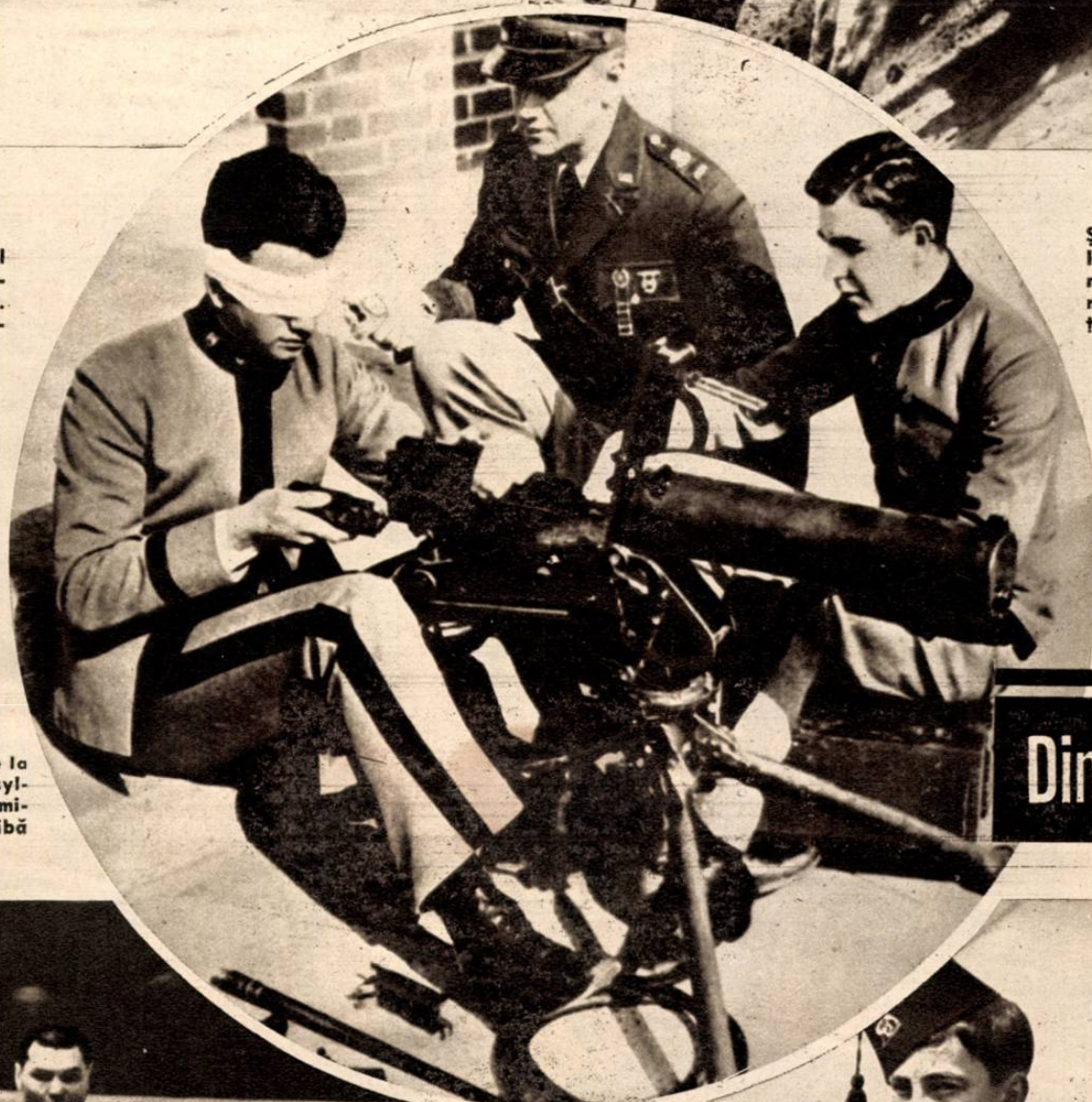
ANTRENAMENTUL PENTRU OXFORD-CAMBRIDGE

Pe Tamisa a început antrenamentul pentru marea cursă anuală de regate dintre Oxford și Cambridge. Fotografia noastră înfățișează echipa Cambridge.

CAVALERIA ITALIEI LA MANEVRE

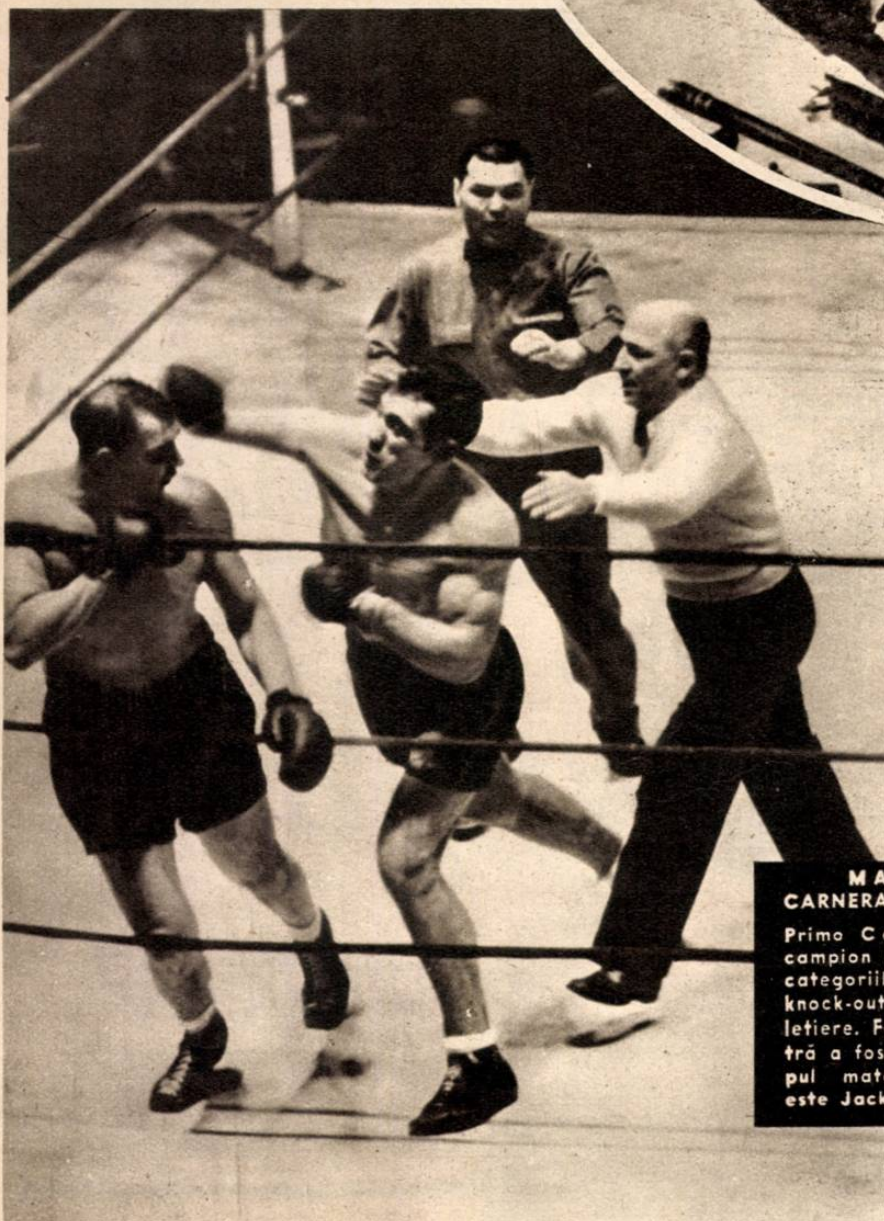
Școala de ofițeri pentru cavalerie din Italia s'a evidențiat în mod deosebit la manevrele armatei italiene. Fotografia noastră a fost luată în timpul exercițiilor.

ORBUL LA MITRALIERĂ

Una din cele mai importante teme la școala de cadeți din Wayne (Pensilvania) este tragerea la țintă cu mitraliera, cadetul trebuind să aibă ochii legați.

Din toată lumea

MATCHUL CARNERA-IMPELLETIERE

Prima Carnera, fostul campion mondial la toate categoriile l-a învins prin knock-out tehnic pe Impelletiere. Fotografia noastră a fost luată în timpul matchului. Arbitru este Jack Dempsey.

"FII LUPOAICEI"

În organizația tineretului fascist a luat ființă o nouă secție rezervată copiilor între 4 și 6 ani. Ei se numesc „fiii lupoaicei” (Figli della Lupa). Fotografia noastră înfățișează doi fii de lupoaică în uniformele lor.

A man in a light-colored suit and a dark cap is walking a large leopard on a leash down a city street. The leopard is walking towards the left. In the background, there is a grand building with columns and other pedestrians. The scene is set in a city with a historic architecture. The man is smiling and looking towards the camera. The leopard is walking calmly. The street is paved and there are some people in the background. The building has many columns and arches. The sky is clear. The overall scene is a mix of the wild and the urban. The man is holding a long leash. The leopard is wearing a collar. The street is wide and there are some trees in the distance. The building is made of stone and has a classical style. The people in the background are dressed in mid-20th-century clothing. The man's suit is light-colored, possibly white or cream. The leopard's fur is a mix of brown and black spots. The leash is dark and thin. The background shows a busy city street with a mix of old and new buildings. The man is walking with a confident stride. The leopard is walking in step with him. The scene is captured in a black and white photograph. The image has a vintage feel. The man's expression is one of amusement. The leopard's posture is relaxed. The background is slightly out of focus, emphasizing the man and the leopard. The overall composition is dynamic and interesting. The contrast between the man's formal attire and the wild animal is a key element of the image. The setting in a city street adds to the surreal nature of the scene. The image is a classic example of a 'man with a wild animal' photograph. The man's cap is dark and fits snugly. The leopard's head is lowered as it walks. The street is clean and well-maintained. The building's architecture is detailed and ornate. The people in the background are walking in the same direction as the man and the leopard. The man's shadow is cast on the ground. The leopard's shadow is also visible. The overall scene is a striking and memorable image. The man's smile is a key feature. The leopard's size is impressive. The background provides context for the scene. The image is a high-quality photograph with good contrast and detail. The man's suit is well-tailored. The leopard's fur is clearly visible. The street is a wide, paved area. The building is a large, multi-story structure. The people in the background are of various ages and are walking at a leisurely pace. The man's cap is a dark beret. The leopard's collar is a simple band. The leash is made of a dark material. The background shows a mix of old and new buildings, suggesting a city with a rich history. The man's expression is one of joy. The leopard's posture is graceful. The overall scene is a blend of the natural and the artificial. The image is a testament to the man's love for the animal. The setting in a city street is a unique choice. The image is a classic example of a 'man with a wild animal' photograph. The man's cap is dark and fits snugly. The leopard's head is lowered as it walks. The street is clean and well-maintained. The building's architecture is detailed and ornate. The people in the background are walking in the same direction as the man and the leopard. The man's shadow is cast on the ground. The leopard's shadow is also visible. The overall scene is a striking and memorable image. The man's smile is a key feature. The leopard's size is impressive. The background provides context for the scene. The image is a high-quality photograph with good contrast and detail. The man's suit is well-tailored. The leopard's fur is clearly visible. The street is a wide, paved area. The building is a large, multi-story structure. The people in the background are of various ages and are walking at a leisurely pace. The man's cap is a dark beret. The leopard's collar is a simple band. The leash is made of a dark material. The background shows a mix of old and new buildings, suggesting a city with a rich history. The man's expression is one of joy. The leopard's posture is graceful. The overall scene is a blend of the natural and the artificial. The image is a testament to the man's love for the animal. The setting in a city street is a unique choice. The image is a classic example of a 'man with a wild animal' photograph.

ANUL IX No. 428
3 APRILIE 1935
10 LEI

Leopardul la plimbare pe străzile oraşului. Publicul s'a speriat, cu toate asigurările stăpânului, că animalul e blând

Realitatea

ILUSTRATA

oferă 10.000 lei premiu perechei care
va dansa cel mai bine noul dans

CONTINENTAL

DUPĂ „Rumba“, „Carioca“, și „Cucaracha“, studiourile americane au lansat un nou dans, menit să ajungă la aceeași celebritate: „Continental“. Noul dans este lansat în filmul muzical de mare montare „Divorțul vesel“, care rulează cu începere de astăzi la cinematograful „Trianon“, fiind prezentat de studiourile americane R. K. O.—Radio. Ginger Rogers și Fred Astaire, aceiași cari au lansat „Carioca“, prezintă de data aceasta în noul film, dansul Continental.

„Realitatea Ilustrată“ organizează un concurs de dans, care se va desfășura în seara zilei de **Miercuri 3 Aprilie 1935**, în sala cinematografului „Trianon“, în cadrul spectacolelor filmului „Divorțul vesel“.

Poate participa la concurs orice pereche de dansatori amatori, cunoscând noul dans „Continental“.

Publicăm în acest număr al revistei noastre, o descriere detaliată a figurilor principale ale acestui dans, precum și un tablou din care aceste figuri reies mai sugestiv.

Publicăm deasemeni, în suplimentul „De toate pentru toți“, melodia noului dans „Continental“.

Sfătuim pe cei cari doresc să participe la concurs, să urmărească dansul „Continental“, în filmul „Divorțul vesel“, care rulează cu începere de azi la „Trianon“.

Inscrierile la concurs se primesc până în seara zilei de **Marti 2 Aprilie a. c.**, la redacția revistei „Realitatea Ilustrată“ Str. C. Mille, 7. Concurenții sunt rugați să completeze buletinul din josul acestei pagini.

Un juriu compus din cei mai competenți maștri de dans va alege perechea cea mai bună. **PREMIUL DE 10.000 LEI VA FI ÎNMÂNAT IMEDIAT, CHIAR ÎN SEARA CONCURSULUI, PERECHEI CĂȘTIGĂTOARE.**

Perechile trebuie să se prezinte la concurs, obligatoriu, în ținută de seară.

Perechea a doua clasată va primi un permanent de intrare gratuită, pe timp de trei luni, la toate spectacolele cinematografului „Trianon“.

În această pagină:
Ginger Rogers și
Fred Astaire „re-
gele și regina Ca-
rioci“;
Fred Astaire și Gin-
ger Rogers execu-
tând o figură d'n
noul dans „Con-
tental“

Bon de participare
la concursul de dans

Numele dansatorilor

Profesiunea

Adresa

CALENDAR

1845. S'a născut fizicianul german Wilhelm Konrad von Roentgen. († 1923).

1874. A murit Edgar Quinet, istoric și om politic francez, susținător al Unirii Principatelor Române. (alăturat chipul).

1875. A murit Constantin Cantacuzino, fost secretar de stat în timpul lui Al. Ghica și Caimacan la Poartă.

1918. Unirea Basarabiei la Patria Mamă.

27

1483. S'a născut pictorul Rafael Sanzio la Urbino. A murit la 1520 (alăturat chipul).

1749. S'a născut matematicianul și astronomul Pierre Simon de Laplace la Beaumont-en-Ange († 1827).

1797. Moare poetul francez Alphonse de Vigny.

1812. Turcii cedează Rușilor, Basarabia.

28

1798. S'a născut Alexandru Goriakov om politic rus. A murit la 1883. (alăturat chipul).

1715. Armata moldovenească condusă de Nicolae Mavrocordat, reușește o mare victorie, alături de Turci, în Morea.

1848. A murit Aga Dimitrie Grecianu.

1879. Prin decret domnesc a fost înființată Academia Română având ca scop principal unificarea limbii.

29

1746. S'a născut pictorul spaniol Francis José de Goya Y. Lucientes la Fuendetodos († 1828).

1837. S'a născut doctorul Alexandru Șuțu, fost director al Ospiciului Măruța.

1856. A fost încheiat tratatul de la Paris prin care se recunoaște autonomia României.

1927. A murit profesorul Iuliu Coroianu. Născut la 1847 (alăturat chipul).

30

1596. S'a născut filosoful Descartes. A murit la 1650. (Alăturat chipul).

1727. A murit naturalistul englez Isaac Newton la Londra.

1744. A murit Antioh Cantemir, fiul lui Dimitrie Cantemir, și promotorul literaturii moderne rusești.

1899. A murit Lascar Catargiu, fost șef al partidului Conservator și în repetate rânduri ministru.

31

1732. S'a născut compozitorul Joseph Haydn. A murit la 1809. (Alăturat chipul).

1777. Adunarea Țării-Românești hotărăște, pentru a doua oară desrobirea țăranilor și ușurarea clăcii.

1784. Horia a fost primit în audiență, la Viena, de către Împăratul Iosif al II-lea.

1815. S'a născut prințul Otto von Bismarck la Schönhausen († 1898).

1
APRIL

1840. S'a născut scriitorul Emile Zola. A murit la 1902. (Alăturat chipul).

1877. S'a ținut la Palatul domnesc din București, un consiliu de coroană hotărându-se intrarea României în război, împotriva Turcilor.

1909. A murit Elena Doamna, soția lui Al. I. Cuza.

1917. Statele-Unite transportă zece divizii în Europa.

1925. A murit prof. academician Petre Poni.

2

ACADEMIA ROMANA

de AL. IORDAN

O DATA cu încheierea noului stat românesc, la scurt timp după înfăptuirea unirii dintre Muntenia și Moldova, s'a pus problema creerii unui institut de înaltă cultură, căruia să-i revină sarcina unificării limbii românești și cercetarea istoriei naționale.

Fondată prin decretul domnesc No. 1246 din 26 August 1867 „Societatea Academică Română” a fost transformată în Institut Național cu denumirea „Academia Română” prin decretul No. 749 din 29 Martie 1879.

Necesitatea unui asemenea institut era simțită mai ales prin faptul că în acea epocă, deși limba populară era aproape aceeași atât în principate cât și în ținuturile de sub stăpâniri străine, limba cultă se găsea sub stăpânirea a trei curente: al lui Cipariu, în Ardeal, Aron Pumnul în Bucovina și Eliade în Muntenia, fiecare dintre ele având numeroși adepți.

Nu rămăsese, departe de ereziile lingvistice, decât Moldova, care dealtfel a și imprimat limbii românești directiva sănătoasă a cercetării graiului popular.

Înainte de a trece la expunerea realizărilor săvârșite de această instituție românească de înaltă cultură, găsim nimerit a face o scurtă expunere a felului cum este organizată Academia Română, întrucât sunt convins că acest lucru este necunoscut marelui majorității a cititorilor.

Având ca scop studierea și promovarea istoriei, literaturii și științelor, Academia Română cuprinde trei secții: istorică, literară și științifică, fiecare formată din câte doisprezece membri activi, aleși de către plenul academic, din rândul membrilor corespondenți sau onorari ai Instituției.

Pe lângă aceste categorii de membri Academia Română, ca și toate celelalte Academii dealtfel, are un anumit număr de membri onorari sau corespondenți, aleși dintre învățații străini.

Numărul membrilor onorari și corespondenți, atât români cât și străini, nu este limitat, limitate sunt doar locurile membrilor activi, cari nu pot fi mai mult de treizecișase.

M. S. Regele este, de drept, Protectorul și Președintele de Onoare al Academiei Române.

Prenumărând printre membrii săi tot ceea ce poporul românesc a avut mai ales, Academia Română a reușit să-și cucerească locul de frunte în viața spirituală a Statului, așa precum dealtfel a și fost intenția fondatorilor ei.

În domeniul lingvistic a impus o limbă unitară și o ortografie proprie limbii românești, acceptată ca normă generală, de către toți mănuiitorii condeiiului.

În domeniul istoriei naționale, pe lângă numeroase studii, Academia Română s'a îngrijit de strângerea și editarea documentelor privind trecutul poporului românesc.

Nici domeniul științific n'a fost mai puțin cultivat, e suficient cred să amintesc că multe din publicațiile științifice ale Academiei Române sunt citate la loc de cinste de către cercetători străini.

Acestei înalte Instituții i-a revenit și sarcina de a alcătui acel izvor nesecat de informație — care este biblioteca — reușind ca în timp de jumătate de secol să strângă, mai ales prin munca și priceperea recent dispărutului ei bibliotecar, Ion Bianu, cea comoră națională care este biblioteca Academiei, în care sunt strânse laolaltă peste trei sute de mii de opere românești și străine, aproape cincisprezece mii colecții de periodice, mii de manuscrise, hărți, stampe, albume, monede etc.

Un alt rol important pe care l-a jucat Academia Română, în evoluția scrisului, este consacrarea valorilor reale prin premiile sale anuale — mici ca valoare, mari însă ca prestigiu.

Premierea unei opere de către Academie înseamnă recunoașterea valorii reale a autorului, de către cel mai înalt for de apreciere. Prin legăturile cu instituțiile similare din străinătate, Academia a reușit să facă cunoscute peste hotare contribuțiile românești la progresul omenirii precum a reușit să poarte vie facla culturii românești în cetățile Occidentului.

Pentru întreg trecutul ei cu înfăptuiri mărețe Academia Română continuă a fi îndrumătoarea vieții noastre spirituale.

BIJUTERIA „ELITEI”

București I. Cal. Victoriei 14

Vis-a-vis de Socec. — Telefon A.10.49

ATELIER SPECIAL DE
COMENZI ȘI REPARAȚIUNI

Bine asortat cu: Bijuterii, Ceasornice, Argintării, Optică, Marochinerie, Poșete, Port-feuilleuri coliere și imitațiuni fine. Cumpărăm și vindem: Brillante, Diamante, Perle, Platină, Aur și Argint oferind prețuri mari. Specialități în chilimbar veritabil

CE VÂRSTĂ VĂ ARATĂ OGLINDA DV. ?

Încercați această
simplă rețetă

Orice
ar spune actual
Dv. de naștere, vârsta
ce aveți în ochii lumii
v'o arată oglinda. Anii nu
fac nimic dacă o piele limpede
și catifelată și un ten fraged și
strălucitor vă mențin obrazul
tânăr.

Orice femeie poate acum reda tinerețea pielii sale, fie ea chiar moleșită și ofilită, brăzdată de cute sau arătând bătrânețe din cauza slăbirii mușchilor obrazului. Cu ajutorul procedurii special al Profesorului Dr. Stejskal de la Universitatea din Viena s'a obținut din animale tinere un remarcabil element întineritor, numit Biocel. Acesta e acum conținut în Crema Tokalon, culoarea roză, celebra cremă de Paris, și numai în ea. Aplicată seara înainte de culcare, ea vă nutrește și vă întinereste pielea în timp ce dormiți. Tesuturile moleșite recapătă o soliditate juvenilă. Dimineata aplicați Crema Tokalon, culoarea albă (neunsuroasă). Ea înlătură porii dilatați, coșurile și toate defectele tenului, albește pielea, o tonifică și o strânge. Faceți această simplă încercare pentru recăpătarea tinereții și oglinda Dv. vă va arăta cu câți ani obrazul Dv. a devenit mai tânăr.

De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile din țară. Noi prețuri reduse: Crema Tokalon, culoarea albă, la Lei 50.—, Crema Tokalon aliment. culoarea roză, la Lei 60.—.

Un stomac care funcționează cu încetinitorul

e un stomac căruia îi trebuie 5, 6 ore, și chiar mai mult, ca să digereze, drept urmare al acestui lucru sunt: excesul de aciditate, durerile de cap, adesea somnolența. Benigne și la intervale mai mari la început aceste răuri pot deveni cronice. Le puteți nimici în 3 minute cu o doză de **Magnesia Bisurata** care, în puțină apă, va face să dispară toate aceste reajunsuri. Și aceasta în trei minute. Cu **Magnesia Bisurata** veți putea mânca toate mâncărurile dv. preferate fără teamă de dureri digestive. De vânzare la toate farmaciile și drogheriile la prețul de lei 75 sau în marele format economic cu Lei 110

Cei patru primari

1. Tolokan Luca
2. But Florian
3. Bekö Andrei
4. Chiș Nicolae

Realitatea SPORTIVA

PRIMĂVARA, definitiv și iremediabil integrată în drepturile ei, ne scutește de obișnuitele încântate aprecieri ale unei meteorologii filospoștivă ce pare că s'a stabilit, dela o vreme încoace, pe plăiurile Țării Românești. Vom admite — prin urmare — sub beneficiu de postulat, că și Duminica aceasta, dintr'un cer senin pătat de nouri albi, purtați de un frate bun cu zefirul, aceleași raze calde au coborât, la orele 16, pe arenele de sport, îngăduind în lumina lor multe sute de sportivi și mai multe mii de spectatori.

* * *

Pentru că, vedeți, a avut loc primul tur al cupei României. Numai pentru această plină de făgădueli competiție, în 12 orașe ale României s-au disputat 14 partide, cu caracter eliminator. Turul complet — pentru simetria formulei, dacă nu altceva — cuprinde 16 matchuri. Dar, grăbite, patru echipe — pe nume Ilsa din Timișoara, Macabi din Cernăuți, A. M. E. F. A. din Arad și Soc. Gimnastică Sibiu — și-au lichidat socotelile, cu o săptămână mai înainte. Închidere de conturi dezaastroasă pentru ultimele două, cari s'au văzut scoase din cursă mai repede decât gândeau. Veți obiecta că aceeași crudă soartă le-ar fi așteptat și opt zile mai târziu. Evident. Dovadă că din cele 28 de echipe ce s'au aliniat la fluerele arbitrilor, 13 le-au urmat pe același drum al pocăinței și al speranțelor risipite. 13, căci, la Tg.-Mureș, Unirea Tricolor din București n'a reușit decât a termina la egalitate cu aparenta victimă, Mureșul. Și patru prelungiri n'au putut modifica un încăpățânat 1-1.

Echipa România din Cluj, care a învins pe Macabi cu 1 — 0.

O fază din matchul Venus (București - Olympia - C. F. R. (Satu-Mare)

Echipa „Macabi” intrând pe teren

Că ne vom întoarce privirile către Europa Centrală unde, la Viena, echipa de football a Italiei și-a mai adăugat — dacă ne permiteți această atât de avariata prin uz expresie — încă o frunză la coroana de laur: pe care o poartă.

Operațiune efectuată prin învingerea Austriei, cu 2—0, după un match în care a avut constantă superioritate.

Autorii materiali au fost Ferraris și Pito.

Autorul moral trebuie căutat în altă parte.

Trebuie căutat în elanul, în inima, în desnădejdea, în furia cu care cei 11 jucători cu sânge cald luptă și-și apără culorile de pe tricouri. Trebuie căutat în marea mulțime anonimă de pe întinderea atât de ciudat conturată a peninsulei italiice, în milioanele de suflete cari se sbuciumă și suferă alături de cei pe cari i-au ales să-i reprezinte, în milioanele de palme cari aplaudă, în milioanele de voci cari se contopesc și se pierd într'un uriaș „Eviva!” Și mai trebuie căutat

poate, în acest „duce” care cu o zi înainte de match, coboară în mijlocul echipei, îi ascultă durerea și puterea, îi schimbă alcătuirea... în acest „duce” a cărui umbră, chiar la sute și mii de kilometri de Roma, echipa Italiei o simte plutind pe arena de joc.

* * *

Părăsind Viena, v'aș pofti să mă însoțiți la Londra, unde se apropie finala cupei Angliei și unde, în clipa în care citiți aceste rânduri, a sosit Malcolm Campbell, din Florida, întovărașit de „Pasărea Albastră” și un nou record mondial... la Paris, unde Marcel Thil se pregătește să-și pue în luptă titlul de campion mondial la categoria mijlocie... la Praga, unde...

...Dar în câte locuri n'am putea hoinări, purtați de acest cal înaripat al povestirilor secolului nostru, de vraja acestui minunat „sport!”

Atât că, în camera de alături, se aude tăcânitul unor foarfeci, și n'aș vrea, mă n'ntelegeți...

Gheorghe Tari

Bărbații

sunt pretențioși...

Dar cari bărbați ar putea să reziste unei guri surzătoare, cu dinți albi și frumoși? Și dinții d-vs. le-ar putea fi pe plac, iar Chlorodont-ul vă va ajuta în acest scop. E o plăcere mereu reînnoită să-ți speli dinții cu Chlorodont, așa efect extraordinar de curățire are această pastă, așa de agreabil e gustul său răcoritor. Chiar și copiii întrebuințează bucuroși pasta de dinți Chlorodont. Tuburi a câte Lei 16 — și Lei 26. —

Chlorodont

pasta de dinți efina de primă calitate

Însoțirea aviatorei Burnaia în Capitală, Duminică la aerodromul Băneasa.

dovedește o noblete mai veche, Mohamed Yahya Hamid al Din Mottawakkil ibn Ahmed al Din Mohamed Mansur, afirmă că este un strănepot al profetului Mahomet. El domnește în țara pe care românii au botezat-o **Arabia felix** (Arabia fericită), iar arabii îi zic **Al-Kadra**, țara verde. Din punct de vedere geografic Yemenul e împărțit în două: centrul, unde se află și capitala Sanaa, alcătuit dintr'un masiv de munți prăpăstioși, aproape de netrecut, pe care turcii nu l-au putut cucerii decât cu prețul a 70.000 de soldați; și țărmurile mării. Aceste coaste domină partea de sud a mării Roșii, prin strămtorea Bab-el-Mandeb și sunt deci râvnite de toate puterile maritime. Ele sunt o necesitate vitală pentru Anglia, deoarece fac parte din drumul spre India.

Italianii au încercat să-și creeze acolo o bază navală. Au încheiat un tratat de alianță cu Yemenul. Și atunci au pornit armatele lui Ibn Saud, care au ocupat toată coasta de sud-vest a Arabiei. Iar Anglia a despărțit teritoriul Aden de imperiul Indiilor, pentru a-l putea pune mai târziu sub dominația lui Ibn Saud.

Deși în Octombrie, 1934 Yemenul și Arabia Saudită au încheiat pace, imamul Yahya caută să-și ia revanșa. Dovada? Atentatul dela Mecca. Cei trei atentatori din tribul Zeidis nu erau fanatici religioși: niciun mahometan n'ar fi comis sacrilegiul unei crime la Mecca, în templul Kaaba. Ei erau asasini de rând, plătiți din fondurile imanolui Sahya, ori ale lui Mussolini (ceea, poate, revine cam la același lucru).

CIVILIZAȚIE ȘI BARBARIE

Cu ajutorul englezilor, cari, imediat după cu-

cerirea Meccăi, au trecut de partea lui, (mai bine zis: el a trecut de partea lor), Ibn Saud a început să-și modernizeze regatul. A înființat două posturi de radioemisiune cu puterea de șase kilowați la Riad și Mecca și alte șase posturi, de câte o jumătate de kilowatt, la Djedahh, Hail, Buraida, Tabuk, Ukair și Jubail. Dar toate acestea servesc numai ca mijloace de poliție internă și nu ca mijloc de ridicare culturală a țăranilor arabi. Posturile de radio îl anunță că în cutare loc a izbucnit o revoltă. Automobile echipate cu ultimul tip de mitraliere au și pornit la drum. Distanțe cari cer cămilor patru zile de drum se fac într'o oră.

Și comerțul cămilor, bogăția Arabiei, scade. Șeicii își cumpără acum automobile. Alături de această pseudo-civilizație, domnesc legile cele mai barbare ale evului-mediu oriental. De pildă bărbatul prins în delict de adulter e silit să alerge sub soarele tropical, purtând pe spinare un sac în care se află complicea lui, biciuit de către soldații cari stau împrejurul lui. Iar dacă scapă cu zile, este trimis la închisoare pentru 6 luni și în fiecare lună va primi 40 de lovituri de bici.

Celui prins cu alcool, wahhabiții — astăzi singurii prohibiționisti din lume — îi sparg în cap sticla, îl silesc să ingenunchieze în cioburi, și acolo îl bat până la leșin.

Iar hoțului i se taie mâna dreaptă; așa cum prescrie Coranul.

În asemenea condiții firește că regatul lui Ibn Saud nu poate dăinui multă vreme. El are de ales: ori civilizare completă, ori recăderea în barbarie.

A. L.

Ingrijiti-vă frumusețea cu pricepere

spune ELIZABETH ARDEN

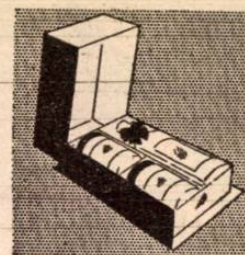
Frumusețea nu are preț, căci o femeie frumoasă are lumea la picioarele ei. Dar nu e absolut necesar să fi născută frumoasă; orice femeie, dacă dorește sincer, poate câștiga farmec și dragălaşenie.

Nu e nevoie să fii nici extravagantă, nici să te supui unui tratament complicat. Întrebuințați cele mai bune produse și întrebuințați-le regulat, iată adevărată inteligență și economie. Produsele Elizabeth Arden sunt atât de concentrate, că, deși le întrebuințați cu economie, ele vă dau rezultate imediate. Nu cantitatea produselor fac ca pielea Dv., să fie frumoasă ci alegere pricepută și întrebuințarea lor continuă.

Pentru a aduce frumusețea la îndemâna fiecărei femei, Elizabeth Arden a combinat produsele esențiale pentru tratamentul Dv., acasă, într'o frumoasă cutie roz. Cu această mică cutie nu puteți da greș, căci oricare vă este tipul sau vârsta, dacă voiți să fiți frumoasă, trebuie să *curățiți* complet fața, s'o *tapotați* cu tonic spre a stimula și rafina pielea și să *întrebuințați* o cremă fină pentru a menține epiderma netedă. Cutia conține tot ce este necesar pentru acest tratament, cu indicații speciale pentru întrebuințarea lor.

Pentru Curățit.

Crema de curățit Ardena, se topește în piele îndepărtând impuritățile, cum săpunul și apa nu fac niciodată. Pătrunde în pori și împiedică punctele negre și asperitățile pielii.

Pentru Tonificare.

Tonicul pielii Ardena invigorează și clarifică pielea, menținând-o fermă și fragedă. Tapotați-l cu vigoare în figură și vedeți cum tenul vi se ameliorează.

Pentru hrănire.

Crema Velva Ardena este o cremă delicată, care se întrebuințează înainte de culcare. Face pielea fină și catifelată.

Produsele pot fi cumpărate separat sau combinate într'o frumoasă cutie argintie și roz, de obținut la:

GALERIES LAFAYETTE, Calea Victoriei 13, București
PARFUMERIA TEATRULUI, Calea Victoriei 84, București
și pretutindeni în magazinele de lux. Cereți broșura Elizabeth Arden.

ELIZABETH ARDEN

Elizabeth Arden Ltd.

LONDON 25 OLD BOND ST. W.1

MISS BĂLȚI

La Bălți a avut loc recent un bal dat sub patronajul revistei noastre. Fotografiile noastre înfățișează: D-ra Eugenia de Dobrovolski aleasă „Miss Bălți 1935” 4 dintre primele alese în mijlocul juriului, (x) D-ra Dobrovolski „Miss Bălți” și (xx) D-ra Cernova a doua clasată

În saloanele Hotelului Boulevard a avut loc la 16 Martie Balul anual al federației cercurilor studențești transilvănene „Avram Iancu”. În fotografia noastră vedem pe d-na și d. Mihai Popovici, d. Iuliu Maniu, împreună cu conducătorii studențimii D-nii R. Bratosiu și Adam I. Roman

(Foto-Boxe)

în vizită la Ibn Saud. Câteva triburi wahhabite pătrund în Irak. Dar de data asta nu sunt primiți de salvele de pușcă ale unor triburi arabe, ci de tankuri din cea mai bună fabricație engleză și de avioanele lui Royal Air Force. În Irak sunt mari surse petrolifere, controlate în majoritate de Sir Henry Deterding. Și acolo unde petrolul e în mână lui, Sir Henry Deterding are nevoie de pace.

O altă ocazie se ivește însă, dorinței și nevoii de cuceriri a lui Ibn Saud. Acum el va reuși să-l distrugă pe Hussein cu desăvârșire. Dealtfel și ministerul de externe britanic e nemulțumit de Hussein, care bătrân, ambițios și avar, se opunea uneori intereselor engleze, deși primea din partea Angliei 200.000 de lire sterline pe lună. (Și Ibn Saud era subvenționat de englezi. El primea 5.000 de lire. Dar după atacul Irakului i s'a redus pensia la jumătate, iar apoi i s'a suprimat cu desăvârșire!)

Indigeni înarmați la granița de Nord a ținutului

Sir Henry Deterding regele petrolului

Trei zile după ce Kemal Pașa laicezează statul turcesc și renunță la denumirea de calif (care desemnează: urmașul lui Mahomet, stăpânitorul musulmanilor de pe tot globul), Hussein își însușește acest titlu, dorit de toți conducătorii de popoare mahometani. Ibn Saud folosește momentul. El pornește o campanie de agitație în toată lumea mahometană, contra lui Hussein, apoi își pornește și armatele. Hussein, cu partizanii lui se refugiază la Djeddah, portul cel mai apropiat. La 13 Octombrie 1934, wahhabiții pătrund în Mecca, dar nu ca rășboinici și jefuitori, așa cum se aștepta toată lumea, ci ca simpli pelerini, fără armă, cum șade bine în orașul Profetului, unde n'ai voie să omori nici măcar un firicel de iarbă. Încă o dovadă de fina diplomatie a monarhului arab!

În cursul anului 1925 ocupă Djeddah, ultimul refugiu al lui Hussein, și Medina. În Ianuarie 1926, Ibn Saud este proclamat rege al Hedjasului și sultan al Nedjdului.

IBN SAUD ȘI POLITICA INTERNAȚIONALĂ

Războiul, pe care Ibn Saud l-a purtat anul trecut contra imamului Yahya al Yemenului, a fost făcut cu învoirea și din inspirația Angliei. Imamul Yahya, sau ca să-l numim în maniera arabilor, cari pretind că, cu cât numele e mai lung, cu atât el

vor fi formate din beduini. Păștorii au fost totdeauna popoare neliniștite; agricultorii, oameni pașnici. Beduinii, cari sunt niște soldați admirabili, în timp de pace devin o primejdie pentru propriul lor stat, pentru că atacă satele orașele și caravanele. Ibn Saud, care trăise atâta timp printre nomazi, știa acest lucru și s'a hotărât să-l remedieze. Un plan simplu și grandios: să transforme pe nomazi în agricultori.

Dar lucrul întâmpina dificultăți enorme: deprinderea milenară a oamenilor și... nisipul, adică lipsa de apă. Ibn Saud rezolvă amândouă piedicile: pe cea de-a doua cu mijloace moderne. El pune să se caute fântâni noi cu aparate occidentale, drenează puțurile vechi, face irigații. Iar îndărătnicia oamenilor o învinge printr'un mijloc pur medieval și asiatic: înființează, pe baze religioase o confrerie, Ikuan (ceea ce în limba arabă însemnează: frații), a cărei menire este: lupta contra pustului.

Și Ikuanii au devenit — până în anii 1928—1930, când din pricina unor secete grozave se revoltă — aliații și rășboinicii cei mai credincioși ai lui Ibn Saud. În luptele dinăuntru — contra deșertului; în luptele din afară — contra tuturor celor cari nu sunt wahhabiți.

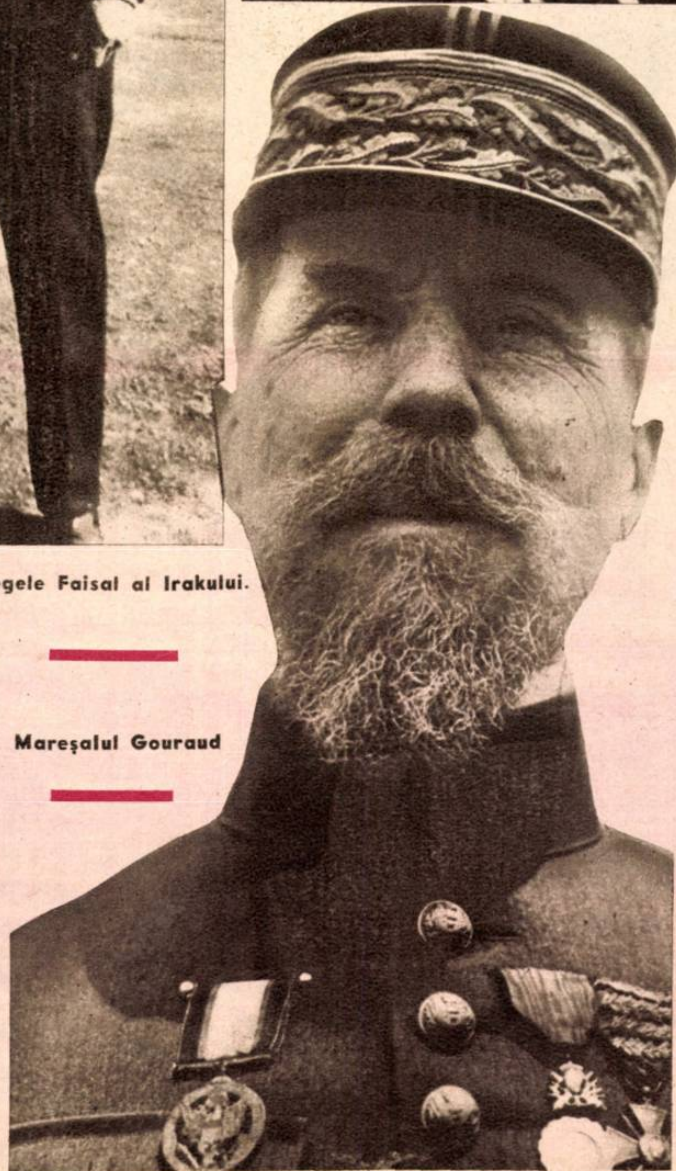
IBN SAUD ÎN ORAȘUL PROFETULUI

Imediat după război, luptele de cucerire reîncep. În Ianuarie 1921, unul din fiii lui Ibn Saud, Feisal, ocupă Asirul, o mică provincie dintre Nedjd și Semen.

În Noembrie, același an, Ibn Saud învinge definitiv pe Șamari, ocupă orașul Hail și tot ținutul Șamarilor. Acuma Ibn Saud e vecin nu numai cu rivalul dela Mecca, Hussein, dar și cu fii acestuia, cari, cu sprijinul englezilor, domneau în Irak și Transjordan. Feisal ben Hussein, regele Irakului, sprijinit de englezi, încearcă să cucerească Siria, provincie sub mandat francez. Este însă bătut de generalul Gouraud. Puțin mai târziu, un mahometan francez, Șerif Ibrahim pe adevăratul nume: colonel Depui) se află

Regele Feisal al Irakului.

Mareșalul Gouraud

Indigeni văzându-și liniștiți de lucru.

Luptători indigeni, înarmați până'n dinți părăsind în marș un oraș cucerit.

Cavaleria arabă pe cămile.

au sângele iute și foamea lor nu li se îndetula cu cele câteva curmale luate ca hrană. Totuși niciunul n'a dezertat. Ibn Saud este un orator și povestitor iscusit. În lungile popasuri, glasul lui reîmbărbăta pe oamenii cari își pierduseră curajul, povestind gloria strămoșilor wahhabiți. Într-una din primele nopți ale lui Ianuarie 1902, ei ajung la porțile Riadului. Aci își împarte

oamenii în două cete și le dă ordinul să-l aștepte; în cazul când nu se va întoarce până la răsăritul soarelui să pice îndărăt și să-l anunțe pe Abd-ar-Rahman că fiul lui e mort, ori prizonier. Iar el numai cu 6 oameni escaladează zidurile cetății. Dacă sentinela ar fi scos un singur strigăt, astăzi Ibn Saud, n'ar mai trăi nici în amintirea beduinilor rătăcitori. Dar sentinela a căpatat o lovitură de pumnal atât de măiestră, încât beregata i-a fost retezată cu desăvârșire. Ibn Saud pune stăpânire pe palatul guvernatorului, ocupă fortul, asmută populația împotriva stăpânirii: el săvârșește una din isprăvile cele mai miraculoase din epoca noastră, o reînviere a vitejiilor cavalerilor medievali. Pare un scenariu de film senzațional această poveste strict istorică.

De-aci începe ascensiunea necontenită a lui Ibn Saud. În anul 1904 îl bate pe Ibn Mitab Ibn Rașid emirul Șamarilor, care cu ajutorul Turcilor voia să recucerească Riadul. În 1913 gonește garnizoanele turcești din orașele Hofhuf și Al Kati, și devine stăpân pe provincia Hara. Relațiile lui cu Turcia erau, firește, încordate și în 1914. Totuși, el nu are sprijinul deplin al englezilor. Aceștia au un alt campion arab: Hussein, regele Hedjazului, cu reședința în Mecca. Astfel în timp ce Hussein ia parte la războiul mondial, alături de Aliați, contra Turcilor, Ibn Saud dă numai declarații platonice și profită de situație întărindu-și propriul său stat.

LUPTA CONTRA NISIPULUI

Ibn Saud, care nu este numai un rășbionic, ci și un fin diplomat și un adevărat conducător de popoare, a înțeles că nu va putea avea liniște în propriul lui stat, cât timp armatele

„noase, înarmate cu mandibule, cari se deschid „ca niște clești, deîndată ce li se prezintă vreun „obstacol. Odată furnicile aduse, un bătrân des-„velește oribila rană, spunând rugăciuni. Ibn „Saud trebuie să gonească muștele cu o piele „de cămilă, în timp ce fratele lui, Mohamed, și vărul lui, Jiluwî, țin pe bol-„nav, care închide ochii, se sbate și pare că-și abandonează trupul în voia durerii. „Bătrânul, vrăjitorul, omul-medic, își moaie mâinile și enormul lui pumnal în untul „arzător, apoi stropește rana cu grăsimea caldă. Și, cu o singură lovitură, taie „burta pacientului, îi deschide corpul slab și țapăn pe o distanță de douăzeci de „centimetri. Sângele țâșnește. Ibn Saud trebuie să verse unt deasupra ca să-l „potolească. Vrăjitorul își vâră mâinile în intestinele rănitului și trage până la supra-„față stomacul rupt. Ibn Saud trebuie să apuce această masă albicioasă între degete, „trebuie să unească cele două margini ale oribilei răni.

„Alți Murrahi întind termitele una câte una „doctorului“, care le ține în vârful „degetelor sale pline de sânge și de grăsime. Gata să înhațe, mandibulele insectei „sunt larg deschise. Bătrânul prezintă acestor clești naturali cele două piei cari „trebuesc unite. Furnica mușcă și îndată medicul îi taie capul cu unghiile. Capul „insectei rămâne înfipt: primul punct „de sudură ține. Mai sunt puse încă „treizeci. Capetele insectelor, cari au „servit la sudura internă se vor re-„sorbi, ele înlocuiesc catgutul medi-„cilor noștri.

„În tot timpul acestei groaznice ope-„rații, bolnavul n'a scos o sin-„gură mormăială scurtă. E plin de su-„doare, pare în transă, pielea i-a de-„venit cenușiu-albastră. Dar respiră. „Trăește. Trăește și când i se închide „rana exterioară cu spini, când e a-„coperit cu stofe murdare, când e pus „între două cămile ca să-i fie cald în „timpul nopții. Respiră. Și se vindecă... „Astăzi el este unul dintre cei mai „apreciați gardieni ai corpului de ar-„mată personal al lui Ibn Saud“.

SPRE CUCERIREA ARABIEI

10 ani mai târziu, Ibn Saud este șeful unei bande de 30—40 de be-„duini fanatici și devotați. Ei se între-„țin prădând caravanele și jefuind multe triburi cari îl trădaseră pe Abd-ar-Rahman, tatăl lui Ibn Saud. Cu această mână de oameni, Don Qui-„chotul arab întreprinde cucerirea ora-„șului Riad. Și izbutește!

El se află la 300—400 de km. de-„părtare de orașul lui natal. Un atac direct ar fi fost o nebunie. Miile de oameni ai Rașizilor și ai Turcilor i-ar fi întâmpinat și nimic. Și atunci, Ibn Saud își convinge tovarășii să pornească un marș eroic: să meargă spre Riad noaptea, ocolind carava-„nele și satele, ca să nu dea nimănui de veste. Greu lucru. Căci beduinii

Beduinii cu narghilea.

În deșert, o patrulă de recunoaștere.

